

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

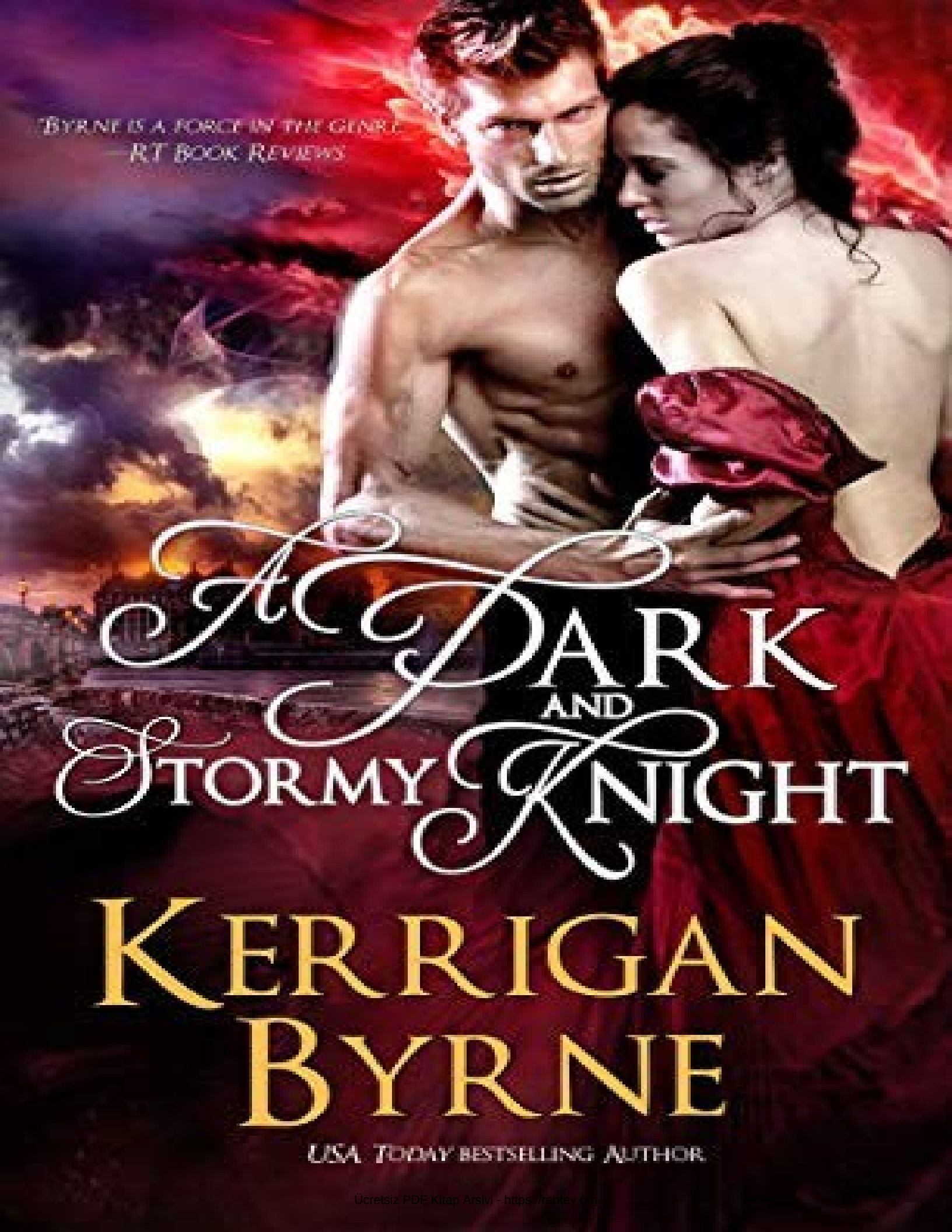
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BYRNE IS A FORCE IN THE GENRE
— RT BOOK REVIEWS

A DARK AND STORMY NIGHT

KERRIGAN BYRNE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

A DARK
STORMY NIGHT
VE
ttt

KERRIGAN
B>RHE

İÇİNDEKİLER

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2 Bölüm](#)

[3 Bölüm 4](#)

[Bölüm 5 Bölüm](#)

[6 Bölüm 7](#)

[Bölüm 8 Bölüm](#)

[9 Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Kerrigan Byrne Yazar](#)

[Hakkında](#)

— — — — —

— — — — —

Anam Cara'ma.
Seni anında tanıdım ve bir daha arkama bakmadım.

PROLOGUE

LONDRA, 1855 SONBAHARI

Şeytanın nefesi Cutter Morley'in ensesinde sürekli soğuk bir karıncalanmaydı. Sabahın erken saatlerinde irkilerek uyanmış, sığındığı Aziz Dismas'ın kapısına dayanmıştı. Papaz Applewhite hastalanmıştı ve bu yüzden papaz evi bugün serserilere karşı kilitliydi. Daha da acısı. Bu gece için pire ısırıklı bir oda tutacak kadar parayı bir araya getirememişti ama ikizi Caroline'ın onu manastırın avlusunda karşılamamış olması, altında uyuyacak bir çatı bulduğu anlamına geliyordu.

Ya da bir parça et karşılığında onu yatağının sıcaklığına kabul edecek bir koruyucu.

O bir fahişe değildi. Asla değildi. O sadece... çaresizdi. İkisi de öyleydi.

Ama uzun sürmeyecekti. Yeterince yaşlanır yaşlanmaz ya da daha doğrusu yeterince yaşlı görünür görünmez uygulamaya koyacağı bir planı vardı.

Çok yaklaşmıştı. Sadece bir ya da iki kış daha. Bir ya da iki santim daha. Kimse yaşlarından tam olarak emin değildi... belki on üç ya da on beş. Muhtemelen daha büyük değillerdi ama ilk birkaç yılı hatırlayamadığı için emin olamıyordu.

Evrakları yoktu.

Caroline'ın yeni mesleğinin içinde yarattığı yağlı huzursuzluk kayganlığı, sinirlerini kesen tehlike ve yaklaşan kıyamet senfonisinin yanında hafif bir uğultu gibi kalıyordu.

Spitalfields'dan Shoreditch'e doğru yola çıkarken, her adımda daha da artan bu kaşıntı onu rahatsız ediyordu; ta ki kaşıntısını bastırmak ve ensesindeki tüyleri düzeltmek için kirli elini kaldırına kadar. Bir çöp yığınının aşırıldığı güve yeniği ceketiyile ısınmakta yeterince zorlanıyordu ama bu günle ilgili bir şey iliklerini donduruyordu.

Çin çadır kentindeki huzursuz edici şeytanı kaybetmeyi düşündü ve onun dikkatinin, tıpkı dışarıda pişirilen yemeklerin cızırtıları ve kokuları tarafından çekildiği gibi, iğrenç kokulu afyon inlerinin sakinleri tarafından da kolayca dağıtılabileceğini umdu. Midesi özlemle dolup taşıtı ama kahvaltı etme fırsatı bulamadı. İnsanlar bugün daha da dikkatliydi. Belki onlar da havada asılı duran alameti hissediyorlardı.

Rusya, Prusya ya da Ukrayna'daki şiddetten kaçanların lirik Kırım aksanlarına kulak kabartarak kendine özgü ve zarif Yahudi kalabalığı arasında dolaştı. Onların çalışkan telaşının belki de bu anlaşılmaz yas duygusunu kovacağını düşündü. Ama ne yazık ki, Leman Caddesi'nin sonuna kadar, felaketin onu köhne, çürümüş binaların gölgelerinden izlediğini ve saldırmayı beklediğini hissederek ilerledi.

Bu bir "eğer" meselesi değil, "ne zaman" meselesiydi. Ya da... hayır... belki de çoktan olmuştu. O şey. Korkunç şey. Ve dünya nefesini tutmuş, korkunç bir sonuca maruz kalmayı bekliyordu.

Common Doss Sokağı'ndan aşağı dönerek, harçtan çok küfle harçlanmış köhne bir yer olan üç numaraya doğru ilerledi.

Bayan Jane Blackwell, haşarattan arındırılmış tek yedi odanın toprak sahibiydi. En azından, haşarattan başka

insan çeşitliliği. Whitechapel'de haşarat, Thames Nehri'nin püskürttüğü ve rafinerilerden gelen kurumla kalınlaşan zehirli sarı sisler kadar kaçınılmazdı.

Cutter'ın Blackwell'lerin ortak evinin kapısına omuz atması için bir davete ihtiyacı yoktu, bunu çocukluğundan beri yapıyordu.

Keskin kül suyu kokusu, öğle vakti bira içmeye çoktan başlamış olan şüpheli gece mesleklerine sahip erkek ve kadınlardan yayılan gürültü ve pis kokuyu kesiyordu. Bu koku onu evin arka tarafına, kirden taş döşeli birkaç sokakla birbirine bağlanan bir bahçe meydanına çekti. Koyu renk bir elbise ve kirli bir önlük giymiş olan Bayan Blackwell, kaynayan bir tencerenin üzerinde çamaşır karıştırıyordu.

"Bu çarşaplarda Notting Hill'in tamamından daha fazla atılmış piç var," diye mırıldandı yüzünü buruşturarak. "Eğer çarşafplarımın her yerine otuzbir çekecekse Forest'tan ekstra ücret alacağım, lanet sapık."

Cutter yanından geçerken başını kaldırıp baktı, mermer siyahı gözleri buralarda pek bulunmayan bir güler yüzle kırışıyordu. İnsanların çoğunun insancıl olmaktan çok uzak olduğu, yolsuzluğun tek meşru iş ve ahlaksızlığın tek kaçış yolu olduğu bir yerde Jane Blackwell, kaba saba da olsa sıcak bir merhamet vahasıydı.

Cutter onun gibi bir anne ya da herhangi bir anne için sağ gözünü verebilirdi. Kaba ve bayağı bir kadındı ama başka bir şey bilmiyordu. Yoksulluk Whitechapel'i tamamen ele geçirmeden önce bu odalar ona babasından miras kalmıştı ve cin bağımlılığı da mirasını tamamlamıştı. Daha doğrusu, tüketmişti.

Kiralarına ek olarak, çamaşırhane hizmetleri için haftada bir peni daha fazla ücret alabiliyordu ve kuru kalmayı düşündüğü zamanlarda, para onu ve oğlu Dorian'ı et, peynir ve bazen süt gibi lüks şeylerle geçindiriyordu.

Ergenlik çağına henüz adım atmışken şanslı herifin bu kadar uzun ve geniş olmasına şaşmamalı.

Bayan Blackwell, Dorian'ın kayıp babası yüzünden kırılan dişlerini dudaklarının arkasında tuttuğu sürece hâlâ yakışıklı bir kadındı. Gece rengi saçları kırışmamıştı ve çamaşırlarının buharında şapkasının altından kıvrılıyordu. Cutter'ı zaman zaman hüzünlü ya da neşeli bir halde göğsüne bastırırdı ve Cutter bundan hoşlanmadığını söylerse yalan söylemiş olurdu. En iyi arkadaşı kızarıp ona bir tane patlatana kadar Dorian'ı bu konuda azarladığında bundan iki kez zevk almıştı.

Dans etmeden önce "Annenle evleneceğim," diye alay ederdi. "Sonra seni düzgün yetiştireceğim."

Dorian sinirli bir şekilde, "Hadi oradan," diye cevap verirdi. "Merak etme, bana baba dedirtmeyeceğim."

"Sana bundan daha kötüsünü söyleyeceğim, seni adi herif."

Gelecekteki sürtünmelerin düşüncesiyle Cutter ona yanaklarını çukurlaştırdığını bildiği yarım bir sırtış yöneltti ve gözlerinde kalan azıcık ışıltıyı toparladı. Bütün gün ilk kez kendini sıcaklığa yakın hissetmişti.

"Merhaba," diye selamladı. "Caroline burada mı kahvaltı etti?"

Jane, "Onu görmedim, Cutter," dedi, gözle görülür bir sürçmeyle ve hiç T harfi kullanmadan.

Boynunun arkasına uzandı ve bir kez daha ovuşturdu, her ne kadar artık derisinin her santimine küçük tüycük iğneleri batıyor olsa da.

"Dorian hakkında mı?" diye sordu.

"Son baktığımda mutfakta, zarlarıyla doxie'lerin zor kazandıkları paralarını çalıyordu." Bileğinin tersiyle alnını sildi ve burnunu ona doğru kırıştırdı. "Bir dahaki sefere o küçük kıçını tenceremde kaynatmayı düşünüyorum, seni zararlı gulyabani. Kokunu buradan alabiliyorum."

Cutter'ın kendi kişiliğini test etme koklaması, boynuna dolanan güçlü bir kolla kesildi ve eğer cömert biri hissediyorsa, gürültülü bir kucaklamaya benzeyebilecek bir boğuşma için çekildi.

"Hey! Sanırım kötü kokuyorsun." Dorian'ın sesi gün geçtikçe derinleşiyor gibiydi, ancak Cutter'ınki bir yıl içinde

değişmişti.

Bir yıl önce, Blackwell'in rekabetçi şaşkınlığı yüzünden. "Cellat Rıhtımı'nda bir ceset ya da onun gibi bir şey olduğunu duydum." Arkadaşının kara gözleri açgözlü bir muziplikle parlıyordu. "Gidip kalabalığın arasına karışmaya ne dersin?"

Kalabalığı çalıştırmak, dikkati dağılmış izleyicileri saatlerinden, bozuk paralarından ve cüzdanlarından kurtarmak için kullandıkları dildi.

"Belki sonra." Cutter göğsünü ovuşturdu, çünkü daha önce peşini bırakmayan korku şimdi dişlerini göstermiş ve buz gibi bir acıyla kalbine saldırmıştı.

Acı zayıflık demekti. Ve insan burada, en iyi tanıdıklarının huzurunda bile asla zayıflık göstermezdi. Acısını kayıtsızlıkla olmasa da her zaman mizahla örterdi.

"Annen az önce beni yıkamayı teklif etti." Cutter kaşlarını imalı bir şekilde salladı ve nereden geldiğini bilmediği küstah bir gülümseme yaydı. "Şimdi git bakalım oğlum."

Sıcak bir bez parçası yüzüne çarptı ve hiç de erkekçe olmayan bir şaşkınlık ciyaklamasına neden oldu.

"Yüzünü yıka seni küçük sapık, sonra da ikiniz de ortalıktan kaybolun, yapacak işlerim var!" Jane'in feryadı bir göz kırpmayla yumuşadı ve Cutter kirli bezi çamaşır yığınının geri atmadan ve Jane'e bir gülümseme daha fırlatmadan önce kendini gönülsüzce fırçaladı.

O da buna bir lanet ve başını sallayarak karşılık verdi.

Dorian onu ve Caroline'i ilk kez buraya getirdiğinden beri ona karşı garip bir saygı duyuyordu. Kışın mutfakta kıvrılıp sobanın yanında köpekler gibi uyumalarına ve masalardan temizlenmesine yardım ettikleri kabukları yemelerine izin vermişti. Ertesi sabah onları karınlarında sıcak bir çay ve nasıl dileneceklerine dair birkaç öğüt Wapping High Street'e göndermişti.

"Siz altın saçlı iki meleksiniz, değil mi?" Sevgiyle burunlarını çekiştirdi. "Bu kadar büyük ve mavi gözlerinizle yaramaz bir dikiz şovundan daha fazla cep boşaltacaksınız. Özellikle de

Sen, sevgilim." Utangaç Caroline'ın solgun yanaklarını çimdiklemiş ve altın saçlarını çekmişti.

Ve öyle de oldu. Cutter ve Caroline yıllarca Londra sokaklarında çalıştılar, kız kardeşi durup bozuk para teklif edenlerin nezaketinden yararlanırken, o da bir cep karıştırma ve çevik bir kaçışla geri kalanları ellerinden almayı öğrendi.

Bazen yakalanırlardı ve Cutter her ikisi için de öngörülen dayığı yerdı. Bu haftalar genellikle en kârlı haftalarıydı, çünkü acınası morlukları ve sıyrıkları daha fazla yardım toplamak için kullanabiliyordu.

Bu sayede ilk on yıllarını geride bırakıp artık acınacak kadar genç ve zavallı olmayana kadar karınları doydu. İnsanlar onlara şefkat göstermek yerine onları istemeye başladı ve sonunda Cutter yediği dayaklara kendi şiddetiyle karşılık vermeyi öğrendi.

Diğer çocukların kas gücünden yoksun olduğu için refleksleri çoğundan daha gelişkindi ve el çabukluğunun yanı sıra sapan kullanmakta da ustalaşmıştı, bu da ona "Deadeye" lakabını kazandırmıştı.

Dorian'la birlikte ön girişe doğru yuvarlanarak ortak salona girerken Whitechapel'deki sokak serserilerinin ciyak ciyak bağırdığı isim buydu.

"Beni iki ucumdan da vurun, siz bayanlar hiç bu kadar 'çekici' bir melek ve şeytan gördünüz mü?" İronik bir şekilde "Karanlık Sally" dedikleri bir kız, uzun tahtalı masada toplanmış keskin biralarını yudumlayan ve işlerini yapabilmek için karanlığı bekleyen arkadaşlarından birine takıldı.

Dorian'ın parlak, siyah saçları ve keskin, alaycı yüz hatları karşılaştırmayı çok açık hale getirdiğinden Cutter onun melek olduğunu hemen anladı.

"Burada hiç kadın göremiyorum." Bess adındaki yaşlı ve tombul fahişe, çocuklara bakmadan önce yüksek sesle kahkaha attı. "Zamanında bir sürü şeytanla yattım ama böyle güzel gözleri olan bir meleği bedavaya beceririm." Cutter'a neredeyse erkeksi bir el uzattı.

"Buraya gel hayatım, bakalım ne paketlemişsin."

Cutter yanakları yanarken gözlerini döşeme tahtalarından kaldırmadı. "Caro'yu gördün mü?"

"Bakın! Bu bok çukurunda hâlâ kızaran biri var," diye bağırdı bir başka kadın. "Bakire olduğuna bir peni bahse girerim."

"Caroline, onu gördün mü görmedin mi?" diye tekrar sordu. Masadakiler omuz silkerken göğüsleri zıpladı, Yine de konuşan Dark Sally'ydi. "Son duyduğuma göre yaşlı bir saatçiyle birlikte olmuş." Bess'e döndü. "Hatırlıyor musun, paylaşacak bir portakalı vardı ve Noel bile değildi."

"Bir portakal için her türlü iğrençliği yaparım," diye mırıldandı tanımadığı bir kız. "Küçük sürtük, kimse ona fırsat bulamadan onu kaptı."

"Dikkatli ol," dedi Bess masanın üzerinden kirli bir mendil fırlatarak. "O küçük sürtük onun kız kardeşi."

"Bakireleri severim," diye iç geçirdi ince, huysuz bir kadın birasını yudumlarken. "Henüz zalim olmayı öğrenmediler ve yeterince çabuk bitiyor. Çok minnettarlar." Cutter'ı kıvrınmasına neden olan bir bakışla süzdü.

Bess, "O yaşta, beş dakika içinde bir kez daha denemen için sana para öderler!" dedi.

Bir başkası da, "Beceride eksikliklerini hevesle telafi ediyorlar," diye ekledi.

Karanlık Sally'nin gözleri, henüz anlayacak ya da hak edecek yaşta olmadıkları bir nefretle çocukları mızraklarken kibarlıktan kötü niyete dönüştü. "Buralarda kimse yetenekle uğraşmasın," diye alay etti. "Büyüyünce de farklı olmayacaklar."

Bir kahkaha tufanı, gürültülü ve müstehcen kadınlardan kaçan gençleri avluya kadar takip etti, ancak sokakların kalabalık gürültüsü tarafından yutuldu.

Acı bir sonbahar rüzgârı, yırtık pırtık giysilerinin arasından buz gibi parmaklarını uzattı ve Cutter

Ceketini yukarı kaldırdı ama pek işe yaramadı. Boynunun arkasını ve göğsündeki boş ağrıyı tekrar ovuşturdu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Kapalı. Eksik.

"Yine mi pireler?" Dorian azarladı.

"Hayır, ben sadece..." Cutter yaşadıklarını tarif edecek hiçbir şey bulamıyordu. "Üşüyorum, hepsi bu."

"Bu bahar Kadınlar Yardımlaşma Derneği'nden aldığın palto nerede?" Dorian ellerini ceplerine sokarak sordu. "Üzerinizdeki ceket bir koyunu bile ısıtmaz."

"Kolları artık dirseklerimi ancak geçiyordu," diye cevap verdi, yeni uzamış bacaklarını alaycı bir şekilde esneterek. "Ayrıca, Caroline'inki bir süre önce bir randevu evinden çalınmıştı, ben de ona verdim."

Dorian başını salladı.

Cutter'a musallat olan iblisin yanına ılık bir aşağılanma yerleşti ve arkadaşının düşüncelerini anlamak için Dorian'a baktı. "Caro oradaki fahişeler gibi değil," diye açıklamak için acele etti. "O sadece... hava hâlâ donma noktasının üzerindeyken tüfekçi paramı bir odaya harcamama izin vermiyor, o yüzden yapması gerekeni yapıyor."

"Biliyorum." Dorian ağırbaşlı bir şekilde başını salladı, omuzları biraz daha öne eğildi. "O da en az bizim kadar çıkmak istiyor."

"Belki daha kötüsü."

"Neredeyse yetti, Cutter." Çelikten bir iplik arkadaşının sesini sertleştirdi ve gözlerini kısarak geleceğe bakarken çenesini zorladı. "Bahse girerim bugünkü vurgunumuz en azından birimizi idare eder."

"Ama birlikte gideceğiz," diye yineledi Cutter.

"Birlikte," diye başını salladı Dorian ve kollarını birbirine vurdular.

Birkaç ay önce Cutter, kraliyet ailesinin bir prensesin nişanını kutlamak için High Street'te geçit töreni yaptığı gün bir plan yapmıştı.

Kıpkırmızı paltoları ve tüfekleriyle kendisine eşlik eden alaylıların gözlerini kamaştırmasıyla, bir yıl içinde Dorian'la birlikte yaşlarını yalan söyleyecek kadar uzamaya ve Majestelerinin Ordusu'na katılmaya karar vermişti; bunun üzerine günde bir peni alacaklardı. Caroline'ı odalarda tutmaya ve hatta onu alay okuluna göndermeye yetecek kadar. Jane Blackwell'in kötüleşen sağlığı için ilaç almaya yetecek kadar.

Sonu erken bir mezar ya da daha kötüsü hapisane olmayan bir gelecek satın almaya yetecek kadar.

Ama bunun için belgeler gerekiyordu... sahip olmadıkları doğum belgeleri ve sahte belgeler için de para. Bu yüzden, hepsi de biriktirebildikleri parayı Dorian'ın duvarında saklı bir teneke kutuda tutuyor ve yeterli paraya sahip olacakları günü bekliyorlardı.

"Tek yapmamız gereken o zamana kadar polislerden kaçmak." Dorian çenesini devriye gezen bir çiftte doğru itti, herhangi bir rahatsızlık olmamasına rağmen sopalarını çoktan çıkarmışlardı. "Bugünlerde hemen hemen her şey için Newgate'te sana beş sent verirler."

"Yine de onunla evleneceksin, değil mi?" Cutter'ın yumuşak sorusu neredeyse gürültüde kayboluyordu. "Saatçiden sonra bile. Sonra bile-"

Omzuna sert bir yumruk indi. "Elbette yapacağım, seni kurbağa. Caro benim ilk öpücüğüm ve... hepimiz hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmalıyız."

Dorian bazılarından daha az, Cutter söylemedi.

Çünkü bir annesi, başını sokacak bir evi ya da en azından günde bir iki öğün garantili yemeği olması onun suçu değildi. Ayrıca Dorian ve Bayan Blackwell ellerinden geldiğince cömert davranıyorlardı.

"Belki Caroline ile evleneceksem, annem onun benimle birlikte köşemde uyumasına izin verir."

Cutter, Dorian'a ters bir bakış fırlatırken başını kaldırdı.

"Öyle değil." Dorian ellerini savunmaya yönelik bir hareketle kaldırdı. "Ona dokunmayacağım ya da başka bir şey yapmayacağım. Sadece... başka bir yerde uyumak zorunda kalmasın diye. Başka biriyle..."

Cutter cevap vermeden önce kalınlaşan boğazının etrafında yutkunmak zorunda kaldı.

"Bunu yapar mısın?"

"Elbette. Biz bir aileyiz." Dorian omuz silkti. "Annem sahip olduğumuz her santimetrekarelik alanı yüksek fiyattan kiraya vermeseydi ikinizi de isterdim."

"Sorun değil. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Sıçradılar, kaçtılar ve kitlelerin arasından rıhtıma doğru sürünerek ilerlediler, çoğu onlardan ya korkan ya da onlara saygı duyan diğer sokak delikanlılarının çağrılarına cevap verdiler. Dorian, bir araba atı kadar güçlü ve buna uygun cezalandırıcı bir öfkeye sahip olduğu için, Cutter ise yukarıda bahsedilen ölü gözlü nişancılığı ve keskin yumrukları nedeniyle.

Cutter onlara sadece alışkanlıklarından dolayı keyifli karşılıklar veriyordu. Nedense, kendini ne kadar kötü hissederse, normalmiş gibi davranma konusunda o kadar kararlı oluyordu.

Eğer biri moralinizin bozuk olduğunu bilseydi, bunun için sizi tekmelerdi.

Bu yüzden bugün üzerine çöken korkuyu gizlemek için elinden geleni yaptı.

Cellat Rıhtımı'na adli tabibin arabasıyla aynı anda varmışlardı, bu yüzden polis kalabalığı dağıtmadan önce hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

"Bakın," diye yukarıyı işaret etti Cutter. "Bir ev sahibi yangın merdiveninden bakmak için ücret talep ediyor. Bahse girerim o kutuda en az bir avuç şilin vardır."

"O bizim hedefimiz." Dorian nehrin yukarısındaki binaları ve kayıkhaneleri hızlıca gözden geçirdi. "Şuradaki tahliye borusuna tırmanıp onun üstündeki çatıya çıkabilir misin? Ben dikkatlerini dağıtıp onları uzaklaştırırken sen de kutudan alabildiğin kadarını al."

"Lanet olası kutunun tamamını araklayacağım, bakalım bulabilecek miyim?" Cutter başını salladı ve ellerine tükürdükten sonra onları kuru kıyı çamuruna sürterek birbirine sürttü. Kalabalığın diğer tarafına geçmeleri gerekiyordu ve sonra tahliye borusunu kavrayacak, iki katı tırmanana kadar elden ele kayacak ve çatıya çıkıp

Dorian'ın peşine düştükten sonra terk edeceği yere düştü.

Bu onun en sevdiği numaralardan biriydi.

Ceset Cutter'ın umurunda değildi. Son tifüs salgını Doğu Yakası'nı kasıp kavurduktan sonra yeterince ölüm görmüştü, şişmiş bir nehir bulgusu neydi ki?

Sıkıcı olan buydu.

Omuzlayıp itip kaktıkları ve olabildiğince çok insanı itip kaktıkları, girişimci elleri her yere daldığı ve çoğu zaman bozuk para buldukları sırada arkadaşını takip etti.

Ön tarafa geçip nefes aldıklarında, her biri bulduklarını çıkardı ve aralarında neredeyse iki şilin, yani buralarda bir günlük yevmiyeden daha fazlasını saydıklarında sırttılar. Doğru oynarlarsa bugün onları zengin edebilirdi.

Tam yarım daire şeklindeki kavisin etrafından dolanıp binanın diğer tarafına dalmak üzereydiler ki tüm kalabalık toplu bir nefes alıp geri adım atarak onları garip bir şekilde açıkta bıraktı.

Görevine o kadar odaklanmıştı ki, inanmayan fısıltıları zar zor duydu.

"Paramparça olmuş..."

"Ne tür bir hayvan...?"

"...bir çocuktan daha fazlası değil..."

Cutter nehre sırtını döndü ve kalabalığın arasına dalmak üzereydi ki Dorian'ın eli bileğini demir gibi kavradı.

Hiçbir şey söylemedi ama söylemek zorunda da değildi.

Bütün gün ona musallat olan iblis şimdi kükrüyordu.

Tırmaladı, pençeledi ve bir uzvu koparacak kadar derin kesti. Gerçekten de öyle hissettiriyordu. İçinden bir şey kesilip çıkarılmıştı. Ondak koparılmıştı. Hayati ve değerli bir şey. Gitmişti.

Ampute.

Bakmak için dönmeden önce zaten biliyordu.

Beton bir rıhtımın oluşturduğu küçük barajda yumuşak sazlar gibi dalgalanan, nehir pisliğiyle kirlenmiş, birbirine benzeyen altın sarısı saç tellerini görmeden önce. Kızın bileklerindeki ve çıplak ayak bileklerindeki kırmızı sıyrıkları ya da geçen bahar ona verdiği, sadece bir kolu gelişigüzel koluna sokulmuş paltosunun gülünç desenini fark etmeden önce.

Bu kadar kirli bir suyun bile hiçbir zaman bu kadar kırmızı olmadığını fark etti.

Cutter'ın elindeki madeni para yere düştü. İleriye doğru hamle yaparken paraların üzerine bastı, kızın adı onu takip eden şeytan tarafından gökyüzüne salındı. Kesinlikle öyle olmalıydı. Çünkü hiçbir insan yaratığı böyle insanlık dışı bir çılgılık atamazdı.

Caroline.

BÖLÜM 1

LONDRA, 1880, YIRMI BEŞ YIL SONRA

Prudence artık iyi olmak istemiyordu.

Daha doğrusu, Goode olmak.

Bu yüzden gece yarısı Bayan Henrietta'nın Kültürlü Genç Bayanlar Okulu'nun kapısında durmuş, göğsü kabarmış ve kararlılığı kırılmıştı. Bunca yolu gelmişti. Ve bunu istiyordu. İstiyordu, değil mi?

Sadece son bir özgürlük gecesi. Kendi yaptığı bir gece. Kendi seçtiği.

Babası onu, dokuz yirmi yaşındayken onu alacak kadar çaresiz olan en yüksek rütbeli soyluya satmadan önce bir gecelik zevk.

Üç ay. Hayatının onarılamaz bir şekilde mahvolmasına ve Blighty'deki en kötü şöhretli, ruhu titreyen, metresi olan, ağzı bozuk ve huysuz aptalı sevmek, onurlandırmak ve ona itaat etmek zorunda kalmasına *üç ay kalmıştı*.

George Hamby-Forsyth, altıncı Sutherland Kontu.

Onunla evlenirdi çünkü borçlarını karşılayacak ve bir ya da iki nesli devam ettirecek kadar müstehcen bir çeyizi vardı.

Onu sevdiği için *değil*.

Tanrım, ne kadar aptalmış!

Saf doğasının trajedisi kim bilir kaçınıcı kez yanakları yanana kadar yüzüne çarptı. Mutlu nişanlılığının bir saçmalık olduğunu daha dün mü öğrenmişti? Etrafındaki herkes onun perişan olacağını ve aşağılanacağını biliyordu ve yine de bunu yapmasını mı bekliyorlardı?

Dünyada ona en yakın olan iki kişi, bunu ona söyleyecek kadar onu sevmemişti.

Bir gün önce öğleden sonra güneşinin parlaklığında olduğu kadar net bir şekilde aydınlatılmış olan bu sahne ona sonsuza dek işkence etti. Kendi trajedisine rastlayana kadar verdiği her karar zamanlama ve şansın mükemmel bir karışımıydı.

Pru, son derece güzel düğün çeyizi için terzilerle bir gün geçirdikten sonra oldukça yorulmuştu. Kız kardeşi Honoria, en eski arkadaşları ve komşuları, Farley-Downs Brighton'lardan Bayan Amanda Brighton ile birlikte ona eşlik etmişti.

"Haydi Hyde Park'a gidelim," diye söz konusu parka doğru geniş bir işaret yapan Pru, hevesle Amanda'nın kolunu sıktı. "Rotten Row'a uğramak ve Oberon'da birkaç tur atmak için can atıyorum."

"Ben varım." Honoria, onun en büyüğü- zaten evli -Kız kardeşi, burnunu kaldırmış ve halk arasında *Çürük Sıra* olarak bilinen at pistinin hem insan hem de atlardan oluşan imparatorluk aristokrasisiyle dolup taşıdığı uzaklara doğru gözlerini kısmıştı.

Amanda, Pru'dan üç yaş büyük olan Honoria'nın yaşındaydı ama Pru ve Amanda'nın neşeli ve enerjik doğaları onları doğal yaramazlar ve dolayısıyla da en iyi arkadaşlar yapmıştı.

Honoria, güzel olmasına rağmen, kasvetli bir başhemşire olmak için doğmuştu ve görevini korkunç bir beceriyle yerine getiriyordu.

"Piyasaya yeni çıkan geyikleri incelemek benim için hiç de sorun olmazdı," dedi Amanda, neşeli bir sırıtışla.

illerle dolu. Bir kolunu Pru'ya, diğeriini Honoria'ya doladı ve neredeyse ikisini de meydana doğru sürükledi.

Prudence'in sıra boyunca yaptığı yolculuk hayal ettiği kadar heyecan verici ve tatmin edici olmuştu. Arkadaşları ve tanıdıkları onu içtenlikle tebrik etmiş, bu da Prudence'in tüm benliğiyle hissettiğı bir gülümsemeye neden olmuştu.

Okulu bitirirken herkesin ona "*Prudence*" demesinin nedeni olan Leydi Jessica Morton'la kısa bir karşılaşma yaşadığında bu duyguları sönmüştü. Ama kız kurusu düşmanı bile onu tebrik etmekten geri durmamıştı. Jessica'nın gülümsemesi bir köpeğın üzerinde olsaydı, buna hırlama denirdi ve Prudence muzaffer bir kötölükle savaşmak zorunda kalırdı.

Kıskançlık hiç de hoş olmayan bir renkti.

Oh, bu onun en iyi özelliğı değildi, ama daha iyi bir kelime bulamadığım için "kazanmak" tarif edilemez derecede iyi hissettirmişti. Hayatı boyunca hep ikinci olmuştu. "Goode kızları" denen dört kızın en büyüğü ve en güzeli.

İkinci evliliğimi de yaptım.

Ama bir Kont'a! Hem de *herhangi bir* kontla değil, krallığın en evlenilebilir bekârlarından biriyle. Mutlu nişanlılığı her gün çok lezzetliydi ama Jessica'nın önünde ortaya çıktığında katıksız bir zevke dönüştü.

Çocukluk düşmanının geri çekilen sırtına neşeyle veda eden Pru, Oberon'u damatlardan birine teslim etti ve hanımlarla çay içmek için yola koyuldu.

Neşe içinde kırbacını kalçasında sallayan Pru, Jessica'yla yaptığı konuşma hakkındaki dedikoduları paylaşmak için onları arıyordu.

Honoria ve Amanda'yı bir bankta başlarını birleştirmiş halde buldu. Safkan atların üzerinde hoplayıp zıplayan şık giyimli bir grup genci hayranlıkla izliyor ve yaz sıcağında terleten ince bardak limonatalarını yudumluyorlardı.

Onlara seslenmek üzereydi ki kırbacını elinden düşürdü ve bir ağacın arkasına fırlattı.

Sürekli beceriksizliğine lanet okuyarak peşinden koştu ve Amanda, "Leydi Jessica'nın Pru'ya herkesin içinde yaklaşması ne kadar cesurca," dediğinde hâlâ onu almak için eğiliyordu.

Honorla el çantasından küçük bir ayna çıkardı ve mükemmel dudaklarının rengini, nemli teninin solgunluğunu kontrol etti ve şapkasını kapatmadan önce bir tutam siyah saçını şapkasının altına sıkıştırdı. "Jessica Morton'dan nefret ediyorum. Okuldayken Pru'ya durmadan eziyet ederdi."

Amanda sanki limonatası aniden fazla ekşi olmuş gibi suratını ekşitti. "Pru'nun nişanlısıyla olan ilişkisinin sona erdiğini sanıyordum ama artık o kadar emin değilim."

Honorla'nın aşırı güzel yüz hatları onaylamaz bir ifadeyle çatıldı. "George ve Jessica mı? Emin misiniz?"

Prudence yeni şarap kadifesi binici ceketine aldırmadan sırtını ağaca dayamıştı, bu kaçamak bir hareketten ziyade bir çöküştü. Onu ayakta tutacak bir şeye ihtiyacı vardı.

George... *Onun George'u...* ve Jessica Morton?

Ne zaman? Neden? Ve nasıl? Ve kaç kere? Ve...

Ne zaman?

Elbette, çapkın yakışıklılığıyla onun bir aziz olduğunu asla düşünmemişti, ama şimdi evleneceklerine göre, başka kadınlara ihtiyacı olmayacağını düşünmüştü.

Onun yeterli olacağını.

Aşkları onun ihtiyaç duyacağı tüm tutkuyu içerecekti.

Amanda daha önce beyaz eldivenli bileğinden sarkan yelpazeyle bir böceğe vurdu. "Prescott Balosu'nda duydum, Maureen Broadwell ve Jessica Morton, Sutherland'in basit ve zalim bir aşık olduğundan şikayet etmişler. 'Bu adam bir kadının vücudunu kör bir adamın müziği okuyabildiği gibi okuyabiliyor' dedi."

Honorla limonatasını yudumlarken nefesi kesildi ve mendilinin arkasına bir dizi narin öksürük sakladı.

Pru kendi hıçkırıklarını bastırdı. Prescott Balosu sadece iki hafta önceydi. George ona eşlik etmişti... ve

Bu kadınlar, o bulutların tepesinde vals yaparken onunla bu şekilde tartışıyorlardı.

"Zavallı Pru," diye söylendi Amanda, Honoria'nın öksürük krizini bitirmesini bekledikten sonra, "George Pru'nun tüm parasına el koyduktan sonra çeyizinin bu kadar çok piçle dolacak olması sence de biraz iğrenç değil mi?" diye ekledi. İçini çekti, sonra da kırık bir tırnaktan daha fazla hayal kırıklığı yaratmamış gibi omuz silkti.

Piçler mi?

Pru elbisesinin yüksek yakasını çekiştiriyor, nefes almak için mücadele ediyordu.

Tek istediği çocuktur.

Küçük tombul uzuvları yatağa sokmak için. Sıyrılan dizleri ve gözyaşlarını öpmek. Güçlü babaları onları havaya fırlattığında ve sırtına tırmanmalarına izin verdiğinde kahkaha seslerini duymak istiyordu.

George onun rüyalarındaki adamdı. Çok atılgan ve erkeksi.

Zaten çocuğu var mıydı?

Honoria öne doğru eğilmiş, sanki Prudence'ı arıyormuş gibi dikkatle yola bakıyordu. "Zavallı Pru, gerçekten de. George herkesi onu sevdiğine inandırdı. William'ı bile... hatta beni bile. Sanırım ona söylemeliyiz."

Woodhaven Vikontu William Mosby, George'un en yakın hemşerisi ve Honoria'nın kocasıydı.

Pru şimdi düşününce, Honoria'nın bu nişandan pek memnun görünmediğini ve bunun nedeninin William sadece bir Vikont iken Pru'nun bir Kont'la evlenmesi, dolayısıyla da sosyal açıdan kendisinden daha aşağıda olması olduğunu düşünmüştü.

O kadar saçma bir şekilde kör olmuştu ki.

Amanda hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Pru'nun eninde sonunda dünyanın nasıl işlediğini öğrenmesi gerekiyor. Her şeyin midilliler, toplar ve kelebek ağlarından ibaret olmadığını."

Honoria dudağını dişlerinin arasına alarak emdi; bu, kafası her karıştığında yaptığı bir hareketti. "Yine de, bunu yapmaktan nefret ediyorum.

düğününü mahvetti ve artık nişanı bozabilecek gibi de değil. Onu George'dan uzak durması için yıllar önce uyarmam gerekirdi ama William bunu açıkça yasakladı."

Amanda krem rengi elbisesinin kırışıklıklarını düzelterek başını salladı. "Sanırım onun anlamsız saflığını bir süre daha devam ettirmek bizim için bir incelik."

"Evet. Nazik." Honoria'nın o meşhur soğukkanlılığı bir an için buruştu ve sefaletle düşmüş bir kadının yüz hatları ortaya çıktı. "Bir koca tarafından hayal kırıklığına uğratılacak kadar uzun bir ömür."

Pru bir şey söylememek için iki eliyle ağzını kapattı. Kalabalık parkın ortasında Londra'nın tüm seçkinlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle ve uzun süre çığlık atmaktan. Henüz onlarla yüzleşememişti. İncinmişliğini, öfkesini ve aşağılanmışlığını söyleyecek tek bir şey bulacak kadar toparlayamıyordu.

Anlamsız bir saflık mı? Onun hakkında *gerçekten* böyle mi düşünüyorlardı? En iyi arkadaşı ve ablası? Honoria... hayatı boyunca idol olarak gördüğü kadın. Ölçüldüğü kadınsı mükemmelliğin kalesi. On yıllardır Majestelerinin salonlarını süsleyen en güzel sosyete kızı.

Ya Amanda? Tüm sırlarını ve üzüntülerini biriktiren yaramaz peri. Hayatı boyunca hiç umursamadan zıplayan ve kıkırdayan.

"Hayal kırıklığı yaratan kocalardan bahsetmişken... benimki yarın gece şehre dönecek," diyerek Pru'nun dikkatini dağıttı Amanda. "Ve sanırım *şu* kaslı bacaklı olan da bir sonraki alacağım olacak." Amanda atlıların olduğu yönü işaret edince Pru şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Arkadaşı hiçbir zaman at etine büyük bir ilgi duymamıştı ve kocası da atlardan çok emlak alımlarıyla ilgileniyordu. Cheshire'in yarısına sahipti.

"Zevkinize her zaman hayran olmuşumdur," dedi Honoria onaylayarak.

Amanda daha da yaklaştı. "Leydi Westlawn bana onun kendisini bir gecede iki kez tamamladığını söyledi. *Hatta* o kadar yetenekliymiş ki, çok sevdiği elmaslarından birini ona vermiş." Amanda'nın çıkardığı ses, İncil'deki bir vebaya yol açacak kadar ahlaksızlıkla doluydu.

Pru ağız açık kaldı. At eti hakkında hiç de spekülasyon yapmıyorlardı. Ama ata binen adamlar!

"St. James'in Geyiklerine." Amanda limonatasını, meyhanedeki müstehcen bir denizci gibi "şerefe" demek için kaldırdı. "Bir tane denemeyeceğinden emin misin?"

Honorio bardağını Amanda'nınkiyle tokuşturdu ama dirseğinin dibine bıraktı. "Ne kadar cazip olsam da William'ın tasmaı sıkı sıkıya bağılı."

"Bu gelip bakamayacağınız anlamına gelmiyor," diye önerdi Amanda. "Bu vitrinlere bakmaktan başka bir şey değıl, gerçekten."

"Hayır. Sanırım öyle değıl." Honorio ayağı kalktı ve arkasından Amanda'yı takip ederek Sıra'ya doğru sürüklendi.

Pru daha fazla dayanamadı. Evden kaçtı ve hemen babasına nişanı bozması için yalvardı.

Görkemli sakalının arasından kükredi. "Sen ve kız kardeşlerin erkekleri metreslerinden uzaklaştıracak kadar güzelsiniz, Pru. Honorio'nın yaptığını söyleyebilirim ve sen neredeyse ona eşitsin." Tazılarına gösterdiği sevgi dolu bir saygıyla başını okşadı. "Sutherland bir Kont, gerçek İngiliz mavi kanına ve buna uygun... tutkulara ve öfkelere sahip hayati bir adam."

"Ama baba," diye hıçkırdı. "Beni küçük düşürecek. Beni alay konusu yapacak."

"Saçmalık. Sutherland her zaman sağduyulu bir adam olmuştur. Bu evlilik senin ailene karşı görevin, bu yüzden aptal kafalı romantizm hayallerinin bunun önüne geçmesine izin verme, beni duyuyor musun? Sutherland'a bu konuda hiçbir şey söylemeyeceksin ve bir dahaki sefere sana kur yapmaya geldiğinde dilini tutacaksın, yoksa yaptıklarımın ben sorumlu olmam!"

Perişan ve sırlısıklam bir halde olan Pru daha sonra parçalanmış ruhunu annesine götürmüş ve ondan bunu onarmasını istemişti. Müdahale etmesi için yalvarmış.

"Erkeklerin metresleri olması adettendir, canım. Ve sonunda bunun bir lütuf olduğunu göreceksin..." Bu net cevapla Pru'nun kendini yeniden bulma umudunun tabutunu çivilemişti.

O zaman içinde bir şeyler sertleşmişti. İsyankâr bir öfke yumruğu kalbinin son parlayan parçasının etrafında sıkılmıştı.

Ertesi gün Leydi Westlawn'a uğramış ve pek de gizli olmayan bir şekilde Aziz James'in Geyikleri hakkında sorular sormuştu.

Buraya da böyle gelmişti. Bayan Henrietta'nın Kültürlü Genç Bayanlar Okulu'nun bahçe kapısında.

James'in parka ya da binalara değil, biniciliğin koruyucu azizine bir gönderme olduğu söylendi.

Tüm o bayağı şeylerden.

Kapıya bakarken Pru kararlılığını topladı. George gibi olmayacaktı. Amanda gibi de olmayacaktı. Bir kez evlilik yemini ettikten sonra, George ne yapmaya karar verirse versin, yeminini tutacaktı. Ve eğer evliliklerinden bir çocukları olursa, onlara da aynı şeyi yapmayı öğretecekti.

Bir aldatmaca diğerini hak etmiyordu.

Ama bu gece, bir sevgili alacaktı. Sutherland Kontu'nun tüm karanlık ve vahşi ihtişamına hiç benzemeyen bir adam.

Kendine ait bir zevk gecesi talep edecekti. Arzuları ve kaptisleriyle kontrol ettiği ve *kendi* memnuniyetinin eylemin amacı olduğu bir gece.

Çünkü duyduğuna göre, hayatının geri kalanında onsuz yaşayacakmış.

Pru, ferforje kapının tepesine tünemiş gaz lambalarından yüzünü gölgelemek için pelerininin kapüşonunu indirdi ve üçüncü çubuğa üç kez vurdu.

Gölgelerin arasından bir uşak çıktı, tıraş olacak yaşta bile olmayan güzel bir delikanlıydı.

Adam başıyla onayladı. "Randevunuz var mı hanımefendi?"

Hyde Park'ta önceden ayarlama yapmadıysa Leydi Westlawn ona ne söylemesini istemişti? Oh, evet.

"Gece açan yaseminleri incelemek için buradayım."

Kapı sessiz menteşeler üzerinde sallanarak açıldı ve titreyen bir nefes aldı. Eşiklerin tehlikeli olduğunu duymuştu. Peri halkının ve iblislerin yaşayanlara karışabildiği, arada kalmış yerler.

Ya da batıl inançlı atalarımız bir zamanlar böyle inanıyordu.

Bu gece, buna inanabilirdi. Bu sokakta konuşulacak hiçbir şey yapmamıştı. Önemli biri değildi. Prudence Goode. İkinci sınıf bir soylunun ikinci kızı.

Bir bakire.

Bu eşiği geçmek, sonsuza dek değişmek demekti. Böyle bir gece her zaman bu kadar muazzam mı görünürdü? Böyle bir karar veren her kadının başının üzerinde kaderin hayaleti gezinir miydi?

Somut olmayan bir şey lamba ışığının üzerinde ama yıldızların altında sürükleniyordu. Duyarlı ve karanlık bir şey.

Belki biraz tehlikeli ve öfkeli, yine de bir şekilde korkmuyordu. Kader o kapının diğer tarafındaydı, dedi ona. Bu gece bekaretinden daha fazlası alınacaktı.

Hayır. Prudence başını salladı. Hayır, kader değil. Ne tuhaf bir saçmalık.

Buraya kadere meydan okumaya gelmemişti... sadece hayal kuruyordu.

Eteklerini toplayıp eşikten adımını atmadan ve nefesini bir hayrete kaptırmadan önce sinirlerini yutmak için iki deneme yapması gerekti.

Bir an için, gerçekten de Fae tarafından kaçırılıp kaçırılmadığını merak etti.

Bayan Henrietta'nın Kültürlü Genç Bayanlar Okulu'nun bahçeleri bir peri tarlası olabilirdi. Boncuk ve kurdele dizileri, tuhaf şekilli çitlerden ve gür, solgun dallı yabancı söğütlerden akıyordu. Parlak kaldırım taşları boyunca loş lamba ışığında parıltıyor ve ışıltıyor, karanlık yerlere giden yolları aydınlatıyorlardı.

Daha da önemlisi, bazıları zaten şenlikle dolu olan gizleyici gölgeler yarattılar. Arazi şehre göre oldukça genişti ve malikâne bahçenin diğer tarafında ısıllı parlıyordu.

Ona eve yaklaşmaması gerektiği söylenmişti. Kültürlü genç hanımlar için ironik bir isimle anılan bu okul hiç de öyle değildi. Bayan Henrietta'nın evi Londra'nın en seçkin ve pahalı genelevlerinden biriydi ve *erkeklerin bir* kadın sürüsü arasında zevk aldıkları bir yerdi.

Ancak St. James'in Geyikleri gizlice ev ziyaretleri yaptı.

Ve yazın bazı açık gecelerde... dışarıda kızışırlardı.

Ancak, Prudence araziye girdiğinde fark etti ki, dışarıyı sanıldığı kadar rustik değildi. Versailles'daki bahçeler buradaki lükse ağılayabilirdi ve eğer biri kendini mahremiyet içinde hissedeceği bir yer bulmak istiyorsa çok uzağa bakmasına gerek yoktu.

Genç uşak dirseğinin dibinde belirterek onu şaşırttı: "Başka biriyle nişanlı olmadığı sürece istediğiniz geyiğe yaklaşın hanımefendi," dedi. Onun orada olduğunu tamamen unutmuştu. Eğilip fısıldadı, "*Senin* gibiler için boynuzlarını kilitleyecekler."

"Kimi önerirsiniz?" diye mırıldandı ve anında bu saçma sorudan pişmanlık duydu.

Uşak mükemmel formunu bozmadı bile. Bir Dük tarafından nişanlanmış olabilirdi, kendini eğlendirmek isteyen sahipsiz bir genç kız tarafından değil.

"Âdem meyve bahçesinde, Havva'sını arıyor," diyerek sanki onu ilk günahıtan ziyade bir elma koparmaya yönlendiriyormuş gibi bir ağaç kümesini işaret etti. "Bakalım... Eğer bu gece dişi aslan rolünü üstlenmek istiyorsan, Daniel yutulmayı beklerken inine bağlanmış durumda." Sarmaşıklarla kaplı cam bir muhafazanın içindeki karanlık bir gölgeyi işaret etti.

"İşte Golyat, doğru ve nazik bir el tarafından evcilleştirilebilecek bir barbar. Ya da David, eğer birini tercih ederseniz.

daha genç. Daha hevesli."

Prudence durdu, birden kararsızlığa kapıldı ve böylesine açık ve bulutsuz bir gecede bile azımsanmayacak bir şimşek korkusuna kapıldı. "Özür dilerim ama bütün geyiklere dini isimler mi veriliyor?" diye sordu. "Küfür gibi görünüyor, değil mi?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Yargılamak istiyorsanız kiliseye gidin hanımefendi, hepimiz büyük bir günah işlemek için buradayız, belki de birkaç tane."

İyi bir noktaya değindi. Başını salladı ve bir özür mırıldandı, aniden kendini çok kaşınmış ve yabancısı gibi hissetti. Adam ona her şeyin affedildiğini söyleyen neşeli bir göz kırpmasıyla eğildi. "Eğer kararsız hissediyorsanız, bahçede bir tur atmanızı, duyularınızı kamaştırmasına izin vermenizi ve

senin... canlılığını cezbeden şey."

Bu harika bir fikir gibi görünüyordu. Buraya bir şey için gelmişti. Bir deneyim için. Buraya gelme sebebinin bir insan olduğu neden aklına gelmemiştir ki?

Bir adam.

Kendi seçtiği bir adam.

Ne kadar yeni. O sadece seçilmeyi düşünmüştü. Kadınlar her zaman bekler, doğru erkek tarafından seçilmeyi ya da koparılmayı umarlardı. Bir dükkândaki biblo gibi seçilir, eve götürülür ve pahalı toplantılarda sergilenirdi.

Bu gece, alışveriş yapan oydu. İsteddiği adamı seçecek ve ona istediği şeyi yapması için para ödeyecekti.

Ama kimi? David'i mi yoksa Goliath'ı mı, Adem'i mi yoksa Daniel'i mi istiyordu?

Bir kahraman ya da

bir kafir. Bir aziz ya

da bir günahkar...

Peri bahçesinin derinliklerine doğru ilerleyerek duyularının her şeyi kavramasına izin verdi. Hafif esinti, yol boyunca uzanan şifon ve ipek kurdeleleri ve örtüleri karıştırıyordu. Uzaktan gelen hafif su sesi. O karanlık köşeden gelen bir kıkırdama. Şuradaki Bedevi çadırından gelen bir inilti.

Karanlıkta çok uzağa bakmayı reddetti ve bu yüzden gözlerini genellikle gökyüzüne, yıldızlara doğru tuttu.

Hangi oldu neden o asla gördüm ve karanlık Gölge, çeşmenin yanındaki çitin arkasına çömelmiş.

BÖLÜM 2

Başmüfettiş Carlton Morley, endüstriyel Doğu Londra'nın kokuşmuş cüruf çukurlarından Mayfair'e kadar son kötü adamını takip etti. Üç genç adam katledilmişti ve bugüne kadar kimse cinayetler arasında bağlantı kuramamıştı.

Ona kadar.

Kurbanlar Londra'nın farklı bölgelerinden gelmişlerdi ve hiçbirini birbirini tanıımıyordu ama ölümleri birbirinin aynısıydı. Dosyalar masasına gelene kadar kimse bu bağlantıyı fark etmemişti, çünkü farklı istasyonlardan dedektif müfettişler nadiren birbirleriyle işbirliği yaparlardı.

Ama hepsi ona cevap verdi.

Davalar kapatılmıştır. Çözülemeyeceği veya yasal yollardan ilerlemek için yeterli kanıt bulunmadığı düşünülmüştür.

Ancak Morley'in elinde başka araçlar da vardı... hukuk ve adaletin pek çok şekli vardı. Kraliçe'nin adaleti. Toprağın kanunu. İlahi adalet. Doğa kanunları.

Ve sokakların adaleti. Yazılı olmayan ama evrensel olarak dikkate alınan kanunlar.

Ülkenin kanunlarını korumak gerekiyordu ve o da tüm kariyerini buna adanmıştı.

Ancak sokakların kanunları ona, sistemin başarısız olduğu yerlerde adaleti sağlama imkânı verdi.

Ve öldürülen bu adamları yüzüstü bırakmışlardı. İri yarı, yakışıklı delikanlılar, aileleri ve çevreleri tarafından sevilen, hepsi de işçi sınıfında çalışan insanlardı. Yine de hiçbiri geçinmek için mücadele ediyor gibi görünmüyordu. Her biri kendi mevkilerinin üzerinde yaşıyor, aile üyelerini temiz ve saygın konutlarda günde üç kuruşla besliyor ve rahat ettiriyorlardı.

Soru şuydu: Nasıl?

Cevap onu buraya getirmişti.

Bayan Henrietta'nın Kültürlü Genç Bayanlar Okulu, akla hayale gelmeyecek yerlerden biri.

Kendisini buraya getiren bilgiyi yasal olmayan yollardan elde ettiği için, arama izni almak bir yana, ön kapıdan bile geçemezdi.

Bu yüzden, bugünlerde endişe verici bir sıklıkta yaptığı gibi, Trenwyth Düşesi'nin bitmek bilmeyen hayır işlerinden birinden kalma basit bir siyah maskeyle ara sıra kendini gizleyerek karanlığa bürünmüştü.

Bahçeyi görmesi, batı tarafındaki taş duvar olmasa bile, ferforje demirlerin etrafındaki aşılmaz çitler ya da sarmaşıklarla engelleniyordu. Sonunda yakındaki bir karaağaca tırmanarak kilitli kapıyı aşmaya karar verdi. Artık ağırlığını taşıyamayacağından korkana kadar bir dalın üzerinde dengede durdu ve demir çivilere çarpmaktan ustalikle kaçınarak kapının üzerinden atladı.

Morley gölgelerin arasına sessizce indi ve arazinin çevresi boyunca ilerlerken gölgelerden ayrılmadı. Bekledi ve izledi, tüm vücudu tehlikeye, olası bir tehdide ayarlanmıştı. Bir canı ya da katil.

Uzun boylu, zarif ve yakışıklı bir adam, kendisinden on yaş büyük ve iki taş ağırlığındaki bir kadının kulağına skandal yaratacak bir şeyler fısıldamak için eğildiğinde karanlıkla kaynaştı.

Kız dudak büktü, flört etti ve sonra arkadaşı onu kucakladı, bir arabanın sütununa doğru bastırdı.

Çardak. Küçük bir ek binanın mandalına tutunup onu içeri itmeden önce onu tutkuyla öptü.

Bu da ne?

Çitin köşesinde bir ağaç dalı kırıldı. Morley bıçağını çekti, iki hazırlık nefesi aldı ve köşeden fırlayarak dövüş pozisyonuna geçti.

Ağzını ve gözlerini bağlamış kadını ağacın altında, bir adam arkadan vahşice içine girerken alt dallarını tutarken ancak bu açıdan görebilirdi.

Kadının çıkardığı boğuk seslerdeki bir şey onu olduğu yerde dondurdu. Bunlar cesaretlendirici mırıltılar ve miyavlamalardı. Coşkuları açtı.

Morley şaşkın bir halde bıçağını kınına soktu ve adam onu fark edip gitmesi için sabırsız bir hareket yapana kadar gözlerini inatla zina yapan çifte dikti.

Kalçaları ritmini hiç kaybetmedi.

Kadın eğleniyordu ama beyefendi sanki... zamanı takip ediyormuş gibi saatini kontrol ediyordu.

Morley geri çekildi, bahçeye döndü ve gerçekte ne olduğunu gördü.

Eğer biri ona çoktan öldüğünü ve Elysium'a gittiğini söyleseydi, ona inanabilirdi. Çünkü burası bir tür pagan cennetini andırıyordu. Açıkça olmasa da her yerde sürtüşme ve zina ima ediliyordu.

Kimse *tam olarak* açıkta sevişmiyordu ama bir çardak, şeffaf bir çadır, bir çit labirenti ya da özenle yerleştirilmiş ağaçlardan oluşan bir koruluk da boğuşmak için uygun bir yer olarak görülmüyordu.

Burada hava bile daha tatlıydı, şehrin tekil kokuları yerine leylaklar ve gardenyalar fısıldıyordu. Bahçe, yıldızların sefahati izlemek için ziyaret edebileceği gibi parıldıyordu. Bal rengi ışıklandırma ve uçuşan kumaşlarla hazırlanmış bir rüyaydı.

Tüm o alçakça saçmalıklardan.

Morley pornografi sınırlarındaki bir çeşmeye çekildi ve bir çitin arkasına çömeldi.

Su, cinsel eğlencenin ince örtülü seslerini örtüyordu.

Bu küçük bir merhametti, çünkü vücudu ne kadar yorgun olduğunu unutmaya ve atmosferin kötülüğüne tepki vermeye başlamıştı.

Bu yerler sizi böyle elde ediyordu. İçgüdüler devreye girene ve bir adam kim olduğunu unutana kadar insanı seks ve fanteziye boğuyorlardı. Muhtaç, korkunç bir yaratık haline gelirdi, kendi zayıflıkları yüzünden cüzdanının boşaldığını görene kadar mantığı yerine siki tarafından yönlendirilirdi.

Bir genelev. Yüzünü buruşturdu. Bir katili ararken onca yer arasından bir geneleve girmişti. Çok yanlış bir yöne sapmış olmalıydı ya da başka bir devasa ipucuna rastlamıştı.

Her iki durumda da, tam olarak bir sorgulamaya başlayamazdı.

-Saatine baktı, sabahın bir buçuğuydu. Saati bir kenara bırakarak, gözlerinin üzerindeki maskeyi ayarlamadan önce iki eliyle yüzünü ovaladı.

Tanrı'nın kanı ama yorgundu.

Buraya gelirken High Street Çetesi'nden bir grup tarafından yolu kesilmiş, koyu renk şık kıyafetine bakıp kolay lokma olduğuna karar vermişlerdi.

Dört adamın dokuz tonunu tekmelemiş ve onları bir sonraki polisin bulması için köşeye bağlamıştı.

Bir notla, tabii ki, nazikçe.

Sokaklara taşan bir aile içi kavgayı ayırmış ve erkekliğin eşiğindeki bir çocuğa, hoyrat babasından farklı bir çatı altında uyuması için bir peni vermişti.

Wapping High Street'te bir adam, hayırsever bir kadını gece gezen bir kadın zannetmiş ve Morley avuç içi büyüklüğünde bir taş alıp kravatından bir sapan fırlattığında ona zorla yaklaşmak üzereydi. Şakağa isabet eden taş saldırganı yere sermişti ve Morley adamın hayatta olup olmadığını kontrol etmek için bile durmamıştı. Kadının minnettarlık çığlıklarını duymazdan gelmiş ve yoluna devam etmişti.

O bir kahraman değildi. Bunlar sadece yaptığı şeylerdi, gece boyunca kabusları kovalarken küçük suçları süpürüyordu.

Uyumaya çalıştığı zamanlarda, onlar tarafından işkenceye uğramıştı. Sonunda, bu kabuslar gün ışığına sızmış, her odanın her köşesini doldurana kadar karanlıktan onu takip etmişti. Gölgeler ve hayaletler. Öldürdüklerinin, onu öldürmeye çalışanların hayaletleri. Kurtarmayı başaramadığı ruhların ve adaletten kaçan canavarların.

On yıllar boyunca ona musallat olmuşlar, gözlerini kapatmaya her cesaret ettiğinde ona sonsuza dek eziyet etmişlerdi. Ta ki bu konuda bir şey yapana kadar.

Kabusların koştuğu şey *haline* geldi.

Geceyi canavarlardan arındırdı, böylece gündüzleri yavaş ve silinmez bir deliliğin içine batmadan olduğu adam olmaya devam edebildi. O hem adalet sistemi hem de onun gölgesiydi.

Çünkü gölge, sistemin yapabildiğini yapabiliyordu. Hayır.

Çünkü hala ölü bir gözü, keskin yumrukları ve hatta daha keskin bıçaklar.

Çünkü yıllar önce adalet için ruhunu bir iblise satmıştı ve sonraki her günah, içine atıldığı dipsiz çukuru daha da derinleştirmişti.

Ne zaman dibe vurduğunu düşünse, hâlâ düşmekte olduğunu fark ediyordu.

Derinliklerin her zaman daha derin olabileceğini. Gecenin her zaman daha karanlık olabileceğini. Dünya her zaman daha soğuk olabilir.

Bu onurun artık pek bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu ve her zaman kaybedilebilecek bir savaşta ve bir yanılısamadan başka bir şey olmayan bir amaç uğruna savaşmaya devam etti.

Çok uzun zamandır savaşıyordu. Sonsuz yıllar boyunca, peki ne için? Bu günlerde, her zafer

Thames nehri için bir gözyaşı damlası kadar fark yaratsa da.

Ve yine de avlanıyordu, çünkü başka ne yapabilirdi ki? Herkes için olduğu gibi onun için de zamanın ve pişmanlığın kaçınılmaz yemleri gelene kadar bir ücret mi toplayacaktı?

Sarmaşıklarla kaplı camekândan bir kırbaç şaklaması ve hırıltı geldi. Morley gözlerini kısarak ona baktı ve içerideki loş bir fenerin aydınlattığı gölgelerin şekillenmesini izledi.

Eğer yanılmıyorsa, bir kadın bir erkeğe binerdi ama kalçalarına değil... Morley gözlerini kısıtı... yüzüne. Kadının zevk sesleri fıskiye den ona doğru süzülüyordu, sıcak ve talepkâr.

Sesler omurgasından aşağı yankılandı ve beline indi.

Tanrım, çok uzun zaman olmuştu.

Bir başka şaşkın ses konsantrasyonunu bozdu, bu seferki arkasındaydı. Çömeldiği yerden boynunu çevirerek, devrilmiş bir ağaç gibi üzerine düşüp ikisini de çimenlere devirmeden önce, bir kadının rüzgârla dönen kollarının onu dengelemede başarısız olduğunu izledi.

Morley etek ve kombinezon denizinde yüzerken, kadının kendisine vurmak istemediğinden oldukça emin olmasına rağmen çenesine bir tokat yedi.

Kucağındaki kadın kıvranıyor ve kıpırdanıyordu, görünüşe göre onun kadar şaşırmıştı. Bir kolunu omuzlarının arkasına, diğerini dizlerinin altına koyarak onu bir çocuk gibi toparlamaya çalıştı ama kadın onun başarabileceği kadar sabit durabilecek gibi görünmüyordu.

"Vallahi," diye haykırdı ipek dağlarının arkasından. "Çok üzgünüm! Yaralandınız mı?"

Morley zarar görmediğine dair güvence vermek için ağzını açtı ama kadın cevap beklemedi.

Bir sonraki cümlesini tek nefeste söyledi. "Kız kardeşlerim bana hep hantal, sakar derler ve böyle bir yerde aynı anda her yere bakmamak oldukça imkansızdır ve dürüst olmak gerekirse hiçbir yere bakmamaya çalışıyordum ve sen oldukça karanlıksın-" Sonunda eteklerini tepeledi ve

Kollarının altından çekiştirerek ona baktı. Düzeltmek için bir nefes aldı... "Hayır, karanlık değil. Göz kamaştırıcı."

Morley gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve birden keşke suç haberlerinden ve gazetelerden bir an alıp bir şiir kitabının omurgasını kırmayı akıl etseydim diye düşündü.

Çünkü kollarındaki kadın bir şiirdi ve onu tarif edecek kelimeleri yoktu.

Onu tutuşu birdenbire çok dikkatli bir hal aldı. Narin, tıpkı bir hanımefendinin salonunda, bahçedeki teneke kupalar yerine bir çay fincanı tutuyormuş gibi.

"Oh," dedi nefes nefese, sanki berraklığı keşfetmiş gibi. "Sensin. Aramaya geldiğim kişi sensin."

Yaşadığı kafa karışıklığına rağmen, *adamın* garip bir yanı, kızın -tam anlamıyla- ona rastlamış olmasından en *az onun kadar memnundu*.

Başını sallayarak bu hissi dağıtmaya çalıştı.

Morley gece işleriyle uğraşırken her zaman yaptığı gibi, çocukluğundaki Cockney aksanının bir parçasını benimsedi. "Seni tanıyor muyum?"

Fenerler, gülünç uzunluktaki kirpiklerinin gölgelerini, Roma mermerinin en beyazından yontulmuş olabilecek yanaklarına yansıtıyordu. Bu kirpikler, narin yüz hatlarına iki beden büyük gelen geniş, koyu renk gözleri çevreliyordu. Bu etki dramatik ifadesini daha da yoğunlaştırırken, onu aynı şaşkınlıkla süzüyor gibiydi.

"Evet, sanırım oldukça iyi iş çıkaracaksın," diye nefes aldı, hiçbir şey yokken. Kadının boğuk ve tatlı sesi burayla uyumsuz görünüyordu. İçinde ayartma vardı ama günah yoktu. Masumiyet ama aynı zamanda arzu.

Kadın adamın kucağında öne doğru eğildi ve adam onu bir adamın eşikten geçerken gelinini tuttuğu gibi tuttuğunun farkına vardı.

Bu düşünce onu dehşete düşürmüştü ama yine de onu bırakacak gibi görünmüyordu.

"Sen hangisisin?" diye sordu sanki kendi kendine, adamın yüz hatlarını incelerken. "I

benzeyebileceğin bir İncil kahramanı düşünemiyorum... üstelik maskeli de değilsin. Biraz gizemi severim."

Bunun üzerine başını eğdi. İncil'den mi? Bunların hepsi delilikti. Bu kadını ne tanıyordu ne de tanımak istiyordu. Eğer bir fahişeyse, çok iyi bir fahişeydi ama o müşteri değildi. Onu ayağa kaldırmalı ve yoluna göndermeliydi. Yapacak işleri vardı ve-

Parmaklarının gölge sakalına yumuşak bir şekilde sürtünmesi onu olduğu yerde dondurdu. Elini küçük avucunun içine almadan önce tüy kadar hafif bir dokunuşla çenesinin çizgisini keşfederken şaşkın, neredeyse odaklanmamış bir bakışla kendi elini izledi.

Hareketin gösterdiği şefkatli merak, içindeki sert bir şeyi çözdü.

"Hayır..." diye fısıldadı. "Hayır, sen kahraman değilsin."

Nefesini tutmaktan başka bir şey yapamıyordu, tüm hisleri onun bir sonraki sözlerine bağlıydı. Acaba ne karar verecekti? Onu övecek miydi yoksa kınayacak mıydı?

"Sen bir meleksin, değil mi? Belki de bir başmelek. Ya da düşmüş bir melek? Bir savaşçı..." diye karar verdi. "Ama... hangi taraf için?"

"Ben melek değilim," diye uyardı. "Gölgeden başka bir şey değilim." Morley bu hayalperest kadını hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu, onun dokunuşuyla içinde ördüğü büyüü bozmaktan nefret ediyordu. Ama gerçeği söylemesi daha iyiydi. İkisi için de daha iyiydi.

"Ne kadar gülünç, affınıza sığınıyorum. Tüm bu fantezilere kendimi kaptırdığımı söylemek isterdim ama yalan olur. Ben her zaman böyleyim." Bunun üzerine bir kıkırdama sesi duyuldu ve bu ses, altına düştükleri fıskiye'nin gürültüsünden daha hoştu. "Çok sağlam bir gölgeniz var efendim, söylemem gerekirse." Bakışları sonunda kararlı bir noktaya odaklandı. "Ne kadar?"

Kaşlarını çattı. "Ne kadar?"

"Ne kadar?" diye keskin çenesini iterek anlamlı bir şekilde cesaretlendirdi. "Sizin için mi? Uşak bana dedi ki

St. James Geyiklerinden daha önce nişanlanmamış herhangi birini seçmek için. Ve sende karar kıldım. Seninle sevişmek istiyorum, daha doğrusu senin benimle sevişmeni istiyorum. Ama sadece başka kadın planların yoksa. Yani, daha önce nişanlanmadıysan."

"Önceki nişanlar mı?" diye yineledi.

Umutlu yüz hatları huysuz bir somurtmaya dönüştü. "Birisi Hyde Park'ta bu gece için randevu mu aldı?"

"Hayır," dedi dikkatle, bir sonraki adımda ne yapacağını düşünüyordu.

Hemen neşelendi. "Mükemmel. O zaman... bana bunun nasıl çalıştığını anlat. Daha önce hiç... benimle sevişmesi için bir erkek tutmamıştım. Ve itiraf etmeliyim ki, açıkça söylemek yerine başka nasıl yapacağımı bilmiyorum. O yüzden bana bu nezaketi gösterir misiniz?"

Morley gözlerini kırpıştırarak ona baktı, çünkü az önce üç şey onun için kaçınılmaz bir şekilde netleşmişti.

Birincisi, bu kadın sinirliyen durmadan konuşuyordu ve gevezeliği tuhaf bir şekilde sevimliydi.

İkincisi, varlıklı bir aileden geliyordu, muhtemelen mavi kanlıydı ve muhtemelen evliydi.

Ve üçüncüsü... Muhtemelen kırk yıla yakın yaşamıştı ve daha önce sevişmeyi bu kadar arzuladığı bir kadınla hiç karşılaşmamıştı.

Kış uykusundaki bir canavarın tüm vahşiliğiyle içinde bir açlık uyandı. Dişleri ve pençeleri vardı ve onu dizginlemeye çalışmadan önce terbiyesini paramparça etti. Kalbi kaburgalarını tekmeliyor, bu da nefes almasını kısıtlıyordu.

O ahlaklı bir adamdı, lanet olsun. Yasalara bağlı, önyargısız ve ahlaksız. Kabul etmek istemediği kadar uzun yıllar boyunca gerçek bir keşiş gibi yaşamıştı ve bunun için iyi bir nedeni vardı. Ayağa kalkmalı ve onunla vedalaşmalıydı. Hemen şimdi.

Ama ya eve gitmezse? Ya farklı bir geyik aramak için oyalandıysa?

Böyle bir şey olmayacaktı. Buna izin vermezdi.

Onu omzunun üzerinden atıp babasına götürebilirdi. Kocasına. Ya da onun güvenliğinden sorumlu olan her kim varsa.

Başka bir değişken onu etkilediğinde tam da bunu yapmak üzereydi.

Ya yarın gece dönerse? Ya zevkini başka bir adamla alırsa?

Ya... şansını kaçırsa?

İçindeki aç iblis bunun üzerine hırladı, pençelerini savurdu ve Morley uzun bir nefes alıp vermek için kendini zorlamak zorunda kalana kadar cehennemden çıkmış bir ejderha gibi damarlarından yakıcı bir ateş püskürttü.

Böyle bir teklifi düşünecek türden bir adam değildi. Ne paraya aç ne de romantik beklentilerden yoksundu.

Hayır, bu gülünçtü. Gurur verici bir fanteziden başka bir şey değildi.

Ağzını açtı, nazikçe reddetmeye hazırlanıyordu. "Sana ne yapmamı istiyorsun?"

Dudakları çarparak kapandı. Kadının ona fiyatını söylemesini istediği andan beri bu soru zihninde sekip duruyordu. Ama dudaklarından dökülmesini beklediği *son* şey bu olmuştu.

Solgun yanaklarında renk lekeleri vardı ama gözlerini kaçırmadı. "Senden... kadınların sana en çok para ödediği şeyi yapmanı istiyorum." Kapüşonlu pelerinine uzandı ve bir çanta dolusu bozuk para çıkardı. "En çok gurur duyduğun beceri. Böyle bir gecede sana gelmelerini sağlayan şey."

Morley kadınların cinsellik için ne *ödediğini* bilmiyordu ama insanlar hakkında cevap verecek kadar bilgisi vardı. "Senin gibi bir hatun aklından geçeni bilir. Benim gibi bir erkeği aramaya, bu karşılaşmadan ne elde etmek istediğine dair bir fikri olmadan gelmez."

Ne diyordu lan bu? Bunu düşünmüyordu bile... öyleyse neden-

Alaycı bir ses çıkardı. Yarı kahkaha, yarı nefes nefese, gömleğinin yakasını düzeltmek için uzandığında, kravatını çıkardığında eğilmişti. Bu gergin hareketin içinde ona dokunan bir şey vardı. Düştüğü anda onu çözmeye başlayan ve şimdi hızla çözülmekte olan bir şey.

"Nişanlım. O bencil bir aşık. Hiç sanmıyorum ki..." Morley'nin, o piçi öldürmemesi için asla karşılaşmamayı umduğu bir adam hakkında bilgi vermeden önce bir an için sözünü kesti. "Onun sadık olmadığını öğrendim. Ve sadık olmak zorunda olmadığını da anladım - benim sınıfımdaki çoğu erkek sadık değil. Ama *ben* olacağım. Evlilik yemini edersem bozmam, ama henüz yemin etmedim." Başını eğerek adama baktı, dramatik bir şekilde kemerli kaşlarının altında meydan okuyan küçük bir çatık belirdi. "O *henüz* bana sahip değil."

Hiç gözyaşı dökmemiş olmasına rağmen sesini gözyaşları renklendirdi ve Morley'nin içinde bir şeyler burkuldu. Acı onunki gibi yüz hatlarına rahatça oturmuyordu. Bu şehvetli yerin günahkâr loşluğunda bile içten gelen bir ışıkla parlayan bir çehresi vardı.

Karanlıkta, yerde günah işleyerek buraya ait değildi. Onun yüzü güneş içindi. İlk kalp kırıklığını yaşayan şımarık bir kadındı. İçinde yaşadığı erkekler dünyası hakkındaki ilk korkunç gerçeği öğreniyordu.

Acı hakkında ilk şeyi bilmiyordu.

Ve yine de... tehditkâr duygusuyla cesurca savaşıması, onu düğümlere bağladı.

Tanrım, bu olmamalıydı. Böyle bir fikri düşünmesi bile delilikti. Bu kadın belli ki ihtiyacı olmayan duygusal bir felaketti ve bulması gereken bir katil vardı.

Yine de... kadın sıcak ve güzel kokuluydu ve etrafları, sesleri bu cehennem korusunda giderek artan bir yoğunlukla süzülen şehvetli patavatsızlıklarla çevriliydi.

Kız, yenmeyi bekleyen bir lezzet gibi kokuyordu ve adamın ağızı sulanmaya devam ediyordu.

Bu yüzden ona sarıldı, siki bir elmas kadar sertti ve Tanrı onu korusun, eğer kızın gözleri tutkudan simsiyah açılmamışsa. Ona nişanlısının veremediği şeyi verebileceğini biliyordu ve bu bilgi onu içten içe yiyip bitirdi.

Vücudu ne kadar iltihaplıysa, içindeki iblis ne kadar aç görünüyorsa, son bir zayıf direniş gösterdi.

"Benimle sevişmek onunla geçireceğiniz geceleri daha kolay hale getirmeyecek," diye uyardı.

"Biliyorum," diye fısıldadı, para kesesini onun yanına yere bıraktı, böylece elmacık kemiklerinin altındaki çukurları o yumuşak, araştırmacı parmaklarıyla izleyebildi, dudaklarına doğru eğildi.

Morley'in sert ağız, tüy gibi hafif dokunuşu üst dudağının kenarını hassaslaştırıp orada bulduğu kıvrımı çizerken istemsizce yumuşadı.

"Duyduğuma göre aranızda bir kadını ağızla tatmin edebilenler varmış. Bunun nasıl bir his olduğunu öğrenmeyi çok isterim. Ve sonra... Senden..." Bir an için kendi nefesiyle mücadele ederken kirpikleri tekrar aşağı indi. "Leydi Westlawn bana bazılarınızın bir kadını birden fazla kez kendinize çekebileceğinizi söyledi..."

Morley yenilgiyi kabullenmeden önce iki kez yutkundu.

Uzun ve yalnız hayatında karşılaştığı onca adaletsizlik ve aşağılanma arasında ruhunu kemiren tek şey, ikisinin de bir gece daha onun diline karşı orgazm olmanın nasıl bir his olduğunu bilmeden yaşayacakları fikriydi.

Ve sonra tekrar sikine.

Onu bir hasta ya da çocuk gibi kucağına alsa da, açlık damarlarından sıcak ve muzaffer bir şekilde akarken parmakları onun uzuvlarının etrafında kıvrılıyordu.

Yüce Tanrım ama onu yiyip bitirecekti. Ve bunu en az onun kadar iyi biliyordu.

Bunu kızın gözlerinin hafifçe açılmasında, dudaklarının aralanmasında gördü. Vücudunun biraz sertleşip sonra gevşemesinde, bir teslimiyet iç çekişle kollarına yerleşmesinde.

Bu iç çekiş onun nihai felaketiydi.

Başını eğdi ve onu kendisiyle buluşması için kaldırdı. Onu öpmekten çok tüketti, araştıran, yakıcı ağzı dudaklarının esnek yastıklarını ayırdı ve orada bulduğu ballı derinliklere daldı.

Eğer burası Elysium'sa, o zaman o da ambrosia'ydı. Ve onun kollarındayken kendini bir tanrı gibi hissediyordu.

Çok geçmeden öpüşmeyi keserek gidebilecekleri bir yer aramaya başladı.

"Çeşme," diye soludu, ellerini boynunun arkasında kilitlemek için kaydırdı, böylece onu ağzına geri çekebildi, gözleri dudaklarına odaklandı.

"Açıkta kalacaksın," diye belirtti, bunu söylerken bile kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etti. Ama artık ona sahip olmaya karar verdiğine göre, bırakın yoldan geçen herhangi birini, yıldızların bile onun güzelliğini görme şansına sahip olmasını kısıkanıyordu.

"Sadece sana," diye fısıldadı, adamın elinden kayarak kurtuldu ve geniş taş çıkıntının üzerine tünemek için kendini kaldırdı.

Loş lambaların sıralandığı yol, İtalyan tarzı taşın uzak tarafında sona eriyor ve çeşmenin kendi tarafını gölgede bırakıyordu. Adam kadının yüz hatlarını zar zor seçebiliyordu ama kadın onu yeterince net görebiliyor olmalıydı.

Arkasındaki taş tanrılara, elementini gecenin içine püskürtmelerini emreden, özenle düzenlenmiş siyah saçlarını küçük sis mücevherleriyle yağlayan bir deniz tanrıçası olabilirdi.

"Ben... Kendimi soyunmaya ikna edebilir miyim bilmiyorum," dedi kısık bir sesle.

"Ben yaparım." Dizlerinin üzerine kalktı ve ona doğru uzandı, ama kadın onun ellerini kendi elleriyle yakaladı, ince parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirdi.

"Demek istediğim, bunu hep birlikte yapmak için çok çekingenim."

Güzel ipek elbisesini üzerinde tutmak istiyordu... ve adam bunu tuhaf bir şekilde tahrik edici bulmazsa lanetlenirdi.

Ve yardımsever. Şehvetinin dişleri vardı ve bir şey ona bu kadını açarsa, onu iyi becerecek kadar uzun süre dayanamayacağını söylüyordu.

Çok güzeldi, kokusu çok çekiciydi ve yüzündeki o ifade. Savunmasız cadalozun bu nazlı karışımı onu tüm kontrolünün ötesine sürükleyecekti.

Tanrı yardımcısı olsun, bunu yapıyordu. Onunla birlikte. Onunla. Bir parçası bundan pişmanlık duyacağını biliyordu ama umurunda bile değildi.

Zor bir hayat onu sert bir adama dönüştürmüştü. Geçen her yalnız yılda daha sert ve daha soğuk. Ve tek yaptığı çalışmak ve savaşmaktı. Sert adamın kötü biri olmasını engellemek için çalışmak ve başkalarında tanıdığı kötülükle savaşmak. Ailesini olduğu gibi şehrini de yiyip bitirmesini engellemek için savaşmak.

Ve burada yumuşak biri vardı. Yumuşak ve... tanıdık bir yalnızlıkla kuşatılmış. Ondan birkaç dakikalık zevkini paylaşmasını istiyordu.

Böyle cazip bir pazarlığa karşı koyamayacak kadar ruhu yorgundu.

Ellerini bırakarak parmaklarını kucağında kıvırdı, eteklerini topladı ve dantel çizmelerini ve bembeyaz çoraplarını ortaya çıkarmak için toz mavisi etek ucunu kaldırdı.

Bu reddedilmeyecek bir davetti.

Morley ellerini kıvrımların ve fırırların altına daldırdı, dizlerine ulaşana kadar düzgün, ipek kaplı baldırlardan yukarı çekti. Onları ayırdı ve açtığı boşluğu vücuduyla doldurdu.

Kadın çıkıntıda otururken, adam da dizlerinin üzerinde, yüzleri aynı hizadaydı. Adam onun dudaklarına bir kez daha yapıştı ve bu dünyada onunki gibi tadı olan bir ağzın varlığına hayret etti.

Sıcaklığın içine daldı, kadife bir saldırı. Ona başka bir yerde yapacaklarının bir parodisi. Küçük, sıcak dili onunkine karşı nazikçe kayıyor, geçici olarak onun kısıtlamasını test ediyordu.

Kenarını bulmak.

Belinde bir beklenti ateşi alevlendi ve aniden onun her parçasını tatmak için yanıp tutuştu. Elbisesini yırtıp açmak ve gecenin gösterdiği kadar solgun olup olmadığını görmek için. Yanardöner damarlar göğüslerini ve uyluklarının iç kısmındaki ince, hassas deriyi süslüyorsa. Dişlerinin küçük ısırıklarıyla onu işaretlemek, onu hiç memnun etmemiş olan adama birinin bunu yapabileceğini ve çok istekli olduğunu göstermek istiyordu.

Eteklerini daha yukarı kaldırdı, elleri dizlerinden kalçalarına doğru ilerledi, ilginç fırırlar, dantellerle süslenmiş ipek jartiyerler ve narin dikişlerle iliştilmiş küçük fiyonklar buldu.

Elleri orada oynadı, bir şeyleri kopardı ve dokuları test ederken, iltihaplı vücudunun izin verdiği sürece ağzının tadını çıkardı.

Elleri boş durmadı.

Paltosunun düğmelerine dayandı, paltoyu açıp ellerini içeri kaydırana kadar sarsıntılı, belirsiz hareketlerle düğmeleri serbest bıraktı. Kolları adamın etrafında kilitlenene kadar adamın enini ve boyunu keşfetti.

Kucaklamadaki belirsiz şefkat onun için katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Morley öpüşmeyi keserek onu değerlendirmek için geri çekildi. Parmakları daha yukarılara doğru ilerlerken, ince pamuklu donunun bariyeriyle karşılaşana kadar etin ipeksi genişliğini takip ederken onun genişleyen gözlerini izlemek için.

Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve titredi ama başka tarafa bakmadı.

"Bana ne istediğini tekrar söyle." Adamın sesini, karanlık, hırıltılı sokak aksanını, küstahlığını ve şehvetini tanımakta güçlük çekiyordu.

Cevap vermeden önce hassas bir şekilde yutkundu. "Bunu söyleyemem."

"Seni öpmemi ister misin?" diye dürttü, tümseğini örttü. "Burayı mı?"

Küçük bir sıçrama yaptı ve dizleri adamın kalçalarını sıktı, sanki vücudu engel olmasaydı kapanacaklardı.

"Evet," diye cevap verdi utangaç bir fısıltıyla.

İç çamaşırının ince bariyerinin altından kadınsı bir sıcaklık yayılıyordu ve Morley eğilerek kalçalarını kaldırdı ve ayak bileklerine kadar çekti.

Onu tekrar öpmek istedi. Onu öpmekten asla vazgeçmek istemedi ve bu yüzden bunu yapmasına izin vermedi.

Onu öpmek tehlikeliydi. Kollarının tatlı gözaltısı da öyle.

Bir adam kendini böyle zincirlerin gönüllü bir tutsağı olarak bulabilirdi ve o buna hiç meyilli değildi. Böyle bir tatlılık beklemiyordu. Vücudunda uyandırdığı cevap duygusuna hazırlıklı değildi.

En iyisi bunu cinsel olarak saklaması.

Kendini aşağı indirerek başını kadının eteklerinin altına eğdi. Adamın omuzları kadının bacaklarını araladı ve kadın arkasına yaslanarak ellerini taşın üzerine koyduğu hissini verdi.

Kadının eteklerinin altındaki saf siyahlıkta, diğer duyularını kullanarak ona rehberlik etti.

Onun kokusunu içine çekti. Taze çiçek sabunu, kadınsı misk ve ona olgun yaz meyvelerini hatırlatan bir şey.

Bir an durdu, sadece avucuna aldığı şeyin verdiği hissi hissetti. Yumuşak saçların hafif gıdıklanması. Sıcak, esnek et, sıvı bir ısı dikişiyle ayrıldı.

Parmağını yavaşça kaydırarak kadının kıvrımlarını ayırdı ve kadın şaşırtıcı derecede güçlü bacaklarıyla onun etrafında kenetlendi.

"Şimdiden çok ıslak," diye mırıldandı, sevinçle. "Yapmalı mıyım-?"

"Olması gerekenin bununla hiçbir ilgisi yok." Omuzlarını öne doğru bastırdı ve kadının titreyen kalçalarının refleks olarak gerilmesine karşı koydu. "Rahatla."

Titrek bir iç çekti ama sonra itaat etti, kalçaları gevşedi ve topukları yere döndü.

Daha sonra parmağını hareket ettirdi ve herhangi bir kadının bu kadar yumuşak, bu kadar küçük, bu kadar inanılmaz derecede ateşli olup olmadığını merak etti. Kalçasına tapınırcasına bir öpücük kondururken kendine nazik, okşayıcı bir keşif izni verdi.

Bu kadın son derece duyarlıydı. Adamın her hareketinde seğiriyor, geriliyor, nefesi boğazında düğümleniyordu. Parmağı kadının ortasından fışkıran kuyudan çekildi ve tıkanmış etin küçük yumrusu üzerinde nazik ıslak girdaplar çizdi.

Tanrım, o çok hazırды.

Bunun için çalışmasına bile gerek kalmayacaktı.

Daha fazla bekleyemeyerek dudaklarını kadının tam kalbinin üzerinde gezinecek şekilde indirdi.

"Ne yaparsam yapayım, sakın çığlık atma," diye uyardı.

Bir anda tekrar gerildi. "Çığlık mı?" Ama adam onun sorusuna cevap vermedi.

Çünkü uzun ve güçlü bir yalamayla onun cinsel organını ayırmıştı.

BÖLÜM 3

P ru çığlık attı.

Ya da en azından başını geriye atıp ağzını açtı ama nasıl olduysa boğazı sesin üzerine kapandı ve onun yerine boğuk bir inilti çıkardı.

Yüce Tanrım. Bu *oluyordu*. Şimdiye kadar yakından gördüğü en güzel adam şimdi eteklerinin altındaydı.

Onu
yalamak.
İşte.

Ellerinden biri ağzının üzerine kenetlenmiş, tüm bu skandalı, saf, ıslak, katıksız kötülüğü kontrol altına almaya çalışıyordu.

Eteklerinin ve kombinezonlarının ipeğinin altından gelen bir ses gecenin içinden süzüldü. Bir hırıltı mı, yoksa bir inilti mi, anlayamadı.

Dinleyemiyordu. Sadece hissedebiliyordu.

İlk kıvrımlı yalamadan sonra durakladı. Nefesi kızın hassaslaşmış bedeninde sıcak bir yıkım yarattı. Omuzları, bu geceden önce hiç ayrılmamış uyluklara doğru genişledi. Hiç kalkmamış eteklerinin altında.

Parmağını ısırды, kendini aralıksız, endişeli sorularla anı mahvetmemeye zorladı.

Altında rahatsız mıydı? Bir kez tattı ve daha fazlasına karşı mı karar verdi? Diğer kadınlardan farklı mıydı, yoksa sıkıcı ve aynı mıydı? Daha mı iyi yoksa daha mı kötüydü? O mu

Durmak ister misin? Elbette anlayacaktır. Belki de doğru düzgün hazırlanmamıştı. Yıkanmış, en iyi parfümleri ve losyonları kullanmıştı ama ya böyle bir eylem onun düşünmediği bir hazırlık gerektiriyorsa?

İşini yapıyordu, diye hatırlattı kendine. Bu onun mesleği idi... ve insanlar genellikle işlerinin bazı kısımlarını tatsız bulurlar.

Ve ne olursa olsun yaptım.

Ama bu fikir bile tüm benliğini utançla boyadı. Çünkü her şeye rağmen, buraya gelme niyetine rağmen, onu memnun etmekten başka bir şey yapamıyordu. Çünkü o böyle biriydi. Ona yaptığı şeyden hoşlanmasını istiyordu.

Ondan hoşlanmasını istiyordu... ondan. Adını bilmediği bu maskeli adamdan. Gözleri kutup kadar soğuk ve mavi alev kadar sıcaktı.

Ama yapmadı. Ondan nefret ediyordu. O da bunu biliyordu. Onu tamamen yanlış okumuştı ve şimdi onun tadına baktığına göre, ikisini de küçük düşürmeden bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Bunun için çok geç. Sadece-

"Ondan kurtulmalı."

"Ne?" Prudence elinin soruyu boğduğunu fark etti, ama etekleri onun sözlerini boğuyordu, bu yüzden bir konuşma bile yapmıyor olabilirlerdi.

Eteğinin fırırlarını ve büzgülerini iterek başını kaldırdı ve öylesine vahşice, öylesine şehvet dolu bir bakışla onu mızrakladı ki kadın irkildi. Tanrım... neredeyse korkutucuydu. Altın sarısı saçları, birkaç ton daha koyu olan çenesi ve muhteşem tavıyla bile, onunla sokakta karşılaşmış olsaydı dehşete düşerdi.

Hâlâ kalçalarını açık tutuyordu ve pozisyonlarının saçmalığı onu tedirginliğe sürüklüyordu.

Ve diğer şeyler.

"Nişanlın. Kurtul ondan," diye emretti.

"Ama-"

"Eğer bu gezegende başka bir kadını sana tercih edecek bir erkek varsa... buna..." sert derili başparmağını kızın kaygan ve ağrıyan seksinin üzerinde gezdirdi ve kızıdan yumuşak bir inilti çıkardı. "O bunu hak etmiyor. Üremesine izin verilmemeli. Dahası, vurulmalı. Çizilmeli, dörde bölünmeli ve hafızalardan silinmeli."

Vahşi sözleri homurdanırken bile Pru rahat bir nefes aldığını hissetti. Nazik davranıyordu, tabii ki öyleydi. Ama duyguları takdire şayandı.

Gerekli, hatta.

Tüm cesareti onu terk etmiş gibiydi ve birden kendini olduğu gibi hissetti. Erkekler hakkında hiçbir şey bilmeyen bahtsız bir genç kız. Dünyadan.

Bu yabancının merhametine kalmış, önüne serilmiş, kendisini yemesini bekliyordu.

Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi iltifatlarını yalayıp yutuyor.

Aklından ona nezaketi için teşekkür etmek geçti ama adam tekrar ona doğru eğilip bu kez cinsel organına saygılı bir öpücük kondurunca sözleri kayboldu.

Bu kötü manzaraya dayanamayan Prudence, eteğini adamın başının üzerinden geriye doğru savurdu.

Kıkırdaması ona karşı günahkâr bir titreşimdi ve karnındaki bir şeyi sıkılaştırdı. Olacakların bir uyarısıydı bu.

Adam dudaklarını onun içine bastırıp yavaş, durgun yalamalarla kıvrımlarını delerken nefesi kesildi.

Dudaklarıyla kilidini açtı. Onu diliyle çözerken, şişmiş, ağrıyan çekirdeğini okşadı ve kaydırды, var olduğunu hiç bilmediği bir zevk ortaya çıkardı. Adamın da kendisi gibi bunun tadını çıkardığını hissediyordu ki bu çok saçmaydı. Bunu her gece yapıyordu. Her tür kadına.

Ona elmas vermelerine şaşmamalı. İki saniyelik bir iştı ve kadın isteseydi tüm çeyizini ona verebilirdi.

Ve belki de kalbini.

Gözlerini kapattı, yetiştirilme tarzının ona aşıladığı suçluluk ve utanç fısıltılarından kaçtı. Bunun yerine o anın dokunsal hislerine odaklandı. Çeşmenin buğusunun yumuşak, neredeyse elle tutulamayan serinliği, yazın kar taneleri gibi kalkık yüzünü öpüyordu.

Bir mucize. Tıpkı dili gibi.

Adamın bakımıyla ortaya çıkan zevk dalgaları kanına yayıldı ve sonra karnındaki bir sıkışma tarafından çekirdeğine geri çağırılmış gibi görünüyordu. Olacakların habercisi. Zonklayan, çarpan, zonklayan bir şey çok uzaklardan ona doğru koşuyordu.

Kaçırmaktan korktuğu ve ezilmekten de aynı derecede korktuğu bir şey. Bir tren ya da vahşi bir at sürüsü gibi.

"Oh," diye soluk soluğa endişelendi. "Ah, canım. Sanırım ben-"

Dudaklarını ondan ayırdı... kızın şaşkınlığı ve rahatlama için bu hissi çaldı.

Emir vermeye oldukça alışık bir adamın sesiyle, "Düşünme," diye emretti.

"Durma," diye yalvardı, eli körlemesine eteklerinin altında saklı olan başa uzanıyordu.

Alçak bir eğlence sesi çıkardı ve kızın aşırı ısınmış bedenine serin bir hava akımı üfledi. Kadının tam olarak anlayamadığı ve açıklığa kavuşturmak için fazla heyecanlı olduğu bir şey fısıldadı.

Ama adamın dili saf duyuların küçük düğmesinde titreşmeye başlamadan önce "sonsuza dek" kelimesini duyduğunu sandı.

Dokunuşu sonsuza dek hafifti. Hatta zar zor oradaydı, ama ona öyle bir elektrik nabızı aşıladı ki, sanki onu Edison'un kendi makinelerinden birine bağlamış gibi, tüm vücudu onunla birlikte gerildi ve sarsıldı.

Omurgasını ikiye ayıracağından korktuğu bir güçle eğilip kalktı ve adam onu, o küçük et parçasını sıcak ağzına çekip diliyle hafifçe yuvarlayarak ödüllendirdi.

Ağızından çiğ bir ses çıktı ve elini tekrar ağzına götürerek diğer eliyle taş çıkıntıya yaslandı, suya geri geri dalmasını engelleyen tek şey buydu.

Dalga, o daha ufukta oluştuğunu bile fark etmeden üzerine çöktü. Böylesine hayal edilemez, akıl almaz bir coşkunun tepesi, kendisi hakkında bildiği her şeyi yerle bir etti.

Adamın ellerinde, ağzının karşısında parçalandı ve bir daha asla bulunmamayı umdu.

Bu mutluluktı. Rapture. Cennet. Ve biraz da diğer yer. Çünkü coşkunun pençesine düşmeye başladığında, bunun geçici olduğunu çoktan anlamıştı. Kaçınılmaz olarak sona erecekti, yoksa yoğunluğundan ölecekti.

Çünkü böyle bir şey uzun süre devam edemezdi.

Kaçınılmaz olarak ağzı yumuşadı, nazikleşti ve onu kendine geri döndürdü. Ne yapacağından emin olmadığı bir benliğe. Zayıf, titreyen, aşırı öfkeli bir karmaşaydı ve bundan sonra ne yapacağını düşünmek bir yana, kendi adını bile hatırlayamıyordu.

Bu yüzden oturdu ve nefes aldı, çünkü işlevsel kapasitesi bu kadardı.

Zevk almayı bekliyordu... ama bunu değil. Hesaplanamayan çözülmesini değil.

Eteklerinin altından kayarak onu terk etti ve birbirlerini ölçebilmeleri için kalçalarına yaslanmadan önce ağzını silmek için kombinezonunun birçok fırfırından birini kullandı.

Adam tamamen siyah giyindiği ve gece aysız olduğu için vücudunun büyük bir kısmını göremiyordu. Lambalar çeşmeden süzülüyor ve suyun gölgelerini tenine yansıtıyordu. Gözyaşlarından oluşan bir serap gibi. Koca bir okyanus.

Sert elmacık kemiklerinden aşağıya doğru kanayarak altlarında çukurlar oluşturdular ve bu etki bir şekilde kalbinin şişmesine neden oldu

göğsünde.

"Sanki... acı çekiyormuş gibi görünüyorsun," diye cüret etti, ona ulaşmak için kemiksiz kollarını kaldırmak için elinden geleni yapıyordu.

"Mermer gibi sertim." Kaba, neredeyse acımasız bir itiraf, vücudunu şaşırtıcı bir şekilde hayata döndüren bir itiraf.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldı ve elinin tersini ağzının üzerinde gezdirdi. Hareketin ortasında durarak parmaklarını yumruk yaptı ve parmak eklemine ısırıldı. "Bana öyle bakmayı kes kadın, yoksa bundan sonra yapacaklarımdan ben sorumlu olmayacağım" diye emredecek kadar kendini toparladı.

Damarlarında küçük tehlike titreşimleri dolaşıyordu. Bu zevk bahçesinde ilkel ve eski bir şey vardı. Bir adamın kendisini günaha teşvik eden bir kadın bulduğu ilk hikâyeler kadar eski bir şey.

Kilisede itaatkâr bir şekilde oturup kutsal adamların her şey için Havva'yı suçlamalarını dinlerken bu hikâyeler Prudence'ı hep rahatsız etmişti. İyilik ve kötülük bilgisi ve meyve verme yeteneği için. Hayatın kendisi için.

Ve günaha girmek için.

Tanrı, sonsuz bilgeliğiyle, neden bu doğa güçlerini, onları inkâr edecek kadar güçlü bir bilinçle donatmış olsun ki? Daha pagan bir tanrının sorumlu olması mantıklı değil miydi? Belki de altın saçlı ve elektrik gözlü biri. Vahşice güzel yüz hatları ve yarı açlık, yarı gazap ifadesi olan biri.

Havva şeytan tarafından değil, zaten içinde olan dürtülerin gücü tarafından baştan çıkarılmıştı. Pru'nun şu anda olduğu gibi o da Cennet'teydi ve kendisine tıpkı böyle bakan bir adama bakmış, ona güç, ateş ve incelikli bir teslimiyet aşılarmıştı.

Onu nasıl inkar edebilirdi ki? Kendini nasıl inkar edebilirdi?

Prudence çeşmeden kayarak adamın önünde diz çöktü, zevk ve ihtiyaçtan oluşan bir su birikintisinden biraz daha fazlasıydı. Elleri

onu biraz inceledi, paltosunun altındaki kas yığınlarını test ettikten sonra paltosunu omuzlarından yukarı ve kollarından aşağı kaydırđı.

Adam sert, kadın yumuşaktı. O taştı, o ise su.

Islak, hazır.

İstekli.

Yanına gelirken onu izledi, gözleri garip bir şekilde temkinli ve kararsızdı. Derisi kemiklerinin şekli üzerinde gerilmişti.

Kız kollarını paltosundan kurtardığı anda, adam işi devraldı. Paltosunu yosunların üzerine örttü ve onu aşağıya kadar takip etti.

Adam onu nazikçe öptü ve kadın kendisinden bir esansın tadını aldı.

Tadı günah gibiydi. Onu nereye götürdüğünü hatırlattı. Cennet gibi bir yer.

Kadın bacaklarını açarak adamın kalçalarının yalın girişini karşıladı ve adam kadının bıraktığı her santimi aldı.

Aralarına uzanırken yumuşak, sondalı öpücüklerle onun dikkatini dağıttı. Eteklerini beline kadar kaldırdı, pantolonunu karıştırdı.

Öpücüklerini hiçbir romantik kelime noktalamıyordu ve buna gerek de yoktu. Arzusu sert ve belirgin olsa da, ağzı nazik ve sonsuz bir huzursuzluk içindeydi. Dudaklarını çenesinde gezdiriyor, sanki onun kokusunu göğsünde hapsedebilecekmiş gibi büyük nefesler alıyordu. Dudaklarını şakaklarına, kaşlarına, göz kapaklarına ve burnunun ucuna bastırırdı.

Prudence onun ilgisini takdir ediyormuş gibi görünerek gözlerini kapalı tuttu. Bir yandan da George'un artık hak etmediğı şeyi ona vermeye hazırlanıyordu.

Bekaretini.

Ona söylemedi. Nedenini tam olarak söyleyemiyordu. Belki de o anda ona başka hiç kimsenin davranmadığı gibi davrandığı içindir. İhtiyacı ve bilgisi kendisiyle eşleşen biri gibi. Ona vermek üzere olduğı şeyi alabilecek biri gibi.

Tüm ilkel arzusu ve azıcık da olsa erkeksi öfkesiyle, ona daha yeni tattığı zevkin bir kısmını yaşatacaktı.

Tanrı biliyordu, bunu hak etmişti.

Parmakları bir kez daha kızın yarığına girip öncekinden daha da bol neme doğru kayarken, ağzını kızın ağzına geri verdi.

Biraz kıpırdandı, endişeli ve beklenti içindeydi. Onun durmasını istiyordu. Onun devam etmesini istiyordu. Ona sarılmaktan başka ne söyleyeceğini ya da yapacağını bilmiyordu.

Evet. İşte buydu. Ayağa kalktı, kollarını adamın gövdesine doladı ve yüzünü adamın boynuna gömdü. Onu içine çekti, sedir ağacı, katı sabun ve belki biraz da kreozot gibi bir koku, sanki yakın zamanda bir tren garında bulunmuş gibi.

Nefesi tenleri arasındaki azıcık boşluğu ısıtıp nemlendirdi ve adamın kolları ona kilitlendiğinde açgözlülükle içine çekti.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Güçlü bir hamleyle kızın sonraki sözlerini çaldı.

Prudence dudağını o kadar sert ısırды ki kan tadı aldı. Acı çekmeyi bekliyordu. Ya da belki zevk. Ama bu ikisinin dayanılmaz derecede muhteşem karışımını değil.

Mahrem kasları ilk başta olmasını dilediği kadar misafirperver değildi, ancak ilk itişten sonra ona kenetlenmiş gibiydiler. Onu içine çekiyordu.

Sert olduğunu iddia etmişti ama bu kelimenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir zaman tam olarak bir fikri olmadığını fark etti. Adam onun içinde, üzerinde, etrafında kızgın çelik gibiydi. Onun olmadığı her yerdeydi ve aynı zamanda olduğu yerdeydi.

Onun tüm dünyasıydı ama yine de bir yabancıydı. Gökyüzünü, esintiyi ve karanlığı, yalnız acısını ve geleceğe dair korkularını engelliyordu. Tüm varoluş çerçevesini buna indirgiyordu.

Birleştikleri yere.

Birden gün ışığını diledi. Onun çıplak formunu takdir edebileceği bir aydınlatma filtresi için. İçine bastırıldığı şeyin tam olarak ne olduğunu görmeyi diledi. Ama şimdilik elinde sadece bu vardı. Karanlık ve deneyim.

Ve ne büyük bir deneyimdi.

Karanlık bir hırıltıyla, yavaş ve kasıtlı bir şekilde geri çekildi. Tekrar içine sokmak için sırtını kıvrırken, onu gıpta edilen bir hazine gibi kendine doğru tuttu. Ve sonra tekrar.

Her kaygan, kaygan itiş bir öncekinden daha kolaydı, vücudundan onunkine pompalamaya başladığı zevkin yolunu kolaylaştırıyor, acının kalan gölgelerini kovalıyordu.

Karanlık, muhtaç, hayvani sesler çıkarıyordu. Adamın nefesinin kesilmesinden ve ağzının içine doğru öptüğü sözsüz sorulardaki şaşkınlıktan zevk alıyordu.

Adam zevk verirken zevk alıyordu ve kadın aşıkların yapması gerekenin bu olduğunu düşündü.

Çünkü burada, yeryüzünde karanlıkta yaptıklarıyla aşkın hiçbir ilgisi olmamasına rağmen kendini bir aşık gibi hissediyordu.

Daha çok bir ayin gibiydi. Hızla yoğunlaşan, cinsel bir ayin. Bir zamanlar yanmış olan cadılar tarafından kutsanmış bir ayin. Şu anda yandığı gibi, saf sıvı ısıyı artan bir vahşilikle içine ittikçe kavruluyordu.

Kollarından çekildi, boşluk istediği için değil, aralarında ne toplandığını görmek istediği için. Çünkü o göksel zevk dalgası onu bir kez daha kendinden ayırmakla tehdit ediyordu ve bu sefer yalnız olmadığından emin olmalıydı.

Onunla birlikte geldiğini.

Gelmek. İşte bu yüzden buna gelmek deniyordu. Çünkü hiç kimse olduğu yerde, kendi içinde, birbirinin içinde kalmadı.

Geldiler ve gittiler, tamamen başka bir yere.

Ona baktı ve hemen onun o yere daha yakın olduğunu fark etti.

Onu.

Yüz hatları enfes bir azap maskesiydi, daha çok Şimdiye kadar gördüğü tüm sanat eserlerinden daha güzeldi. Adam onu yere doğru iterken, her hareketinde soluk soluğa ona bakıyordu. Bacakları genişledi, gerildi. Vücudu kasıldı ve adam sert bir sesle havladı.

Aralarına uzandı ve parmağının üç sihirli darbesiyle zevki kadına çarptırdı ve ikisini de gecenin içine gönderdi.

Bir araya geldiler.

Acıdan kıvranıyormuş gibi görünen bir mutluluk paroksizmi içinde kilitlenmişlerdi. İkisi de ses çıkaramıyor gibiydi, sadece gergin, gergin ve imkânsız hareketler yapıyorlardı.

Tüm vücudu, rahminin derinliklerine gömdüğü uzun, sıvı sıcaklığın etrafında titreşti ve *Tanrı* eğer bu tüm deneyimi yükseltmediyse.

Görünüşe bakılırsa kadın, adamdan önce kendine dönmüştü; adamın bedeni hâlâ zevk kasılmalarıyla sarsılırken kadının bedeni toprağa doğru gevşiyordu. Birdenbire düşmüş gibiydi ve adam kadının üzerine yığıldı. Tüm ağırlığıyla değil ama onu hoş bir şefkat birikintisine sıkıştıran lezzetli bir ağırlıkla.

Boynunun ense kısmındaki harap olmuş lüleler havuzunda dolaştı, derin nefes aldı ve hassas deriye saygılı öpücükler kondurdu. Kadın omuz silkerek kıkırdamaya karşı koyabildiği kadar direndi ama ne yazık ki gıdıklanan boynu bu anı bozdu.

Yan tarafa doğru yuvarlandı ve kız bakmaya cesaret edemeden kayarak pantolonunun içine geri döndü.

Tam bir profesyoneldi.

Yıldızların altında sonsuza kadar ya da belki sadece bir an için yan yana uzandılar. Derinleşip yavaşlarken nefesleri senkronize oldu.

Uykulu bir tatmin duygusu kol ve bacaklarını sardı ve Prudence, kalçalarında bıraktığı kaygan izlerin farkında olarak yan tarafına yuvarlanan ilk kişi oldu.

Hâlâ çok uzakta olduğunu fark etti. Gecenin içinde, üstlerinde bir yerlerde, aşağıdaki hayatın sıkıntılarına geri dönemiyor.

Biraz anladığını düşündü. Sabah ona zevk vermezdi, özellikle de bir zamanlar kendisine en yakın olduğunu düşündüğü kişiler tarafından güveni kırıldıktan sonra. Ama yüz hatlarına yerleşen kasvetli duygunun yanında hüznü bir hayalet gibi kalıyordu ve bunu bir iltifatla gidermeyi düşündü.

"Ne kadar ücret alırsanız alın, efendim, yeterli değil." Memnuniyetle iç çekti. "Siz işinizin ustasısınız."

"Asla yeterli değil..." diye mırıldandı, gözleri hâlâ odaklanmamıştı, göğsü hâlâ nefes almak için biraz zorlanıyordu.

Mantıklı, diye düşündü, bütün işi o yapmıştı. Orada öylece uzanmış ve keyfine bakmıştı.

Ne yapacağını bilemediğini hissederek, bir denizkızı tasviri gibi kalçasının üzerine çıktı ve bacaklarını yana doğru uzattı. İnsan böyle bir etkileşimi nasıl sonuçlandırır? Ve neden istemiyordu?

Bu bir etkileşim değildi, değil mi? Ama bir işlemdi.

Yine de şimdi ona karşı garip bir bağlılık hissediyordu. Bu normal miydi? Sorabilirdi ama içinden bir ses bu sorunun onu uzaklaştıracağını söylüyordu.

"Üşüyor musun?" Paltosunu altından aldı ve serseri otları temizlemek için elinden geleni yaptı.

Sonunda ilk kez görüyormuş gibi önce ona, sonra da ceketine baktı. "Hayır. Ama teşekkür ederim." Doğrulup ceketini ondan aldı ve kasıtlı olarak giydi. "*Sen iyi misin?*" Soruyu cevaptan korkuyormuş gibi sordu ama yüz hatları sesinin yansıttığını yansıtmıyordu.

Adamın yüz ifadesini tanımlayabilmeyi diledi ama bu ifade erişilmez bir türdü. Hoş ama kibirli. Uzak ama dikkatli. Yoğun ama kibar.

Çok dikkatli bir şekilde. Sanki aniden ona karşı temkinli ya da güvensiz davranmış gibi.

Yanlış bir şey mi yapmıştı?

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." En göz kamaştırıcı gülümsemesini takındı, keşke göz kapaklarını yarıya kadar açabilecek gücü olsaydı. Birdenbire ağlamak istememesinin nedeni üzgün olması değil, az önce güçlü bir şey olması ve duygularının buna hazır olmamasıydı.

"Hiç -yani- geceyi birlikte geçirdiğin kadınları önemser misin?" diye cüret etti. "Romantik olarak yani?"

Bakışları ondan uzaklaştı ve sanki çıkışın yaklaşmasını umuyormuş gibi kapıya baktı.

"Kendime romantizm lüksü tanımıyorum," diye cevap verdi ve Pru daha önce hiç bu kadar dürüst bir şey duymadığına inandı. Ya da daha iç karartıcı.

"Hiç istiyor musun, kendine rağmen?" Duygusal bir aptaldı ama içinde bir şeyler bilmek için yanıp tutuşuyordu.

Başını kararlılıkla salladı. "Değer verdiğim insanların başına korkunç şeyler geliyor."

Verdiği cevap hem merakını hem de merhametini kamçılardı ama o daha cevap vermeden ayağa kalktı ve ona yardım etmek için uzandı.

Onu şaşırtıcı bir güçle kaldırdı. Ne aşırı uzun boyluydu ne de zarif bir genişlikten fazlası vardı. Ama oldukça formdaydı, her santimi iyi kullanılmış kaslarla sertleşmişti.

Bu konuda birinci sınıf bilgiye sahipti.

"Minnettarlığımı ifade etmem ayıp mı?" diye sordu. "Ücret dışında, yani."

Yüzü yumuşadı ve gözlerindeki buzullar maskesinin ardında eridi, bakışları yüzünün her yerine dokundu. "Araban yakınlarda mı? Eve nasıl döneceksin?"

"Ben hallederim, teşekkürler." Bir parçası söndü. Elbette, adam ona nazikçe gitme vaktinin geldiğini söylüyordu. Şükürler olsun

En azından ilgileniyormuş gibi görüldüğü için. "Senin adın ne?"

Dudaklarına hüzünlü bir gülümseme değen adam, saçlarının bir tutamını kaldırdı. Saçını tekrar yerine sıkıştırdı ve öyle şefkatli bir hareketle düzeltti ki kızın boğazı ağrıdı. "Bunun bir önemi yok. Ben sadece bir gölgeyim."

Eğilerek, çeşmenin yanında atılmış halde duran donlarını aldı ve ona mahremiyet sağlamak için döndü. O da döndü ve eğilerek içine girdi.

"Ama ya ben-" Giysinin ikinci ayağına adım atmaya çalışırken neredeyse devriliyordu ve devam etmeden önce kendini sabitlemek zorunda kaldı. "Ya seni tekrar bulmak istersem?"

"Korkarım yapamayacaksın."

İç çamaşırlarını çoraplarının ve jartiyerlerinin üzerine çekti. Eve dönene kadar orada kalan nemi emecekleri için mutluydu. İçlerine girerek eteklerini ve kombinezonlarını indirdi ve kalçalarından aşağıya doğru düzeltti.

Uyluklar onun için açılmıştı. Ona adını söylemek istemeyen adam için.

Dönüp arkasına baktı. "Ben Pru-"
Çoktan gitmişti.

BÖLÜM 4

Üç Ay Sonra

"Tebrikler Morley, ünlü oldun!" Millie LeCour vagonun diğer ucundan okuduğu dergiyi indirdi ve kara kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana *Gölgeler Şövalyesi* diyorlar." Okuduklarını ona gösterebilmek için Dedektif Müfettiş Christopher Argent'in yanına iyice eğildi. "Yeterince uğursuz, sence de öyle değil mi sevgilim?"

"Dehşet verici," diye cevap verdi kendine özgü sıradan umursamazlığıyla. Kâğıda göz ucuyla bile bakmadı, ama başını eğerek Millie'nin yakınlığını içine çekti ve onun düzgün siyah saçlarına dikkatli bir öpücük kondurdu.

Morley'in kasvetli ruh hali gök gürültüsüne dönüştü. "Lanet olası gazeteciler," diye mırıldandı, arkadaşlarının öfkesinin tek sorumlusunun gazeteler olduğuna inanmalarını umarak.

Ve burunlarını sokma saçmalıklarını değil.

O geceden önce bu onu hiç rahatsız etmemişti- Hayır. *Hayır*, bunun üzerinde durmasına izin vermedi. Sırf rüyalarına giren kadının hafif yapısını ve siyah saçlarını paylaştığı için bile olsa, Millie'nin cesur yüz hatlarının yerine sylph benzeri yüz hatlarını koyuyordu.

Çünkü hayatının en unutulmaz gecesinin tam da böyle bir şey olduğuna neredeyse kendini ikna etmişti. Bir rüya olduğuna.

Garip bir hayal ürünü. Yorgunluğun, aşırı yorulmuş bir ruhun ve boş seks eksikliğinin neden olduğu bir halüsinasyon.

"Siz ikinizin bunun sansasyonel ve saçma olduğunu düşündüğünüzün farkındayım," diye devam etti Millie. "Ama bir düşünürseniz, suç işlemek için yola çıkan bir kötü adam *Gölgeler Şövalyesi'yle ters düşmekten* endişe ederse iki kez düşünebilir." Ünlü aktris uzanarak, Argent'in ruhsuz gözlerinden kaçan kumral bir saç telini düzeltti. Kadın Argent'a uzun süredir birlikte olan bir sevgilinin eksik şefkatiyle dokundu ve Morley ikisinden de gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Pencereden dışarı, yaz sonu Londra sabahının telaşına ve açıklanamaz parlaklığına sığındı.

"Yazarlara da fazla kızma," diye Morley'i dürtükledi. "Benim mesleğimdeki herkes bu tür bir özgür basın için *cinayet işler.*"

Bunun için cinayet de işlemiştı.

Gölgelerin Şövalyesi. Başka bir saçmalık. Neredeyse tamamen kazara kendi omuzlarına attığı bir başka örtü. Yıllar önce bir gece, Başmüfettiş Carlton Morley, kötü adamların genç, çaresiz kimsesiz çocukları iğrenç müşterilere sattığını bildiği bir geneleve yasal giriş izni alamamıştı.

İnkârına karışan Yargıç'ın bir müşteri olduğundan şüpheleniyordu.

Tanıdığı tüm mağdur çocukların sesleri içini parçalamıştı. Dorian, Ash, Argent, Lorelai, Farah.

Caroline.

Buna tahammül edemezdi. Buna izin *vermezdi*. Artık izin vermeyecekti. Şehrinde ve özellikle de kendi Adalet Bakanlığı'nda.

Şüpheli kararını itiraf etmek istediğinden daha fazla brendi ile güçlendirdi, gözlerine bir maske bağladı ve uzun zamandır terk ettiği bir mesleğin aletlerini çıkardı.

Ve uzun zaman önce gömdüğü bir çocuk.

Cutter Morley'i kazdđı mezarda bıraktđđını sanıyordu ama gençleri Whitechapel'deki Aziz Dismas Kilisesi'ne sđđınmaya göndermeden önce genelevdeki tüm pezevenkleri öldüren Sir Carlton Morley de değildi.

O gece içinde bir şeyler hafiflemişti. Her polis memurunun yanında taşıdđđını bildđđi bir çaresizlik duygusu.

Yasanın uygulayıcılarına vurduğu prangalar hem doğru hem de gerekliydi. Yine de bu prangalar, bir kanun adamının bir vahşetin gerçekleşmesine seyirci kalmak zorunda kalabileceđđi bazı boşluklar yaratmıştı.

Yıllarca mücadele ettikten, bir parçası olduğu sistemin pek çok kişiyi, özellikle de çoğu kişi tarafından göz ardı edildiđđine inanılan talihsizleri yüzüstü bırakmasını izledikten sonra, daha fazla dayanamadı.

Şövalye unvanlı savaş kahramanı Başmüfettişti çünkü öyle olması gerekiyordu ve Gölgeler Şövalyesi olmuştu çünkü Londra'nın ona ihtiyacı vardı.

Şimdi kaç ceset vardı? Drury Lane'deki pedofil saatçi. Knightsbridge'deki katil tecavüzcü. Göçmen hastaları üzerinde korkunç deneyler yapan, çoğu zaman şekil bozukluğu ya da ölümlle sonuçlanan manyak bir doktor. Hasta teyzelerinin her şeyini alıp evine taşınan ve onun yetersiz gelirini harcarken onu fiilen esir tutan iki kardeş.

Sadece onları kovmak istemişti ama adamlardan biri ona silah çekmişti. Ve Morley'in ölü gözü onun işini bitirmişti.

Sonra-

"Halk unutulmaz bir lakabı çok sever." Millie onun düşüncelerini böldü.

Argent ona, "Halk aptaldır," diye hatırlattı.

"*İkinizin de* koruduğu bir halk, size hatırlatabilirim." Millie onun göğsüne bir şaplak attı ve Argent sırtı

ona.

"Eğer bana vurursan ve ben bunu öğrenirsem..." Onun ufak tefek boyu ve zayıf gücüyle tonlamasız bir şekilde dalga geçti.

Gerçi Morley, kızıl devin yanında herkesin küçücük kaldığını düşünüyordu.

"Tanıdığımız ve kendilerine vermeyi hiç düşünmedikleri unvanları olan herkesi düşünün." Millie onların bağlantılarını parmaklarıyla işaretledi. "Rook, Şeytan İskoçyalı. Ben More'un Kara Yüreği, Londra Yeraltı Dünyasının Kralı, ama sanırım bu ikisi sadece bir tane sayılır..." Sözlerini yarıda kesti ve kocasına döndü. "Bir takma adınız olmadan nasıl kaçtınız?"

Argent omzunu Galyalıları özgü bir şekilde kaydırıldı. "Eğer bir suikastçı tanınacak kadar ünlenirse, emekli olma zamanı gelmiş demektir."

"Bunu yaptığına sevindim," dedi Millie duygulanarak. Gerçi adam herhangi bir kötü şöhret yüzünden değil, dengiyle karşılaştığı için emekli olmuştu. Onunla. Öldürmek için kiralandığı ama onun yerine aşık olduğu kadın.

Morley şimdiye kadar kaç kişinin onun gece kimliğini öğrendiği konusunda endişelenmesi gerektiğini düşünüyordu. Argent, Morley'nin itiraf etmeden önce gecelerini kanunsuz olarak geçirmeye başladığını tahmin etmişti, çünkü o ve eski suikastçı bir keresinde aynı gece aynı kötü adamın peşine düşmüşlerdi.

Argent'ın bildiklerini Millie de biliyordu.

Morley bunu çocukluk arkadaşına anlatmıştı, şimdi Rook olarak biliniyordu, bu da karısı Lorelai'nin bildiği anlamına geliyordu. Ve muhtemelen Blackwell'ler, Dorian ve Farah da biliyordu.

Basın onun maceralarını takip etmeye başlamıştı ama Morley'in de tahmin ettiği gibi, kötü adamların ve hayatta kalanların hatıralarından kazınarak yapılan tasvirlerin güvenilirmez olduğu ve Londra basınındaki yanlış bilgi karmaşasında kaybolduğu biliniyordu.

Hepsi de yüzünün üst kısmını kapatan bir maske ve sık sık şapka taktığını hatırlıyordu.

Birçok şapka takardı. Hem mecazi anlamda hem de gerçek anlamda.

Morley Millie'yi azarlamadan önce içini çekti. "Gazetelerde okuduklarına inanmaman gerektiğini en iyi sen biliyorsun. Bana atfedilenin yarısını bile yapmıyorum. Daha doğrusu, bu saçma sapan Gölgeler Şövalyesi yapmıyor."

Argent, "Senin bir şövalye olduğunu tahmin etmiş olmaları, dışarıda işlerin senin için tehlikeli bir hal alabileceği anlamına geliyor," diye uyardı.

"Bence başlık bir tesadüf." Millie küçümseyici bir el salladı. "O maske takılıyken herhangi biri olabilir. Halk onu sadece kendi adına yaptığı hizmetlerden dolayı ayırt etti. Gerçi herkes bilmek için *can atıyor*. Daha dün yalnız kalpler köşesinde onun için bir ilan gördüm." Dudaklarını şakacı bir şekilde büzerek Morley'e döndü. "Eğer ilgileniyorsanız, Bayan Matilda Westernra henüz on dokuz yaşında ve onun erdemli kalbine dokunduğunuzu bilmenizi istiyor. Hatta kalbini çaldığınızı bile söyleyebilirim."

"Bu iğrenç, ben onun iki katı yaşındayım." Morley oturduğu yerde kıpırdandı. "Ayrıca, yalnız ya da başka türlü kalplere dokunmak ya da çalmakla ilgilenmiyorum."

"Eğer onun kalbine dokunmak istemiyorsanız, bahse girerim ona dokunmanıza izin verecektir-"

Millie kaşlarını çatarak kocasına baktı. "Christopher, eğer bu cümleyi bitirirsen, bana yardım et."

"Ne? Ben de erdem diyecektim."

"Hem de nasıl."

Morley, Argent'ın özel hayatına böylesine sınırsız bir şekilde girmesine izin verilmesinin, Argent'ın kendisine duyduğu saygıyı gösterdiğini fark etti. Argent Morley için çalışıyor olsa da, ancak bir aptal kendisini Argent'ın patronu olarak görebilirdi.

Ve Morley aptal değildi.

Görünüşe göre kadınlar hariç.

"Gölgeler Şövalyesi." Argent, kibar bir adamın gülme olarak adlandırabileceği bir şekilde homurdandı.

Kaba dev için bir histeri nöbeti.

Arabaları Holy Trinity Katedrali'nin yanına yanaştığında ve uşak kapıyı açtığında Morley, "Hadi oradan," diye mırıldandı.

Beş yıl sonra biri Morley'e, Ben More'un eski sağ kolu Kara Yürek Christopher Argent'la aynı arabayı paylaşacağını söyleseydi, ona gülerdi.

Ya da onları yumrukladım.

Ama işte buradaydılar, oldukça zorunlu bir sosyete düğününe katılmak için mükemmel bir iş gününde merdivenleri tırmanıyorlardı.

"Bu işe nasıl bulaştın?" Morley ağzının kenarından sordu. "Çifti tanıdığınızı bilmiyordum."

"Bilmiyorum," dedi Argent, şaşkın şaşkın etrafına bakınarak. "Millie benim için diktirdiği yeni bir frakı denememi istedi ve birdenbire onu giyecek bir yerim oldu."

Morley buna kıkırdadı ama sonra Argent omuz silkti. "Aslında sanırım... Trenwyth Düşesi'nin Hanımlara Yardım Derneği'nde gönüllü olarak çalışan kız kardeşleri aracılığıyla gelin Prudence Goode'u tanıyor." Argent çenesini gelinin babasının el sıkışmak için durduğu kapıya doğru kaldırdı. "Millie babalarının senin ve dolayısıyla benim üstüm olduğunu anladığında, ikimizin de katılması için bir neden olduğunu söyledi."

Morley ve Argent kederli bir bakış attılar. Cresthaven Baronu Komiser Clarence Goode'un ikinci kızı bir yerlerden bir kontla evleniyordu ve eğer Morley çok istediği gibi şenliklere katılmazsa, bunun sonu gelmeyecekti. Ondan katılım bekleniyordu. Ve Carlton Morley her zaman *bekleneni* yapardı.

Böylece günahlarından asla *şüphelenilmedi*.

Şapele çıkan merdivenleri tırmanırken, bir kuzgun taş trabzana yapıştığı yerden gıdaklayarak onunla alay etti ve kanatlarını seğirtti.

Düğün gününde bir kuzgun. Kuzgunların ölüm ya da kıyamet habercisi olduğuna dair bir kocakarı masalı yok muydu? Durdu, dikkatle ona baktı, tüylerinin parlaklığı karşısında donup kalmıştı. Parlak, diye düşündü, çünkü kuş siyah olmasına rağmen güneşteki tüm spektrumu parlak bir yanardönerlikle yansıtıyordu.

Tıpkı lamba ışığı suyun içinden parladığında saçlarının yaptığı gibi...

Başını sallayarak bu düşünceden kurtulmaya çalıştı.

Çoğu zaman onun adını bilmediğine seviniyordu. Çünkü o zaman çok gerçek olurdu. O geceyi başka birinin başına gelmiş fantastik bir rüya olarak geçiştiremezdi.

Diğer zamanlarda, onun bir zamirden başka bir şey olmasını arzuluyordu.

Onunla.

Gözlerini kırıştırarak o lanet yaratıktan uzaklaştı ve arkadaşlarına yetişmek için merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı.

Bu çılgınlığa bir son vermeliydi. Sokaklarda gördüğü her ince, kuzguni saçlı, yakışıklı kadında onu aramaktan vazgeçmeliydi. Ya da parkta. Ya da Scotland Yard'da. Ya da lanet olası bir kilisede.

Görünüşe göre şehir siyah saçlı güzellerle doluydu ve bu gerçek onu delirtmekle tehdit ediyordu.

Özlemine dayanamadığı, vücudunun kurtulmak için çılgılık attığı ve tüm duyularının onun anısına boğulduğu bir gece, Bayan Henrietta'nın Kültürlü Genç Bayanlar Okulu'na gitmiş ve çeşmenin yanında gizlenmişti.

Sadece kendisine bunun gerçekten olduğunu kanıtlamak için.

Kadının tünediği ve eteklerini kaldırdığı çeşme çıkıntısının pürüzsüz taşına dokunmuş ve onun biçimli baldırlarını görmek bile onu her türlü mantığın ötesine sürüklemişti.

Hâlâ onun, yaz meyvelerinin ve kadın arzusunun tadını alabildiğine yemin etti. Onu, kuzguni saçlı mucizesini beklemişti ama o gelmemişti.

Şaşırdığından değil. Ona onu bir daha bulamayacağını söylemişti.

Ve bunda ciddi idi.

Morley bir elini yüzünde gezdirerek, bir zamanlar kızın sakallı bulduğu pürüzsüz çenesini ovuşturdu ve onu hafızasından silmek istedi.

O dalgın dalgın düşünürken Komiser kilisenin içinde kaybolmuştu ve bu lanet olası düğüne katılma nedeninin tamamını kaçırmıştı. Goode tarafından görülmek ve böylece ayrılmak için bahaneler uydurmak.

Buna bir son vermeliydi, ona olan bu takıntısına.

Tüm bu ilişki bir hataydı. Yetişkin hayatında hiç bu kadar saçma bir şey yapmamıştı. Bu kadar tehlikeli.

Yani...muhteşem.

O gece kendinde değildi. Uzun zamandır yıpranmış bir ipin ucunda gerilmişti. İradesi yorgunluktan zayıflamış ve kendisi ile tüm dünya arasında görünüşte beyhude bir mücadele başlamıştı. Kendisinin iki parçası arasında. Zayıftı, bunun için daha nazik bir kelime yoktu. Zayıflık ne kendisinde ne de onun için çalışanlarda izin verdiği bir şey değildi.

Buna bir son vermeliydi. O anda bir daha asla başka bir esmer kızın gözlerinin içine bakmayacağına dair ciddi bir yemin fısıldadı. Asla onun keskin çenesini ve kemerli kaşlarını ya da elf uçlu narin kulaklarını aramayacaktı.

Onu bulursa ne yapacaktı ki zaten? Onun bir fahişe olduğunu düşündü ya da zeki bir kadın olsaydı, maskesi yüzünden onun sözde Gölgeler Şövalyesi olduğunu anlayabilirdi. Çünkü onun parasını almamıştı. Çünkü Bayan Henrietta'ya sorsaydı ya da St. James'in Geyiklerinden birine yaklaşırdı, onun kendi saflarında olmadığını söyleyeceklerdi.

Her iki durumda da, anlatırken onu ezip geçebilecek bir sırrı vardı - gül koklayarak ortaya çıkacağından değil.

Öyle bile olsa.

Tüm bu talihsizliği geçmişe gömmek ve unutmak daha iyiydi. *Onu* unutmak.

Morley zaten rahatsız edici derecede sıcak olan kiliseye adımını attığında kilisenin çanları saati ya da belki de etkinliği çalıyordu. Org müziği sinirlerine dokunuyordu ve sıcaktan ölmek için çok meşgul bir vantilatörü olan iri yarı bir kadının yanına oturmayı umuyordu. Bu lanet şey daha ne kadar sürecekti? Daha sonra suareye gitmek zorunda mıydı? Komiser Goode'un kendisini törende gördüğünden emin olursa, daha sonra kalabalığın arasında kaybolmuş gibi davranabilirdi.

"Efendim. *Efendim*." Biri ceketini tuttu ve döndüğünde dirseğinin dibinde beyaz yüzlü bir papaz buldu. "Efendim Morley? Başmüfettiş Carlton Morley?" Kısa boylu, tombul, yaşlı adam sanki yasadışı bir sırmış gibi adını ve unvanını fısıldadı.

"Evet?"

"Benimle gelmelisin. Aman Tanrım. Hayatımda hiç..." Papaz'ın sözleri, koridorun ortasında durdukları için etraflarından dolaşmaya çalışan konukların üzerinden bakışlarını sinsice kaydırarak uzaklaştı.

Anında alarma geçen Morley, şaşkın bir hareket yapan Argent'a baktı.

"*Lütfen*." Papaz'ın solgunluğu endişe vericiydi. "Olay çıkarmayın."

Argent bir adım öne çıktı. "Eşlik edeyim mi-?"

"Hayır! Sadece Sör Morley." Peder şimdi ceketini çekiştiriyor, onu inatçı bir çocuğun oyalanan dadısını sürüklemesi gibi şapelin arkasına doğru sürüklüyordu.

Millie, kocasını ters yöne çekerek, "Kendi yerimizi bulup sana bir tane ayırırız," diye teklif etti.

Morley telaşlı rahibi canlı mor halılarla kaplı boş bir taş salonda takip etti. "Lord Goode ve Vikont Woodhaven sizi hemen bulmam için beni gönderdi. Bir- Şey, damat. *Gelin*. Aman Tanrım, tüm o kâbuslar. Çok fazla kan var."

Morley oturma odasına girdiğinde donakaldı.

Kan yüzünden değil, gerçi kan her yerdeydi. Çiçekli halıyı ıslatıyor, halının üzerinden gri taş zemine yayılıyordu. Gelinin krem rengi elbisesinin gövdesini benekli bir spreyle boyuyordu. Bir adamın boynundan akan su birikintisinde felçli bir şekilde durduğu yerde eteklerini ve kuyruğunu doyuruyordu. Damlayan bıçak hâlâ titreyen, kana bulanmış ellerindeydi.

Kahrolası rahip haklıydı.

Tüm kabuslar arasında.

Bu oydu.

BÖLÜM 5

Prudence kırmızı bir odada kilitliydi.

İçinde boğuldu. Nefes alamazın diye ciğerlerini doldurdu. Kulakları duyamıyordu. Tadını bile alabiliyordu, ya da alabiliyor muydu? Metal dilini boyamıştı ama ağzı zımpara kağıdı gibi kuruydu. Boğazı yutkunmasına izin vermiyordu. Safrası ve kederiyle boğuldu.

William bağıırıyordu. Onu böyle bulmuştu. Zavallı William. Honoria'nın kocasını bu huyu yüzünden hiç sevmemişti... her zaman böyle gürültü çıkarıyordu.

"Seni kanlı engerek. Seni deli!" diye suçladı Vikont. "Onu nasıl öldürebildin? Hem de bir kilisede?"

"Yapamadım!"

Bu tam olarak doğru değildi, değil mi? Geçtiğimiz üç ay boyunca onu defalarca seve seve öldürebilirdi.

"Ben yapmadım," diye düzeltti. *Yapmamıştı.*

Pru ellerine baktı. George'a. William'ın mor, şişkin tenine, sonra da nişanlısına.

Kan artık pompalanmıyordu ama yavaşça boşalıyordu. Elbisesini lekeliyordu. Her şeye ve her yere. Havuz yayıldı; birkaç adım geriye tökezlerken kan onu takip etti. Bir kınama treni.

Aman Tanrım. Hasta olacaktı.

Bu sabah midesini boşalttığından beri kusacak bir şey kalmamıştı.

"Prudence, *sakin kıpırdama!* Ne yaptın sen?" Babası ne zaman gelmişti? Rahatlamış olmalıydı, Yapmamalı mı? O ne yapacağını bilirdi.

Ona göstermek için bıçağı kaldırdı. Birisi bıçağı George'un omzunun boynuyla birleştiği yere saplamıştı. Bu uzun, uzun, *uzun* bıçak. Sonuna kadar. Bunu neden yapmış olabilirler? Nereye gitmişlerdi?

Çok soğuktu. Çok *soğuktu*. Daha önce kalabalık kilise çok sıcaktı. Şikayet edecek kadar sıcaktı. İkisi de ona bağırıyordu. O kadar çok ses çıkarıyorlardı ki neredeyse çan seslerinden duyulacaktı. Düğün çanları. *Onun düğün* çanları.

Her şey kulakları sağır edecek kadar gürültülüydü ama aynı zamanda çok uzaktaydı. Çanlar ve körükler. Babası bağırarak sorular soruyordu. William ona her türlü ismi söylüyordu.

Prudence konuşmaya çalıştı ama boğazı buna izin vermedi.

Dili sıkışmıştı. Çok kuru.

Neden hala bıçağı tutuyordu? Neden parmakları açılmıyordu?

George. Ne oldu sana böyle? Gözlerini kırpmadan ona baktı. Uzun vücudu yere düştüğü yerde yüzüstü duruyordu. Teni artık içkiden kızarmış değil, bembeyazdı. Hatta onunkinden bile beyazdı.

Zavallı George. Bu sabah çok neşeliydi. Çekilmezdi ve çoktan sarhoş olmuştu. Ve şimdi.

Kapı açıldı. Bir adam girdi. Ve kargaşa durdu.

Herkes onun sessizlik emrine itaat etti ve Pru'nun boğazı ilk kez tam bir nefes almasına izin verecek kadar rahatladı. Yaklaşan kıyametin hastalıklı hissi kaburgalarının etrafındaki bandı serbest bıraktı ve midesi yemek borusuna atlamakla tehdit etmeyi bıraktı.

Her şey yoluna girecekti. O artık buradaydı. Dünya tersine dönmüş olsa bile, nasıl yapacağını bilecekti.

doğru koy.

Ama... kimdi o?

Gözlerini kandan ayıramıyordu.

"*Prudence*," diye bağırdı babası, sanki uzun zamandır onun adını söylüyormuş gibi. "Bu Başmüfettiş Sör Carlton Morley. Ona *her şeyi* anlatacaksın, anlatabildim mi?"

"Bunu... artık tutmak istemiyorum," diye inledi, parmaklarını bıçağın etrafından sıyıramıyordu. Tanrım, çok büyüktü. George'un kaslarına saplanmıştı.

İnledi.

"Bıçağı bana verin, Bayan Goode." Derin, kültürlü bir ses yaklaştı ve beyaz bir mendille örtülü bir el onu silahtan kurtardı. Hayatında hiçbir şey için bu kadar minnettar olmamıştı.

"Bu bizim hançerlerimizden biri!" Peder Bentham haykırdı. "Bu kutsal bir emanet."

"Korkarım bu bir kanıt," dedi Başmüfettiş. "Bu olay çözüldükten sonra geri isteyebilirsiniz."

O kelime. *İlişki*. Ağlamak istemesine neden oldu.

Biraz güç toplayan Prudence başını kaldırdı ve nefesinin geri kalanını da kaybetti.

Şu gözler.

Bir zamanlar bir maskenin ardında onun için sıvı olmuşlardı. Onun parçalanışını izlemişlerdi.

Onu boşaltmıştı.

Başmüfettiş? Bir yanlışlık olmalı. O... bir geyikti. Hayır, o değil. Bir gölge. Ya da yaklaşık üç ay önceki bir gecede öyleydi.

Pru şaşkınlıkla ona baktı, hafızasının her köşesine işlediği bir yüzü arıyordu.

Hem aynıydı hem de büyük ölçüde değişmişti. Öğle güneşinin pencere camından yansıyan ışıltısında saçları altından daha açık bir tonda. Takım elbisesi kasvetli bir griydi. Çenesi keskin, temiz traşlı ve tehlikeli bir açıyla kilitlenmişti.

Sevgilisi buruşuk ve esmerdi, saçları bal rengindeydi ya da aysız bir gecede ö y l e olduğunu düşünmüştü. Sevgilisi

seks ve tehdit yayıyordu. Sert açlık ve acımasız erkeklik.

Başmüfettiş tamamen soğukkanlı ve sakindi. İnce kesimli bir ceket giymiş, sonsuz bir edep kaynağına sahip, şık, kısa ve düzgün bir beyefendi.

Ama o güçlü çene. Günahkâr yakışıklılıktaki yüz hatları kristal gibi keskindi ve sonra acımasızlığın fısıltısıyla köreliyordu. Tüm bunlar alaycı bir ağızla kesilip atılıyordu.

Bu oydu.

Bundan emindi... değil mi? Başka hiç kimsenin gözleri bu kadar hafif, bu kadar inanılmaz derecede elemental değildi. Baltık Denizi üzerindeki şimşeklerin rengi gibi.

O gözler şimdi onu delip geçiyordu. Düz, acımasız ve anlayışsız. Ona sanki *hayatta* görmek istediği son kişiymiş gibi bakıyordu.

Sanki üzerinde günah işledikleri topraktan daha aşağıdaymış gibi.

Bu adamın müttefiki olacağına dair bir umudu varsa bile, o da adamın bakışlarının kayalık parçalarına çarpıp yok oldu.

"Burada ne oldu?" diye eşit bir şekilde sordu.

Pru şaşkınlıktan yüzünün buruştuğunu hissetti. Sesi kendisi gibi gelmiyordu. Daha önceki aksanı neredeydi? Kaba ve düşük doğumlu.

Bu aksanı nerede olsa tanırdı.

Bu adam üstatları gibi konuşuyordu. Deliriyor muydu acaba? Çaresizliği ve şoku o kadar ileri görüşlü müydü ki bir anıyı çağırılmış ve onu gerçeğin üzerine mi katmıştı?

"Prudence, ona sen cevap ver," diye bağırdı babası.

"Babamın tören için beni toplamasını bekliyordum," diye anlattı, onu yatıştırmak istiyordu. Açıklama yapma *ihtiyacı duyuyordu*. Onun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmemesi çok önemliydi. Kimse onun cinayet işleyeceğine *gerçekten* inanmazdı, değil mi? "Kapım çalındı ve altından bir not çıktı," diye devam etti.

"Not George'dan." Ayaklarının dibindeki ölü adamı işaret etti ve o anda aşağı bakmamış olmayı diledi. Aman Tanrım. Düğünün bugün başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştü. Hiç bu kadar yanılmamıştı. onun hayatında.

Bu kadar kan bir bedene nasıl ait olabilirdi? Bu görüntüyü nasıl unutabilirdi ki? Kendi damarlarına bile aynı şekilde bakabileceğinden şüpheliydi.

"Bana bak," diye emretti müfettiş. "Notta ne yazıyordu?"

"Beni görmesi gerektiğini. Özür dilemesi gerektiğini."

"Özür dile," diye yineledi. "Sutherland Kontu'na kızmak için bir nedeniniz var mıydı?"

Kaşları çatıldı ve ona suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Yaptığımı *biliyorsun*."

"Nereden bilsin?" diye sordu babası. "Siz hiç tanıştırılmadınız."

Bir uyarı parıltısı müfettişin gözlerini inanılmaz derecede soğuklaştırdı. *Yapma*. Uyardı. *İkimizi de mahvetme*.

"Yani..." Pru babasına döndü. "Sen yaptın. Sana George'un sadakatsiz olduğunu söyledim ama sen yine de onunla evlenmem için ısrar ettin."

Yaptığı işten zevk alan bir fırıncının yapısına sahip güçlü bir adam olan babası, Morley'in dikkatine karşı ellerini kaldırdı. Böyle güzel beyaz eldivenler için ne kadar da büyük eller. "Yaban yulafından biraz daha fazlasıydı," diye George'u savundu. "Ve Prudence her zaman romantik, hayalperest bir yaratık olmuştur. Onun geleceğinin bir dedikodu yüzünden mahvolmasını istemezdim."

İçindeki her şey bunu yapmamasını söylese de, "Söylenti değildi," diye karşı çıktı. "George'un piçleri olduğunu herkes biliyor. Leydi Jessica Morton'la herkesin gözü önünde bir ilişki yaşadı. Yine de onu düğüne davet etmem için ısrar ettin."

Neden bu tartışmayı kanlar içinde yapıyordu? Tek yapmak istediği kaçmakken. Ya da kendini müfettişin kollarına atmak.

Ne kadar güçlü olduklarını biliyordu. Onu bir umutsuzluk ve çaresizlik okyanusunun yüzeyinin altına sürüklemekle tehdit eden ağırlığı taşıma konusunda ne kadar yetenekli olduklarını.

Ona söylemek zorundaydı-

Başmüfettiş sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi nazikçe, "Demek törenden önce onunla görüşmeye geldiniz," diye sordu. "Özrünü kabul etmeye geldiniz. Sonra ne oldu? Sizi kızdıracak ne söyledi?"

Başını öyle bir şiddetle salladı ki gözleri yetişemedi. Güzel Başmüfettiş altın rengi bir bulanıklığa dönüştü. "*Hiçbir şey söylemedi!* Hiçbir şey söylemedi. Kapıyı açtım ve o... bu haldeydi." George'un cesedini işaret etti, bir daha aşağı bakamadı. "Her yer kan içindeydi, bıçak çoktan boynuna saplanmıştı. Çıkarmak için yerde yuvarlanıyordu, ben de yanına koştum ve yardım etmeye çalıştım. Çıkarırsa daha çok kanayacağını düşünüyordum. Belki de içinde tutmalıydı. Tutmaya çalışıyordum."

"Saçmalama, oraya sen koydun!" diye suçladı kayınbiraderi, parmağını ona doğru uzatarak. William'ın yüz hatları öfkeden mosmor olmuş, seyrelmiş kül rengi saçları dağınık bir şekilde öne çıkmıştı. İri yarı bir adam değildi ama uzun boylu ve heybetliydi. Ve Pru ilk kez ondan uzaklaşmak istemiyordu.

Honorio ona nasıl dayandı?

"Kanamayı durdurmaya *çalışıyordum*." Morley'e döndü, ona yalvardı. "Aptalca olduğunu biliyorum, neden yapabileceğimi düşündüm bilmiyorum. Ama denemek zorundaydım, değil mi? O *ölüyordu*. Ve sonunda bıçağı yerinden çıkardı ve kan fışkırdı..." Ona göstermek için kollarını uzattı. "Ve o gitmişti."

"İçeri girdiğimde öyle görünmüyordu," diye tısladı William dağınık dişlerinin arasından. "Kadın bıçağı adamın çırpınan bedenine saplıyordu. Adam çırpınıyordu ve kadın bıçağı boynuna saplıyordu."

"Asla!"

"Kont bıçağı kendi boynundan çıkardıysa, sen nasıl oldu da bıçağı tutuyorsun?" Başmüfettiş, William'ın daha fazla yorum yapmasını engellemek için elini kaldırırken, derin ve kısık gözlerle onu değerlendirdi.

Kuşkusu, bir Olimposlu tarafından fırlatılan bir mızrak gibi kadının içine saplandı.

Beni hatırlamıyor musun? Ona sormak istedi. Bu kan gölünün ortasında. Tek istediği ona gitmekti. Nedenini anlamak zorundaydı-

William utanç verici derecede ıslak bir koklamadan sonra, "Honorias ondan nefret ettiğini söyledi," diye devam etti. Ağlıyor muydu? Elbette ağlıyordu, en iyi arkadaşı daha yeni öldürülmüştü.

Ağlaması gerekmiyor *muydu?* Bir yerlerde gözyaşları hissetti, bu kadar hissiz olmadığı uzak geleceğine yönelik bir tehdit. Çok soğuk ve kafası karışık.

William acımasızca saldırmaya devam etti. "Bana dün gece onun karısı olma düşüncesiyle ağlayarak uyuduğunu söyledi."

Evet, son birkaç aydır çok ağlamıştı. Belki de şimdi boştu. Honorias haklıydı ama kocasına neden söylemişti? Neden kız kardeşi ona sürekli ihanet ediyormuş gibi görünüyordu?

Prudence deli gibi görünmekten korkarak başını tekrar salladı. "*Bilmiyorum*. Ondan almış olmalıyım. Ama bunu ben yapmadım. Onu ben öldürmedim. Ona ihtiyacım vardı! Eğer cinayet işleyecek iradem ya da midem olsaydı, onu zehirlerdim. Akıllıca davranırdım. Kesinlikle *düğün günümü* beklemezdim. Gelinliğime bu kadar kan bulaştırmazdım..."

"Elbisen sorunlarının en küçüğü, seni işbirlikçi kaltak!" William ileri atıldı ve Morley onu yakaladı.

"Bu kadar yeter." Morley ön kolunu William'ın boynuna dayayıp onu duvara doğru iterken sesi sertti. Parmağını William'ın gözünün bir nefes yakınına soktu. "Bu odadan çık ve bir kapı ötedeki

Sağ tarafa. Orada oturup beni *bekleyeceksiniz, anlatabildim mi?*"

William başını salladı, böyle bir otorite karşısında öfkesi korkuya dönüştü.

Morley bunu hallettikten sonra babasına döndü. "Efendim, şüphelinin kızınız olmasının hassas bir konu olduğunu anlıyorum, ancak bu soruşturmanın ya da tutuklamanın tarafsız bir parçası olamayacağınız için bu odadan çıkarılmanız gerektiğinin farkındasınızdır."

Tutuklamak mı? Onu tutuklayacak mıydı?

Babası titreyen elini beyaz saçlarının arasında gezdirdi. "Avukatımıza gidiyorum."

Morley başıyla onayladı. "Bence en iyisi bu."

Babasının titreyen eli, sakalının uzunluğunu göğüs kafesine kadar takip etti. "Departmanımızın iyiliği için, Morley. İtibarımız için. Eğer onu Yard'a götürürsen, bunun sessizce yapılmasını istiyorum, beni duyuyor musun? Gerektiğinden fazla küçük düşürülmeyeceğim. Masumiyeti yeterince çabuk kanıtlanacaktır."

Sonunda gözleri yaşardı. Babası. Sert, mesafeli, kendini beğenmiş babası en azından ona inanıyordu. Ona *inanıyordu*.

Morley ona ters ters baktı ama bu kez bakışları sedefli elbisesinin üzerindeki kandan öteye gitmedi. "Bunu göreceğiz."

Pru başını ellerinin arasına gömüp ağlamak istedi. Neredeyse ağlayacaktı. Ama kanı zamanında hatırladı. Eğer kanı yüzüne sürseydi, aklının geri kalanını da kaybedebilirdi.

Morley babasına doğru bir adım attı ve elini dirseğine koydu. "Sessizce götürülecek. Sana söz veriyorum. Konukları ölümden haberdar etmelisiniz ama cinayetten değil... Hiçbir detayın halka açıklanmasına gerek yok. Ve sanırım damadınızı kontrol etmeniz gerekecek."

"Honorias bunu halledecektir," dedi babası mutlak bir inançla.

Honorina elinden gelen her Şeyi kontrol ediyordu.

Babası Pru'ya döndü ve Pru hayatı boyunca umutsuzca memnun etmeye çalıştığı adamla göz göze geldi.

Ve kalbini neyin kırdığını gördü.

Şüphe.

Ona inandığını iddia edebilirdi ama kalben inanmıyordu.

"Annene ne söyleyeceğim?"

Kadın cevap veremedi, ellerini ovuşturan pederini de yanına alarak oradan ayrıldı.

Ve yalnızdılar.

Pru yere baktı, ona gitmemek için dizlerini kilitledi. Bu yabancınn önünde secde etmemek için.

Çok fazla kan var.

Bu elbiseyle çok gurur duymuştu. Onu çok sevmişti. Ve şimdi... o lanet Şeyi parçalayıp Őömineye atmamak için elinden gelen tek Şey buydu.

Sessiz bir sonsuzluk boyunca birbirlerine baktılar ve kadın buna daha fazla dayanamayınca bir adım öne çıktı.

"Prudence Goode," dedi kibarca. "Sutherland Kontu George Hamby-Forsyth'i öldürdüğünüz Őüphesiyle sizi tutukluyorum."

"*Sensin*. Sen olduğunu biliyorum. O geceden beri her yere bakıyorum-"

"Sana onu terk etmeni söylemiştim," dedi öfkeyle, parmağını müstakbel kocasının cesedine saplayarak. "O gece sana *emretmiştim* ve işte buradasın."

"Biliyorum." Kızın sefil kalbi ondan uzaklaştı. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu, gözleri kısıtlı bir öfke. "Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır! Sana ne olduğunu söyledim. O zaten-"

Bir elini kaldırdı, kendini toparlayıp daha büyük bir sakinlikle ona bakmadan önce sanki ona bakmaya dayanamıyormuş gibi yüzünü çevirdi.

"Bana doğruyu söyle," dedi daha itidalli bir şekilde. "Ve bu aramızdaki sırlardan biri daha olabilir. Bana şimdi söyle ve

Seni idam sehpasından uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım..."

Pru ona kuşkuyla baktı. *Ona inanmamıştı.* Gerçekten de onun masum olduğunu düşünmüyordu. Kalbi bir taş gibi düştü. Bu adam... onu dünyadaki herkesten daha yakından tanıyan bu yabancı. Ona hayatındaki herkesten daha özenli davranan bu rüya aşık...

Onun bir katil olduğunu düşünüyordu.

"Darağacına gitmeyeceğim," dedi metanetle. "Yardımaınıza ihtiyacım yok."

"Cehennem gibi-"

"Benim durumumdaki bir kadını asmazlar." Eli beline gitti. *Bu* onun sırrıydı. Cinayet değil.

Ağzı sessizce açıldı ve yumrukları kıvrılıp kapanarak şaşkınlık dolu dakikalar boyunca ona baktı. "Sen... hamile misin?"

"Evet," diye fısıldadı. "Ve çocuk senin."

BÖLÜM 6

Morley Scotland Yard'ın üçüncü katındaki ofisine çekildi ve bir saat boyunca hiçbir şeye bakmadı. Zihni neredeyse midesi kadar mide bulandırıcı bir şekilde çalkalandı.

İnançsızlık, içindeki umutsuzluk dönümleri üzerinde güvensizlikle savaştı. Ve o kasvetli, ucsuz bucaksız manzaranın içinde küçük bir iğne ucu kadar ışık onu delip geçti.

Bir çocuk mu? *Onun* çocuğu mu?

Hiç böyle bir mucize ummaya cesaret etmiş miydi? Ona inanıyor muydu... herhangi bir konuda?

Onu bulmayı ne kadar sık hayal etmişti? Geceleyin tanıştığı bu tanrıçayı. Kaç kez onun penceresinin altından bilmeden geçip geçmediğini merak etmişti?

Ve bir kez daha hayatına girmişti.

Kana bulanmış. Büyük ihtimalle bir katil. Ve bir bebek taşıyor.

Tanrım, bu durum daha da kötüleşebilir mi?

Bir ses dikkatini kapıya çekti ve Morley başını kaldırdığında Karasakal'dan bu yana gelmiş geçmiş en azılı korsanın şapkasını eğerek içeri girdiğini gördü.

Adam onunla birlikte Doğu Yakası'nda Dorian Blackwell olarak ortaya çıkmıştı ama ölümle burun buruna gelmesi ve hafıza kaybına uğraması bu kimliği ondan söküp almıştı. Caroline'ın ölümünden sonra ayrıldıklarından beri, ona

Korsan gemisindeki Rook, kısa bir süre önce evlenmiş ve ardından katil lakabını yepyeni bir lakapla değiştirmişti. Ashton Weatherstoke, Southbourne'un eski kontu.

Arkadaşları tarafından sadece *Ash* olarak bilinir.

"Bu düğüne inanabiliyor musun?" Ash, yirmi küsur yıl önce sürünerek çıktığı toplu mezarda bedenini eritmek için kullanılan kül suyunun bıraktığı yara izlerini örtmek için inanılmaz derecede yüksek giydiği yakasını çekti.

Morley elini sıkmak için ayağa kalktı, yetişkin hayatının en çürümüş anında bir dost yüzü gördüğü için minnettardı. Birlikte sokak faresi olarak yaşadıkları günlerden çok uzaklaşmışlardı ama bazı şeyler hiç değişmemişti, örneğin adamın imkansız alaycı zekâsı.

"Davetli olduğunuzu bilmiyordum," dedi Morley. "Seni orada görmedim."

Ash sırıttı. "Oh, öyleydin ve sıkıcı daveti reddettim, ama üç saat içinde Londra'nın her yerinde. Bir kontun kendi düğününde düşüp ölmesi mi? Cinayet fısıltıları mı? Ne büyük bir fiyasko, değil mi Cutter?"

Morley arkadaşının yanından geçip kapıyı çarparak kapattı ve şık takım elbisesini şeytani sırtışı kadar gevşek giyen, modaya uygun olmayan bir şekilde bronzlaşmış ve iri yarı adama doğru döndü.

"Sana bana asla böyle hitap etmemeni söylemiştim," diye hırladı.

Gülümsemesi bir köpekbaliğıninki kadar genişledi. "Bu senin adın, değil mi?" Morley'in bakışlarından yayılan kızgınlığa karşı ellerini kaldırdı. "Özür dilerim, denedim ama yüzüm kızarmadan sana *Carlton diyemiyorum*." Bu son sözleri, sanki meramını anlatmak istermiş gibi kıkırdayarak söyledi.

"Bana Morley de o zaman, herkes öyle diyor." Masasına dönerek aceleyle dağıttığı kâğıtları düzeltti ve düzenli yığınlar halinde sıraladı. Birinin imzaya ihtiyacı vardı. Birinin yazılı yazışmaya ihtiyacı vardı. Bir tanesinin de

İmzalar ve cevaplar çoktan atıldığı için katibine dağıtıldı.

Tüm bu kaosu ortasında, düzene ihtiyacı vardı. Düşünmek için buna ihtiyacı vardı. Bundan sonra ne yapacağına karar vermek için.

Sonucu kontrol etmesi gerekiyordu.

İhtiyacı olan şey, yeni keşfedilmiş, uzun süredir kayıp olan ve kendi ölümcül şöhretleri olan en iyi arkadaşları şeklinde bile olsa, kesintiye uğramak *değildi*.

"Fiyasko," diye mırıldandı. "Bu sabah olanları anlatmaya yetmiyor bile." Başını kaldırıp iki yumruğuyla masasına yaslandı, oturamayacak kadar tedirgindi. Hangi kelimeyi kullanabilirdi ki? Felaket mi? Felaket mi? Hiçbiri yeterince güçlü görünmüyordu.

Bulundukları yerin üç kat altında, yalnız bir kadın gizli bir hücreye kapatılmıştı.

Bir katil mi? Bir anne mi? Sevgilisi.

Onunla ne yapacağı tek acil endişesiydi.

"Ziyaretinin bir nedeni var mı Dorian?" diye sordu kısaca.

"Sana bana asla *böyle* hitap etmemeni söylemiştim," dedi korsan ona, daha küçük bir adamın affedilmesi için yalvarabileceği kara bir bakış göndererek. Ya da merhametini.

İkisi de onda yoktu.

"Bu senin adın, değil mi?" Morley adamın kendi sözlerine karşılık verdi.

"Touché." Ash geniş ofisinde dolaşırken sert, obsidyen gözleri az da olsa yumuşadı. Duvarlardaki takdirnameleri okudu, şövalyelik beratına, ordu madalyalarına, kırık bir süngüye, alayının yaptığı bir gölge kutusunda sergilenen Afganistan'da kalçasından çıkarılmış bir mermiye baktı.

Birlikte yaşamış olmaları gereken bir hayatın katalogları. Kaderin cilveleriyle onlardan çalınan bir hayat.

Siyah gözler yumuşayarak daha evlatça ve tanıdık bir hal aldı. "Öldüğüm sanıldığında benim adımla alan adamdan bahsetmişken, Dorian birazdan sohbet etmek için bize katılacak."

"Yine mi geldin?" Morley doğruldu. "Londra Yeraltı Dünyası Kralı Ben More'un Kara Yüreği buraya mı geliyor? *Gün ortasında ofisime* mi?" Çenesi cümlelerin geri kalanına kilitlendi ve son cümlesini sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak söyledi.

"Falanca ve filancanın eski kralı. Islah oldu, hatırladın mı?"

"İddiaya göre," diye mırıldandı Morley.

Ash ona el salladı. "Burası buluşmamız için merkezi bir yer ve hem sizin hem de Dedektif Müfettiş Argent'in *mesleki kapasitelerinize göre* araştırmanız için elimizde bilgiler var." Kaşlarını oldukça anlamlı bir şekilde çattı.

Morley boynunun dibinde sıkışan gerginliği ovuşturdu. "Ben More'un Kara Yüreği en son bu duvarlara geldiğinde onu bir sandalyeye bağladım ve öldüresiye dövdüm."

"*Tam olarak* böyle hatırlamıyorum." Sanki unvanı tarafından çağrılmış gibi, konuşmalarının öznesi Morley'in ofisine kapıyı çalmadan girdi ve kendi görsel ikizi Ash'in yanında dururken kapıyı ardına kadar açık bıraktı.

Morley'nin parmakları hâlâ adamı sık sık boğazlamak için kaşınıyordu. Ya da şu anda olduğu gibi, yüzündeki belli belirsiz üstün ifadeyi yumruklamak ve göz bandının kapatmadığı obsidyen gözünü karartmak istiyordu.

Ama ne yazık ki yapamadı. Morley ve Ben More'un Kara Yüreği denen adam, ikisinin de kardeşim dediği adamın hatırı için yakın zamanda bir ateşkes yapmışlardı.

Gerçek Dorian Blackwell -şimdi Ash- ve Dougan Mackenzie adında bir yetim, çocukken birlikte Newgate Hapishanesi'ne kapatılmışlardı. Benzer görünüşleri, siyah saçları ve şeytan kadar karanlık gözleri nedeniyle onlara

Newgate'teki Blackheart Kardeşler ve bu kötü şöhretli lakap onları bir dizi sefalet ve kötülük boyunca takip etmişti.

Dorian'ın hapishanede öldüğünün sanılması üzerine, bir pedofili cinayetinden ömür boyu hapis cezasına çarptırılan Dougan Mackenzie, Dorian Blackwell'in kimliğini ve tahliye tarihini üstlendi.

Yirmi yıl boyunca Dorian Blackwell olarak, Londra Yeraltı Dünyası'nın hüküm süren Kralı olarak yaşarken, gerçek Dorian, toplu bir mezardan hafızasız bir şekilde sürünerek çıkmış ve Açık Denizlerin Kralı Rook olarak yaşamıştır.

Ancak Ash hafızasını geri kazandığında, Lorelai Weatherstoke ile olan hayatı mutlu sonunun özeti olduğu için, adını yakın arkadaşından geri almaya büyük bir ihtiyaç duymadı.

Her şey bittiğinde, Ash ve Dorian doğdukları isimler yerine benimsedikleri isimlerle yaşamaya karar verdiler.

Sadece Morley ve Argent daha akıllıydı. Ve bunun için daha da şaşkındılar.

Ancak Morley de takma bir isimle yaşadığından, kendisine iftira atılması pek mümkün değildi.

Camdan evlerdeki insanlar ve hepsi bu.

Dorian ellerini rahatça ceplerine sokarak Ash'in yanına doğru ilerledi. Bir dostluk gösterisi olarak korsana dirseğiyle vurdu. Dorian, karısı Farah dışında herkesin kendisine dokunmasından nefret etmesiyle ünlü olduğu için bu olağanüstü bir şeydi.

Kara Yürek Kardeşler gençken birbirlerine çok benzeseler de zaman onları biraz ayırmıştı. Yan yana durduklarında onları birbirinden ayırmak kolaydı. Ash'in saçları kırpılmıştı ve teni denizde geçen yılların etkisiyle esmerleşmiş ve yıpranmıştı. Gözlerinden ve ağzının kenarlarından çıkan oluklar, Dorian'ın solgun, hicivli yüzüne kıyasla daha vahşi yüz hatlarına oyulmuştu.

Göz bandına rağmen Dorian şeytan kadar yakışıklı olmaya devam ediyordu. Korsan meslektaşından daha fazla ruh ve neşe sergiliyor, saçlarını yakasına kadar indiriyor ve Ash'ten belki de yarım taş daha ağır basıyordu.

Kehribar saçlı adam elinde bir kahve ve kâğıtla içeri girerken Dorian, Argent'ın omzuna bir tokat atarak, "İşte bela," diye selamladı.

Argent önceki işverenine dostça bir baş selamı verdi. En azından, kapıyı arkasından kapamak için döndü ve giderek daha meraklı hale gelen dedektiflik şubesi ile aralarındaki bağlantıyı kesti.

"Yüce Tanrım," dedi Morley selamlama amacıyla. "Eğer kapıma kadar getirdiysen belaya ayıracak vaktim yok. Bugün olmaz."

"Morgunuzda soğuttuğunuz kanı akmış Kont'u düşünürsek, tam zamanında geldiğimizi söyleyebilirim." Ash pencereye gitti ve Whitehall Place'e bakan perdeleri açarak Parlamento kulelerinin sınırsız manzarasını ortaya çıkardı. "Komiser Goode'u düğünden sonra sizinle görüşmek istiyorduk ama görünüşe göre buna ihtiyaç var."

Morley'in dudakları sıkıştı. "Peki ya o?"

"Danimarka Eyaleti'nde bir şeyler çürümüş," dedi Dorian anlamlı bir şekilde. "Ve Avluya yaklaştıkça daha da kötü kokmaya başlıyor."

"İkiniz de susun," diye bağırdı Morley. "Bugün sizin şifreli dramatiğinize ayıracak vaktim yok."

"Kendi departmanınızdaki yolsuzluğa ayıracak vaktiniz yok mu?" Ash'in siyah kaşları kalktı ve Morley'e anlamlı bir bakış fırlattı.

"İronik bir şekilde 'Goode' olarak adlandırılan kişinin biraz ahlaki yönlendirmeye ihtiyacı olduğunu öğrendik," diye bilgi verdi Dorian kendini beğenmiş bir tavırla. "Aklımıza senden başka kim geldi, Morley? Burası sizin hayatınız, karınız ve adaletin gölgeleri de metresiniz. Goode mahvetmek için mükemmel bir adam, özellikle de kariyerin için. Yükselebilir ve onun yerini alabilirsin."

Morley bu fikri reddederek başını salladı. O kadar günün arasında bugün mü? Goode isminden kaçamaz mıydı? "Neden böyle bir şey yapayım ki? Ne duydun sen?"

Ash pencereden döndü. Işık, boynundan yukarı tırmanan ve çenesini tırmalayan sodalı su yanığı izlerinden yansıyordu. Konuştuğunda, daha gösterişli olan meslektaşına göre çok daha az vurgu yapıyordu. "Goode'un soyluluğu yüzlerce yıl önce küçük adama kereste ithalatı üzerine kurulmuştu, ancak iyi bir otoriteye sahibim ki nakliye şirketi sadece odun kaçakçılığı yapmıyor. Amerika'da yüzyılın yeni uyuşturucusu olarak selamlanan bir bitki var."

"Koka bitkisi," diye başını salladı Morley. "Adını duymuştum. Buraya nakletmek tam olarak yasadışı değil ve tedavi amaçlı olarak yaygın bir şekilde kullanılıyor."

Dorian iğrenmiş bir ses çıkardı. "Madde gümrükte beyan edilmiyorsa ve doktorlara teslim edilmiyorsa, bunun yerine zamanında ödeme yapılmadığında dayak atan bahisçilerden biraz daha iyi olan polisler tarafından saplantılı gulyabanilere dağıtılıyorsa yasadışıdır."

Morley, Dorian'ın tek iyi gözünden Ash'e, sonra da eğik omuzlarıyla duvarı tuttuğu yerden siyah saçlı adamları dikkatle inceleyen Argent'a baktı. "Bundan *emin misin?*" diye sordu.

Ash başını salladı. "Bitkilerin onun gemilerinden geldiğine eminim. Gerçi kokainin nerede rafine edildiğini size söyleyemem."

Dorian, "Ve eminim ki uyuşturucu sizin memurlarınız tarafından sokaklara sızdırılıyor," diye ısrar etti. "Hem fakir hem de zengin semtlerde."

"Ne kadar kesin?" Morley bastırdı.

"Sizin bu işle bir ilginiz olmadığından bizim kadar eminiz," dedi Ash. "Ve daha fazla soruşturma açmanız için gereken tüm kanıtlara sahibiz. Ancak, bu adam sizin tek amiriniz olduğundan ve kendi kendinizi soruşturmak için sessiz bir yolunuz olmadığından

Memurlar, soruşturmayı Gölger Şövalyesi'nin yürütmesini öneriyorum."

Gölgerin Şövalyesi. Kendi polisliğini yapan bir adam mı olmak istiyordu?

Komiserin arkasından neler çeviriyor olabileceği konusunda gerçekten bu kadar cahil miydi?

Morley masasının önünde duran üç adama baktı. Bir zamanlar kendilerini koruması gereken yasalar tarafından dövülmüş üç çocuk olan üç adam. Newgate Hapishanesi'nde gençken öyle bir bağ kurmuşlardı ki, bu dünyada hiçbir şey onları birbirinden ayıramazdı.

Morley'in kendi yolu onu tamamen farklı bir yola götürmüştü. Aralarında bir çizgiye dönüşen bir yol. Arkasında durduğu masa kadar somut bir çizgi.

Tek başına.

Bu üçü hep bir arada duracaktı. Ve ona ne kadar güvenirlerse güvensinler, Morley o hapishane duvarlarının içini asla göremeyecek ve bu nedenle sonsuza dek onların grubunun dışında kalacaktı.

Hattın diğer tarafında.

Bunu sorun etmemişti çünkü onların hayatı kaos ve anarşiyken kendi hayatı düzen ve intizam içinde geçmişti.

Cutter bir zamanlar sokak kurallarına uymuştu.

Ama Carlton yapamazdı. Sınırları olmadan var olamazdı. Sınırların kesin bir şekilde çizilmesini istiyordu, böylece hangi parametreler içinde çalışması gerektiğini tam olarak görebilecekti. O, savaşın kıyma makinesinde dövülmüş ve sonra polis gücü tarafından parlatılmış bir adamdı.

Son zamanlarda Gölger Şövalyesi'nin çizgileri bulanıklaştırması dışında. Ve bir çizginin üzerinden o kadar çok atlamıştı ki, artık onu göremiyordu.

Ve sonuçları dehşet verici olmak üzereydi.

Kendini yüksek arkalıklı deri koltuğuna bıraktı. Bacakları artık o kadar yoğun ve sağlam hissettirmiyordu. Sanki

her an tahtından düşebilir. "Söylediklerinizi duyuyorum ve bunun daha fazla araştırma gerektirdiğine katılıyorum. Ama... benimle ilgili bir sorun var."

"Anlat." Dorian'ın gözleri keskinleşti ve anında kendinden geçti. "Karmaşık olmayan bir adam olarak tanınıyorsunuz."

Morley şimdilik buna izin verdi. "Ben biraz..." Doğru kelimeyi aradı. Karışmış mı? Tüketilmiş? Takıntılı? Karışmış? "Komiser Goode'un kızıyla ilişkisi *var*."

Argent buna canlandı. "Hangisi? Birkaç tane yok mu?"

Morley yutkundu, bu bir kez ortaya çıktığında asla geri alamayacağını biliyordu. Onların tepkilerine katlanmak acı verici olacaktı ama eğer içinde bulunduğu karamsarlığın içinden çıkıp bir şeyler yapmasına yardımcı olabilirlerse buna değebilirdi.

"Düğünü bir cinayet yüzünden yarıda kesilen kişi," diye mırıldandı.

"Hızlı iş, Morley," diye haykırdı Ash. "Bu sadece ne kadardı, üç *dakika* önce mi?"

"Saatler-"

Ash dinlemiyor gibi görünüyordu. "*Teknik olarak* dul değil, bu yüzden gerekli yılı beklemenize gerek yok-"

Morley araya girdi. "Hayır, seni aptal, bugünden önceydi. Üç ay önce."

Dorian abartılı bir soluk alıp yakalarına yapıştı ve aşırı muhafazakâr, hiddetli bir tavır takındı. "Bir *ilişki mi*, Morley? Bir Başmüfettiş ve bir kraliyet şövalyesi. Ne kadar ayıp bir şey."

Ash orantısız bir sırtışla, "Ahlaki açıdan sahipsiz diyebilirim," diye ekledi.

"Çok doğru," diye vurdu Dorian ona. "Kilisede ne düşünecekler?"

Morley başını ellerinin arasına gömerken onların şakalarına karşılık verecek gücü bile kendinde bulamadı. "Korkarım durum bundan daha kötü. Onu alt kattaki hücrelerden birine kilitledim."

Uzun süren bir sessizlik başını kaldırıp bakmasına neden oldu ama beklediği şaşkınlığı bulamadı.

Aslında, kötü bir üne sahip bu sert adamlar neredeyse gururlu gülümsemelerine karşı koyuyor gibiydiler. "Dürüst olmak gerekirse Morley, biraz adam kaçırma aşılamayacak bir engel değil," diye omuz silkti Ash. "Bu odada, karısı olmayı kabul etmeden önce sevgilisini bir tür hapishaneye kapatmak zorunda kalmamış bir adam gösterin bize."

Dorian biraz da nostaljiyle, "Benim için bir İskoç şatosuydu," dedi.

Ash, "İskoç kuleni görecekim ve sana bir korsan gemisi yetiştirecekim," diye böbürlendi.

"Dolap," diye ekledi tek heceli Argent.

Her biri kıkırdadı ve Morley ilk kez eşlerine karşı bir sempati dalgasına kapılmadı.

"Ne oldu?" Ash, dudaklarındaki gülümsemeyi elinin tersiyle sildikten sonra Morley'e sordu.

Morley iki parmağını şakaklarına bastırdı ve daireler çizdi. Bundan pişman olmak üzereydi ama itiraf etmesi gerekiyordu. Haftalardır üzerine çöken günahtan arınması gerekiyordu.

Çünkü bu kadar kaybolmayalı çok uzun zaman olmuştu. "Aranızda Aziz James'in Geyiklerini duyan var mı?"

Ash ve Argent başlarını salladı ama Dorian başını salladı. "Soylu kadınlar cinsel hizmetleri için servet öderler. Genelevimi işleten Madam Regina, Henrietta Thistledown'dan birkaç kişiyi işe almamızı önerdi."

Morley boğazında biriken utancı temizledi. "Şey, yaklaşık üç ay önce bir gece dışarıdaydım..."

"Kanunsuz olmak mı?" Dorain sordu. "*Soruşturma yapmak*," diye düzeltti.

"Başka kimse maskeyle araştırma yapmaz, ama devam edin."

Bir kez daha, bunun peşini bıraktı. "Öldürülen bazı adamlarla ilgili *soruşturmam* beni Bayan Henrietta'nın geyik olarak çalıştığı yere götürdü. Ben bahçedeydim ve Bayan Goode

...beni yanlış anladı..." O lanet kelimeyi söylemeye cesaret edemedi.

Ash'in ağzı açık kaldı. "*Bir fahişe* mi?"

"Kör mü bu?" Dorian ona inanmayan bir bakış fırlatırken burnu kırıştı.

Morley sandalyesinde arkasına yaslandı ve onlardan herhangi birine tek kelime ettiği için kendine lanet okudu.

Öne doğru eğilen Argent'in yüz ifadesi büyülenmiş gibiydi. "Ve?"

"Ve... biz..." Morley her anlama gelebilecek bir hareketle elini uzattı.

"Dorian, inkâr etmesi için yalvarırcasına ve inkâr etmeyeceğini umarak başını salladı.

"Oturmam gerekiyor." Argent el yordamıyla masasının karşısındaki sandalyeyi buldu ve iri gövdesini sandalyeye yerleştirdi.

"Bir içkiye ihtiyacım var." Ash kapının yanındaki büfeye gitti.

Dorian olduğu yerde kaldı ve Morley'e baktı. "Bir Baron'un kızının, hayır, bir Komiser'in *kızının -patronunun kızının- düğününden* önce bekâretini mi bozdun ve bunun için *sana para mı* ödetti? Tanrım, Morley, bunca zamandır seni yanlış değerlendirmişim. Çok etkilendim."

"Yapma," diye uyardı Morley.

"Oh, kızma." Dorian deri eldivenli elini ona doğru salladı. "Eminim ki her şeyi yaptığın gibi bunu da *düzgün* ve *eksiksiz bir şekilde* yaptın ve sonra da suçluluk duygusu, kendini kırbaçlama, uykusuz geceler ve tüm o saçmalıklarla telafi ettin."

Morley kollarını kavuşturdu. "Bunu seninle daha fazla tartışmayacağım." Kendini asla kırbaçlamazdı, piç kurusu neden bahsettiğini bilmiyordu.

Ash bir adım öne çıktı, elinde bir içki vardı. "Dorian'a kulak asma. Domuzdan önce inci ve tüm bunlar."

Dorian kızmış gibi yaptı. "Kendi adına konuş, nişanlı genç kızlarla çamurda yuvarlanan *ben* değilim."

Hepsi Morley'e baktı ve neşeyle olan savaşlarını kaybettiler.

"O sırada onun kim olduğunu bilmiyordum," diye açıkladı Morley karanlık bir şekilde. "Yoksa ona asla dokunmazdım."

Ash, Morley'nin oturduğu masanın arkasına geldi ve önüne bir bardak koydu. Kalçasını kenarına yasladı ve Morley'in omzuna vurmadan önce kendi sürahisinden ona bir yudum doldurdu. "Ben kendi adıma çok sevindim," diyerek onu içmeye teşvik etti. "Bir keşiş gibi yaşıyordun ve dürüst olalım, kadınlarla aran hiçbir zaman iyi olmadı."

"Bir keşiş mi?" Dorian alay etti. "Lanet olası bir hadım olmasından endişeleniyordum."

"Ya da korkunç bir eğilimi vardı," diye ekledi Ash.

"Bu beni o kadar da rahatsız etmezdi," diye araya giren Argent, kahvesini yudumlarken elini sallayarak içkisini geri çevirdi. "Karanlık tarafı olmayan bir adama asla güvenmem."

Dorian'ın omzu duvara yaslandı ve bir ayağını diğerinin önüne geçirdi, kara gözlerinde zalim bir parıltı vardı. "Bunca zamandır, hâlâ karıma aşık olduğun için başka sevgili edinmediğinden endişeleniyordum."

"Yeter." Morley viskisini geri fırlattı ve boş bardağı alt kattakilerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle masaya çarptı.

Mucizelere inanmayan bir adam için, hepsi kutsanmış bir sessizlik içinde ona göz kırparken şu anda bir tanesine tanık olduğunu biliyordu.

Uzun sürmez, diye düşündü acı acı.

Kadınları onları mutlu etmeden önce hep suskun kötü adamlar olmuşlardı.

Mutlu adamlar sohbet etmekten hiç yorulmuyor gibiydiler.

Argent hariç, o sadece kelimeler kesinlikle gerekli olduğunda konuşurdu.

"Çok kızgınsın Morley," diye söylendi Dorian. "Sinirlerin mi bozuldu?"

Ash omzunun üzerinden Dorian'a onaylamayan bir bakış fırlattı. "Senin için bile düşük bir darbe Dorian. Biz hepimiz

öfkeli adamlar. En iyilerimizi başarıya götüren de bu öfkedir."

Ben More'un Kara Yürekli'si hiç pişmanlık duymadan, "*Tam tersine, kardeşim,*" diye hayali bir kötü adam bıyığını burdu. "Kurnazlık. Kurnazlık, yapılması gerekeni yapma yöntemimizdir."

Morley sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu lanet olası bir şaka değil, benim *hayatım,*" diye homurdandı. "Beni Gölgele Şövalyesi olarak gördü. Bir geceliğine skandal bir ilişkiye girdik. Ve şimdi büyük ihtimalle nişanlısını öldürmüş olarak orada ve sırlarımı dinleyecek herkese anlatmak için yanıp tutuşuyor."

"Seni Gölgele Şövalyesi olarak tanıdı mı?" Argent ona ciddi bir bakış fırlattı.

Morley kendini yenilmiş hissederek başını salladı.

Argent yemyeşil gözlerini kısarak kuru bir sesle, "Bundan fazlası var, değil mi?" dedi. "Bize söylemediğin bir şey."

Morley kafasını kaldırdı. Argent'ın bunu bilmesine imkân yoktu ama piç kurusu, iş diğer insanları okumaya geldiğinde çileden çıkaran bir dâhiydi.

"Sana şantaj falan mı yapıyor?" diye sordu suskun dedektif.

Morley başını salladı. "Daha da kötüsü. O gece onu hamile bıraktığımı iddia ediyor."

Bunun üzerine, durumun büyüklüğü havayı ağır ve karanlık bir şeye dönüştürürken, odadaki tüm neşe duygusu yok oldu.

Tüm farklılıklarına rağmen, dördünün de çok ortak bir noktası vardı.

Baba ilgisinden yoksun büyümüşlerdi. Babaları onları en iyi ihtimalle terk etmiş, en kötü ihtimalle de öldürmeye çalışmıştı.

"Ona inanmak için bir nedeniniz var mı?" Dorian sordu. "Durumuna dair bir kanıt gördünüz mü yoksa sadece boynunu kurtarmak için çaresiz mi?"

Ash dikkatle, "Bir fahişе tutmuş," dedi. "Yani, çocuğunun babasının herhangi bir sayıda erkek olma ihtimali var."

Morley bunu düşündü ve sonra bu fikri şiddetle reddederek birkaç haftadır duyduğu korkuyu dile getirdi. "Benden önce gerçekten bir sevgilisi olduğundan emin değilim."

Bütün erkekler birden rahatsız olmuş gibiydi ama Dorian, "Şey... yani... bunu anlamanın basit bir yolu var," dedi.

"Değil... bizim gibi... Yüce Tanrım, *bilmiyorum*." Morley ellerini saçlarına gömdü ve çekti.

Argent sanki bu onu şaşırtmış gibi, "Sormaya korkuyorum ama yine de öğrenmek için kendimi endişeli buluyorum," dedi.

Morley başka bir yerde olmayı şiddetle diledi. Kızın bekâretinin fiziksel engelini fark etmeyecek kadar aç olduğunu itiraf edemezdi.

Kollarının çok tatlı olduğunu. Vücudu çok sıkı ama yine de misafirperverdi. İnemeleri zevk ya da acı olabilirdi ama sözleri cesaretlendirmekten başka bir şey değildi.

Dikkatli bir şekilde devam etti. "Tecrübeli değildi ama fiziksel bir engel de fark etmedim. Bana yaklaştığında utangaç, solgun bir çiçek gibi değildi. Ama cadaloz da değildi. Sutherland Kontu'nun sadakatsizliğini öğrenmiş ve onun bencilliğine kızmıştı. Kendine ait bir sevgilisi olsun istiyordu."

Onlara daha fazlasını vermek istemedi. Ne kadar sevimli olduğunu söylemek için. Ve o kadar arzuluydu ki, öpüşükleri anda orgazmın eşiğine gelmişti. Onu doyururken eteklerinin altındaydı ve kızın şok mu yoksa beklenti içinde mi olduğunu anlayamamıştı. Gergin mi yoksa deneyimli mi?

Ve yine de. Bunun onun ilk orgazmı olduğunu biliyordu. Bu konuda hiç şüphe bırakmamıştı.

"Sanki bencil bir aşıkmiş gibi konuştu," diye kendini savundu.

nokta. "Ama Şimdi bunu ilk elden bildiğini kesin olarak söyleyemem. Ve Bayan Henrietta'ya hiç geri dönmedi. Gittiği anda haberdar olmak için para  dedim. Yani başka bir sevgili tutma ihtimali çok zayıf."

Yine de, eğer düŐünürse... parmağının kıvrımıyla herhangi bir erkeği baştan çıkarabilirdi.

"Madem sadakatsizdi, o zaman neden o herifle evlendin?" Ash yüksek sesle merak etti.

Argent kahve fincanının üzerinden onlara, "Açık konuşmak gerekirse, öldürmedi," diye hatırlattı. "Onu öldüren hançerin kabzasında parmaklarıyla bulundu."

"Deyim yerindeyse eli boş döndü." Morley sıkıştırılmış dudaklarının arasından bir i  çekti. "Bunu neden yapsın ki? Neden *bunları* yapsın ki?"

Ash omuz silkti, sanki gerçekten çok önemsizmiŐ gibi. "Kadınların gizemli zihinlerini anlamak bize düşmez."

"Ya da genel olarak insanlar," diye kabul etti Argent.

"Belki de çocuğunun bir piç olarak büyümesini istemediği için onunla evlenmeyi kabul etmiŐtir," dedi acımasız bir Markiz'in piçi olan Dorian, daha önceki ciddiyetinden eser kalmadan.

"Bu bir olasılık." Morley dudağının hırıltıyla dişlerinin üzerine çıktığını hissetti. "Ya da  ocuğumun bir sonraki Sutherland Kontu olmasını istiyordu."

"Onu suçlayabilir misin?" Argent'ın duygu yüklü bir durumdaki pratiklikleri bulma konusunda belirgin bir yeteneği vardı. "Bu hamilelik onu bu çıkmazdan kurtaracak adamı öldürme ihtimalini *azaltıyor, artırmıyor*. Eğer  ocuk bir isim koyma lüksü olmadan doğmuş olsaydı, ailesi ve toplum tarafından dıŐlanmış olacaktı. Kadınların çocukları için nelerden vazgeçebilecekleri olağanüstü bir Şey..." Argent boş duvara bakarak konuŐmasını sonlandırdı.

Morley, "Sutherland öğrenip onu bu sırla yok etmekle tehdit etmediyse tabii," diye teoride bulundu.

"Cutter," dedi Ash, hiçbir belgede yazmayan ve onu onlarca yıl önce tanımış olan şanssız birkaç kişi dışında dünyada hiç kimse tarafından söylenmeyen bu ismi.

Gözleri buluştu ve Ash birdenbire korsan kral ya da Rook değil, o siyah gözlü çocuk oluverdi. Birlikte sokaklarda dolaştığı, yumruk attığı, yiyecek çaldığı ve imkânsız gelecekler yarattığı çocuk.

"Tebrikler, Cutter." Ash'in dudakları bir gülümsemenin hayaletine dönüştü, koyu renk gözleri yumuşayarak neredeyse şefkatli bir hal aldı. "Baba olacaksın."

Bu kelimenin ağırlığı onu çok etkiledi. A
Baba. Bu hayalden yıllar önce vazgeçmişti.

"Bu konuda ne yapacaksın?" İki çocuk babası Dorian, belki de adamdan gördüğü ilk şefkatli bakışı ona attı.

Morley ayağa kalktı ve hepsinin yanından geçerek ceketini askıya astığı yerden aldı. "Benim işim."

BÖLÜM 7

"Onu **ben** öldürmedim."

Morley, Whitehall Place Dört Numara'nın bodrum katındaki özel sorgu hücrelerine bir kova ılık su ve katı sabunla merdivenlerden indiğinde kadının söylediği ilk şey buydu.

Prudence. Adı Prudence Goode'du. Bunu artık biliyordu.

Bu oda on yıllar önce engizisyon benzeri işkenceler için kullanılmıştı. Duvarlar milyonlarca farklı hizmetçi tarafından temizlenmiş ve ovulmuş olsa da Morley hâlâ kan kokusunu alabiliyordu. Havada kınama kokusu gibi asılı duruyor, metalik bir tat veriyor, küf ve umutsuzluk katıyordu. Dorian'a o meşhur dayağı burada atmıştı. Burayı İçişleri Bakanlığı için çalışan hainleri ve diğer yüksek profilli suçluları saklamak için kullanmıştı.

Gri taşın ortasında, bir savaş alanını süsleyecek kadar şanssız, kirli beyaz bir zambak gibi duruyordu.

Buruşuk ve kan lekeli.

Göğsündeki bir sızı boğazını temizlemesine neden oldu. Ona bakmak çok tatlıydı. Çok sevimli, küçük ve endişe verici derecede solgundu.

Görünüşte masum olan yüz hatlarından etkilenmeyecek kadar çok kadın ve erkek dolandırıcı suçluyla tanıştığını düşünüyordu. Ve yine de, işte buradaydı, şövalye-erdemle savaşıyordu.

İçinde onu tüm bunlardan uzaklaştırmak ve güvende olacağı bir kuleye hapsetmek istiyordu.

Onun olacağı yere.

"Temiz bir elbise gönderildi," dedi ve köşeden üç ayaklı bir tabure çekerek oturduğu bankın önüne tünedi.

Bileklerindeki kelepçeler hiçbir şeye bağlı değildi, kolayca hareket edebilirdi. Ama o hareketsiz kaldı, ellerini karnına bastırdı, sanki içindeki şeyi tutuyormuş gibi.

Emin olmak için bir anne jesti.

Onun her ifadesini dikkatle izleyebilecek kadar yakın, ama onu sıkıştırmayacak kadar uzakta oturdu.

Saçma bir şekilde yapmak istediği gibi, elini uzatmayacak kadar uzağa. Tanıştıkları gece şaşırtıcı derecede açık tenliydi. Fakat Bugün, Hatta ve eğik çizgi . pembe altında elmacık kemikleri kaybolmuştu. Dudaklarında renk kalmamıştı. Kadın şimdi daha zayıf, daha az güçlü ve canlı görünüyordu.

Bu oda bir insana bunu yapar.

Cinayet de öyle.

Kız başını kaldırdığında, adam şaşırtıcı bir keşif daha yaptı. Kızın gözlerinin Dorian'ın ya da Ash'in gözleri gibi koyu renk olduğunu düşünmüştü ama yanılmıştı.

Gece çökmeden önce gökyüzünün rengindeydiler.

Derin, duygulu bir gece mavisini.

Sefalet ve korkuyla sıırıslık olmuştur gözleri ona doğru açıldı.

"Onu ben öldürmedim," diye tekrarladı, sesi dökülmemiş gözyaşları ve buranın soğuluyla boğuklaşmıştı.

Morley kendisine yalan söylenmesini meslek edinmişti ve bir sahtekârı tazı titizliğiyle fark edebilirdi. Bir adamın değerini anlaması hiç zamanını almazdı.

Ama kadınlar... Ne kadar şaşırtıcı yaratıklardı.

Onun açık yüzünde gerçeği okudu. Ve bu çok imkânsız görünüyordu. Çok olasılıksız.

Artık herhangi bir şeyi yorumlama yeteneğinden şüphe ediyordu.

Hepsi.

Morley kovayı aralarına koydu ve ceketini çıkarıp kollarını ön kollarına kadar sıvarken sessiz kaldı. Kadının önüne bir tabure koydu ve üzerine çömeldi. Sonra, ıslattığı bezi buharlı sudan aldı ve keskin kokulu sabunla ovduktan sonra avucunu yukarı kaldırdı.

Uzun bir süre ona baktı, başörtüsünü taçlandıran saç örgüsü kederli bir şekilde bir yana savruldu. "Beni duydun mu?" diye sordu. "Dedim ki-"

"Seni duydum." Kadın kollarını ortasındaki korumadan yavaşça sıyrıp ona doğru uzatana kadar elini uzatmaya devam etti. Ellerindeki kan artık taze değildi ve bir kısmı parmaklarının yumuşak beyaz etinden sıyrılmıştı. Başka yerlerde daha koyu, daha az kızıl renklere dönüşmüştü.

Sıcak, ıslak bezi ikisinin de üzerine örttü ve kanıtları emmesine izin verdi.

"Öldürmek için sebepler var, Bayan Goode." Sesi etraflarındaki taşlardan yumuşak bir şekilde yankılanıyordu ve tonlamasını yumuşak tutmaya gayret etti.

Ona göz kırptı ve kalbi soldu... ya da büyüdü... tam olarak söyleyemedi. O kadar uzun zamandır bir kalbi olduğunu unutmuştu ki göğsünün içindeki bu titremeler pek çok anlama gelebilirdi.

"Sutherland sizi incitmiş ya da taciz etmiş olabilir mi?" diye sordu. "Seni ya da... ya da çocuğu tehdit etti mi?" Yutkundu. Bir çocuk. *Onun* çocuğu.

Öyle olsaydı, adamı kendisi öldürürdü.

Başını şiddetle salladı. "O bir serseri, yalancı ve düzenbazdı ama George asla fiziksel olarak zalim değildi. Öfkeme rağmen onun ölmesini istemedim."

"Kıskanmıştın." Kirli bezi aldı ve kovaya geri daldırdı, sonra tek eliyle ilgilendi, küçük, zarif parmaklarının arasını ve tırnaklarının etrafını sildi. Onun için yaptığı şey bir şekilde samimi geliyordu. Ama böyle bir niyeti yoktu. Sadece nazik olmak istiyordu.

"O gece bana gelecek kadar... kıskançtın. Belki de bu kıskançlık uzun zaman sonra histeriye dönüştü, hamileliğin zorluklarıyla beslenen bir öfke."

Elini adamın elinden çekmeye çalıştı ama adam onu bırakmadı.

"Düğün günümde George'u bir kilisede bir kalıntıyla bıçaklayacak kadar histerik olduğumu mu ima ediyorsun?"

Onu öne, daha yakına çekti ve bakışlarını kendi bakışlarıyla yakaladı. "Sana bir savunma vermeye çalışıyorum."

"Savunmaya *ihtiyacım yok*," dedi dişlerinin arasından. "Bana inanacak birine ihtiyacım var. Ve başka neye ihtiyacım var biliyor musun? Bir *kocaya*. Birlikte yaptığımız çocuk için George'un korumasına ihtiyacım vardı. Çünkü o gece beni terk ettin. Beni bir *isim* bile vermeden terk ettin."

Suçlaması onu bir bıçak gibi ikiye ayırdı. Onu çığ ve yaralı bıraktı.

Çünkü haklıydı. Onunla iletişim kurmanın bir yolu olsaydı, Sutherland ile nişanlı kalmak zorunda kalmayabilirdi.

"O gece işlediğim pek çok kabahatin arasında bu da var," diye ağır bir nefesle kabul etti ve kadının bir elini bırakıp diğerine uzandı. Bir an için nemli odadaki tek ses kovaya düşen su damlaları ve düzensiz nefes alışverişleriydi.

"Kim olduğunu biliyorum." Fısıltıyla söylediği sözler etrafını sarmış, onu her yönden sıkıştırıyordu.

Ona sertçe baktı.

Gözleri, elinin derisinin kanın altından çıktığı yere kilitlenmişti.

"Birkaç hafta önce gazete okurken anlamıştım. Sen St. James'in geyiği değildin. Bana bir gölge olduğunu söylemiştin. Aslında, senin Gölgeler Şövalyesi olduğuna inanıyorum."

"Zekisin," diye cevap verdi sadece.

"Bunca zamandır, şehrin çokça lanse edilen kurtarıcısının, bu ahlaklı kanun adamının neden

"Masumiyeti koruma konusundaki itibarım, beni kendi itibarımdan kurtaracak."

Yine de ona bakmadı. Ve onu suçlamadı.

Dar burun delikleri nefes nefese kaldı ve adamın eli titredi.

Korkuyordu.

"Ben sadece senin özgürce sunduğunu kabul ettim." Gerçek buydu. Savunma değildi. Bunu yaptığı için bir alçaktı. Ahlaksız, alçak ve en kötü türden bir piçti. Ama onun bekâretini çalmamıştı. Onu almadı. Kızın ona güzel bir paket içinde sunduğu ödülü sahiplendi. O da vermişti. Ona zevk verdi. Ona kibarlık ve hürmet gösterdi.

Ona bir çocuk verdi.

Kahretsin.

"Sahte bahanelerle." Sonunda ona yaralı ve suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Zevkin senin mesleğin olduğunu düşünmeme izin verdin. O gece seninle ilgili her şey yalandı, sesin, aksanın bile. *Tanrım.* Babamın tanıdığı bir adamla kendimi rezil ettim. Kim olduğumu biliyor muydun?"

"*Hayır,*" dedi kararlı bir şekilde, kumaşını tekrar kovaya daldırıp parmaklarının arasında gezdirerek. "Hiç tanışmadığımızı biliyorsun ve sosyete düğünlerini, hatta amirimin düğünlerini bile takip etmediğim için beni affedersin."

"O zaman... neden?"

Kadının sorusu adamın elini hareketsiz bıraktı ve bu kez adam kadının bakışlarına karşılık veremedi.

"Neden benimle seviştin?" diye sordu.

Haftalardır kendine aynı soruyu soruyordu. "Seninle sevişmedim, seni becerdim. Yaptım çünkü sen istedin." Bunu yapmıştı çünkü kız çok az kadının sahip olduğu bir şeye sahipti. Sebep ya da sonuç düşüncesine benzeyen her şeyi unutturan tanımlanamaz bir cazibe.

Bunu yapmıştı çünkü hayatında pek çok şey için aç ve çaresiz kalmıştı ama hiçbir yokluk onu parçalamamıştı.

Kendini bir ziyafet olarak sunana kadar ona büyük bir güç verdi.

Adam ona tokat atmış gibi irkildi ve adam sert sözlerinden anında pişman oldu. Ama onları geri alırsa lanetlenirdi. Artık onun üzerinde herhangi bir cinsel köleliği olduğunu düşünmesine izin verirse. Ya da herhangi bir güce.

Çünkü bunun işe yaraması için emsal teşkil etmesi gerekiyordu.

Morley sessiz kaldı. Bir sonraki hamlesini bekliyordu. Onun taleplerde bulunmasını bekliyordu. O geceyi şantaj olarak kullanmasını ve babasına söylemekle tehdit etmesini.

"Seni bulmayı o kadar çok istiyordum ki," diye mırıldandı, sanki inanamıyormuş gibi. "Ve sen bunca zamandır buradaydın, bir beyefendi gibi davranan bir şarlatan."

Yarısını bile bilmiyordu.

"Centilmenlik maskaralıktan *başka bir şey* değildir," dedi sert bir sesle ve elini ovma işine geri döndü.

"Pardon?"

"Bir beyefendinin ya da hanımefendinin uyduğu milyonlarca kural, gösteriştten başka bir şey değil, öyle değil mi? Gerçekte kim olduğumuzu gizlemek için bir yapı. Ne düşündüğümüzü. Ne istediğimizi. Yapay canavarlardan başka bir şey değiliz."

"Hayır..." Sanki onu engellemiş gibi küçük burnunu buruşturdu. "Nezaket kurallarımız bizi canavarlardan ayırıyor."

"Saçmalık. Kurallar bize canavarlarımızın saklanabileceği güzel bir kafes veriyor. Ve sizin gibi insanların kendilerini insanlığın geri kalanından üstün görmelerini sağlar. Doğuştan gelen tesadüfler ve sıkı eğitim sayesinde diğerlerinden daha iyi olduklarını düşünenleri tespit etmenin bir yolu." Alaycı, acı bir ses çıkardı. "Her insan kendini eğitebilir. Bana bir bakın."

"Ne demek istiyorsun?" Sonunda elini adamın avuçlarından çekti, sabun temiz tenini kayganlaştırmıştı.

Ona tam olarak kim olduğunu göstermek istiyordu. Kendini tam olarak neyin içine sokmak üzere olduğunu. "Ben hiçlikten geliyorum. Hiçten de aşağıdan. Söylediğin o

aksan bir saçmalıktı, ben onunla doğdum. Eskiden herhangi bir sokak çocuğu gibi konuşurdum.

Dışarıda sıçan olsa, yüksek tabakadan insanlar beni tekmelerdi." Ötesinde istenmeyen çocukların koşuşturduğu kalabalık bir şehrin bulunduğu duvarı işaret etti. "Ama kendimi onlar gibi davranmak için eğittim. Onlar gibi görünmek, konuşmak ve giyinmek için. Ve şimdi... Hepsine polislik yapıyorum. Tüm şehri. Ve onlardan biri benim karım olacak."

Ellerini gözlerine götürdü. "Bana nişanlı olmadığını söyle."

Bezi kovanın içine bıraktı ve ayağa kalktı. "Kalın kafalılık etme, belli ki seni kastetmiştim."

"Ne? Kesinlikle olmaz!"

İçinde bir öfke kabardı, hissettiği kadar eski bir öfke. İstenmeyen her çocuğun öfkesi. Her karşılıksız aşkın. Reddedilen, yeterince iyi olmadığını hissettirilen her alçağın öfkesi. "Başka bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum," dedi yavaş ve eşit bir ses tonuyla. "Eğer benim çocuğuma hamileysen. O çocuğu ben büyüteceğim ve bu iş bitecek. Her halükarda, seni bu çıkmazdan kurtarmanın en iyi yolu bu."

Karyolaya oturdu, elleri kucağında, kenetlenmiş ve kaskatı kesilmişti. "Babam... o asla onaylamayacak."

"Oh, şimdi yapacak." Morley bundan emin olacaktı.

"Ama..." Bileklerini saran kelepçeleri havaya kaldırdı.

Morley kirli su kovağını kaldırıp ondan uzaklaşırken karanlık bir sesle, "Bunu da halledeceğiz," dedi.

Her seferinde bir felaket.

BÖLÜM 8

Prudence prangaların pek çok şekli olduğuna karar verdi. Kendisine iki seçenek sunulmuştu ve hangi prangayı seçerse seçsin, bunlar ölene kadardı.

Her biri vücudunda iz bırakmıştı.

Salonunda -hayır, Morley'in salonunda- otururken parmakları, daha önce kelepçelendiği ve tutukluluk halini kaldıran bir yargıcın önünde özel bir duruşmaya çıkarıldığı bileklerinde kaybolan tahriş halkalarını boş yere izledi. Bunu ancak Başmüfettiş, kelepçelerini bir yüzükle takas etmek için onu kayıt memuruna götürmeden önce kefaleti için şaşırtıcı miktarda nakit para vaat ettikten sonra yapmıştı.

Her şeye rağmen, idam sehпасına çıkacakmış gibi görünen Morley olmuştu. Onu Mayfair'deki şaşırtıcı derecede yakışıklı terasına götürmeden önce sert bir şekilde yeminlerini etmiş ve evrakları imzalamıştı.

Prudence'ın ailesinin beklediği yere.

Pru yüzüğe baktı. Sonsuzluğun sembolü. Bu gün kanlı bir sonsuzluk olmuştu.

Rahatsız edici bir akşam yemeği boyunca hep birlikte garip sohbetler ettiler; neyse ki küçük ikiz kardeşleri Felicity ve Mercy, on dokuz yaşlarında, ağır sessizlikler çökmek üzereyken durmadan sohbet edecek kadar neşeliydiler.

Görkemli ama kısaltılmış üç yemeğin ardından, erkeklerin konuşabilmesi için hanımlardan salona çekilmeleri istenmişti.

Çok uzun zamandır konuşuyorlardı.

Prudence kapıya dik dik baktı. Babası ve kocası onun ötelerdeki geleceğini tartışıyor, hatta *kararlaştırıyorlardı*. En azından onun da orada olması gerekmez miydi? Söz hakkı olması gerekmez miydi?

Boğazına bir korku yumrusu düğümlenmişti ve ne yaparsa yapsın onu yutamıyordu.

Şaşırmamalıydı. Ne zaman kendi hayatı üzerinde güç sahibi olmuştu ki?

Özellikle de evlilik söz konusu olduğunda.

Sutherland ona gelen ilk teklif değildi. Baronlardan, yabancı liderlerden ve ileri gelenlerden, bir Vikont'tan ve hatta bir zamanlar hoşlandığı Amerikalı bir kodamandan teklifler almıştı.

Ama babası hepsini reddetmiş, bir türlü gelmeyen bir teklif için beklemişti, ta ki bir şekilde kendini rafta bulana kadar.

Uzun zaman önce George ile aynı hizaya gelmeyi öneren Honoria'nın kendisiydi. Honoria'nın kocası William, ona hem aşık hem de sadıktı. Woodhaven ve Sutherland çok iyi arkadaşlardı ve en iyi arkadaşının karısının kız kardeşiyle evlenmesini çok istiyordu, adamı bu anlaşılmaya zorlamak zorunda kalsa bile.

George bunu itiraf etmişti. "Bir karım olacağını hiç düşünmemiştim. Benimle kalacağın için üzgünüm, yaşlı şey, çünkü korkunç bir koca olacağımdan son derece eminim." Kadının çenesine vurdu ve herkes sanki hayat çok eğlenceli olacakmış gibi güldü.

Ama gerçekte, ona gülüyorlardı. Zavallı Prudence. Kocası servetini başka kadınlara harcarken o evde tıkılıp kalacaktı. Her şeyi kumarda kaybedecekti ve Prudence'ın bu konuda söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Ama en azından çocuğunun bir adı olacaktı.

İşin ironik yanı, Pru'nun tek arzusu bir eş ve anne olmaktı. Ne başarılı ve nüfuzlu bir asilzade ne de ilerici hassasiyetlere sahip modern bir bekâr kadın olmaya ihtiyacı vardı. Bunu kendisinden daha iyi ve cesur zihinlere sahip kadınlara bırakmıştı.

Saatlerini mutlu bir şekilde basit zevklerin tadını çıkararak geçiriyordu. Güzel günlerde güzel atlara biner, kasvetli günlerde güzel kitaplar okurdu. Kız kardeşleriyle alışveriş yaparak. Arkadaşlarını ziyaret etmek. İlginç konferanslara, eğlendirici tiyatro yapımlarına ve nefes kesici müzikal mekanlara katılmak.

Önemli bir hayat hayal etmiyordu, sadece mutlu bir hayat. Kendisini seven yakışıklı bir adam ve hayatlarını neşeyle dolduracak sağlıklı çocuklarla dolu bir hayat.

Ve şimdi, öyle görünüyordu ki, bir peri bahçesindeki bir hata, ömür boyu sürececek bir sefaleti, skandalı ve en azından şimdilik, her şey daha iyi bilen adamlar tarafından kararlaştırılana kadar kocasının evinde derhal hapsedilmesini hızlandırdı.

Bu onu ezmek için yeterliydi.

"Beni duydun mu Prudence?" Barones Charlotte Goode'un tiz sorusu Prudence'ın sert bir kapının arkasından bakma çabasını kırdı.

Pru parmaklarını ağrıyan şakaklarına götürdü, aniden yorgunluktan bitkin düşmüştü. "Özür dilerim anne, ne diyordun?"

Leydi Goode dudaklarını bükerek göz kamaştırıcı şalını küçücük omuzlarına doladı ve titredi. "Karanlık şömineyi merak ediyordum canım. İnsan yeni kocanızın evi ısıtmaya gücü yetip yetmeyeceğini merak ediyor."

Morley'nin özgürlüğü için gözünü kırpmadan ödediği meblağ düşünüldüğünde, Pru adamın evi geçindirmekte zorlandığından ş ü p h e l i y d i . Yine de, böylesine büyük bir ev için endişe verici bir personel eksikliği var gibi görünüyordu. "Hava hâlâ sıcak anne," dedi neşeli bir

nefesle,

gözlerini devirmemek için elinden geleni yapıyor.

"Muhtemelen fazla ısınmamızı istememiştir anne," diye savundu Felicity, Arnavut kaldırımın güzel sokağa bakan narin bir kanepeye tündüğü yerden. Akşamın loş gaz lambalarında bile saçları altın gibi parlıyordu.

Asla uzun süre yerinde duramayan Mercy annesine bir bardak uzattı. "Bu şeri iç, seni ısıtır."

Barones içkiyi aldı, kurnaz koyu gözleri altın apliklerden seyrek dekore edilmiş salonun sessiz adaçayı ve krem mobilyalarına kadar her şeye dokundu. "Elbette benim dekoratörümü tutmanız gerekecek. Böyle çorak koşullarda yaşamınız beklenemez. Ev neredeyse boş ve eskimiş sayılacak kadar eski. Pencerelerdeki camlara bakın, resmen eriyorlar. Ve düşün yemeğiniz sadece üç çeşit mi? Sanki-"

Prudence keskin bir sesle, "Sanki cinayet suçundan yattığım hapishaneden daha bu sabah salıverildim ve beni makamının korumasına alacak bir adam tarafından kurtarıldım," dedi, sesi her kelimedede oktav ve desibel olarak yükseliyordu. "Sanki tüm olayı planlamak için çok az saati ve düşünmesi gereken sonsuz şey varmış gibi, ki bunların en önemlileri de *saçma* bir kutlamanın gidişatı."

Annesi öfkeli bir soluk verdi. "Hepimizin bundan bahsetmeme konusunda anlaştığımızı sanıyordum-"

"Onu kıskırtmayalım anne." Mercy hemen Pru'nun yanına gitti ve onun yanına uzandı. Pru'nun iki elini tutup öptü. "Zavallı Pru, çok üzücü birkaç gün geçirdi."

Prudence küçük kız kardeşine belli belirsiz bir gülümseme göndermeye çalıştıysa da bunu başaramadı. Sinirleri sanki askıya gerilmiş ve serbest bırakılmak için çığlık atıyormuş gibi hissediyordu.

Üzücü... bu kelime son kırk sekiz saati tanımlamak için yetersiz kalıyordu.

Felicity bir kadeh şeri içmeye cesaret ederek, "Sör Morley'den oldukça hoşlanıyorum," dedi. "O çok... şey o çok..." Onun

Doğru kelimeyi ararken geniş gözleri kısıldı ve bordo eldivenli parmağıyla çenesine dokundu. "Pek çok erkek ya zarif, ya yakışıklı ya da son derece erkeksi, ama Başmüfettiş bir şekilde üçünü de başarıyor."

Pru kız kardeşine göz kırptı. Kocasını mükemmel bir şekilde tarif etmek her zaman romantik olan Felicity'ye kalmıştı.

O gece onu ona çeken şey buydu. Ismarlama bir takım elbise içinde bir vahşiydi. Şıklığın yükünü taşıyan bir canavar. Bu ikilem onu büyülemekten asla vazgeçmemiştir.

Mercy onun elini okşadı. "Ve yeni evin çok güzel, Pru. Her şey çok güzel ve iyi korunmuş."

Felicity cesaret verici bir ifadeyle, "Gerçekten de kasabadaki odalarımız bunun yanında dolap gibi kalıyor," diye ekledi.

Mercy başıyla onayladı. "İnsanlar bu geniş ve büyük eski yerler için piyasada büyük meblağlar ödüyorlar. Bahse girerim o avize ithaldir ve en az yüz yıllıktır."

Anneleri, "Size daha kaç kez herkesin içinde para *konusmamanızı* söylemem gerekiyor, Mercy?" diye yakındı. "Kasabadaki odalarımız o kadar büyük olmayabilir ama şık bir adrese sahipler."

"Burası Mayfair anne, her adres moda," dedi Felicity neşeli bir iç çekişle.

İkizler, Mercy'nin sevgiyle sıkmasına karşılık veren Pru ile yüzlerini buruşturdular.

Genç Mercy'nin girişimci zekâsına ve meşgul zihnine her zaman hayranlık duymuştu. Sanki onun düşünce trenleri Trafalgar istasyonundan geçenler gibi çok sayıda ve kafa karıştırıcıydı ve aynı şekilde birçok yöne dallanıyordu.

Oysa Felicity'nin düşünceleri biraz daha az ağır ve daha idealistti, ulaşım araçları güçlü bir rüzgârın kaprisleriyle sürüklenen bir sıcak hava balonuydu.

Her iki durumda da, mücevher parlaklığında ipekler giymiş, Prudence ve Honoria'nın karanlık görünüşleri ve karanlık eylemlerinin sonsuza dek adil karşılıkları olan sevimli kızlardı.

O daha cevap veremeden ayak sesleri koridorda yankılandı ve salonun kapısı fırtına bulutu olan babasıyla birlikte açıldı. Ondan miras kalan koyu mavi gözler, benekli yüz hatlarında hoşnutsuzlukla parlıyordu.

"Gidiyoruz," dedi kısaca. Hepsi ayağa kalktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu annesi endişeyle.

Baron Prudence'ı sert bir bakışla süzdü ve dişlerinin arasından, "Her şey halloldu," dedi.

Morley kapıda durmuş hem kararlı hem de esrarengiz görünüyordu. Tabloyu belli belirsiz bir ilgisizlikle izliyordu. Her şeyden uzaklaşmıştı.

Uzaktan.

Ona hiç ulaşabilecek miydi?

Felicity ve Mercy Pru'yu kucakladılar, öptüler ve tebrik ettiler, her biri aynı acıma ve endişe bakışlarını takınmıştı.

Felicity, "Düğün çeyizinizden sizin için bir sandık dolusu eşya bıraktık," dedi. "Fırsat bulduğunuzda geri kalanı için gelin."

Annesi Morley'e reverans yaptı ve babası onun elini sıktı, her ikisi de nezaketin en çıplak görüntüsünü korudular.

Kocasının tavırları kusursuz, ifadesi ise anlaşılmazdı.

Omurgası dik ve uzun boyluydu.

her birinin gözlerinin içine baktı.

Prudence'a tek kelime etmeden gittiler.

Boğazında her zaman var olan korkunun üzerine bir acı yumağı yerleşirken yutkundu.

Tekrar nefes almak rahat olacak mıydı?

Morley onunla kapı arasında durdu, geniş sırtı derin nefeslerle genişliyordu, sanki kendini tatsız bir şeye hazırlıyordu.

İstemediği karısını incelemek için dönmek gibi.

Ensesindeki kısa kesilmiş saçlar, boynundaki kızarıklığı ve ter damlacıklarını gizlemeye yetmiyordu.

yakasını kaldırdı. Bu, onun bir ya da iki duygu yaşadığının tek göstergesiydi.

Daha fazla dayanamayan Pru sordu: "Babamla aranızda ne oldu? Onu nasıl ikna ettin-?"

Sonunda döndü ve kız bir adım geri atmamak için elinden geleni yaptı, hareket o kadar ani olmuştu ki. Kesinliği içinde askeri.

"Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Bu benim geleceğim, elbette bunun için endişelenmeliyim."

Ona bakmak yerine, bakışları koridorun aşağısındaki uzak bir noktada sabit kaldı. "Her ikimizi de tatmin edecek şekilde çözüldü... ya da hiçbiri. Şimdi beni takip edin," dedi onun yanından geçerken.

Peki ya memnuniyeti? diye sormak istedi. Artık bunun hiç önemi yok muydu?

Eski Pru olsa bir şeyler söylerdi. Ama geceyi bir hapisane hücresinde geçiren Prudence'ın içinde korku gizleniyordu. Yeni kocasının hoşuna gitmezse onu tekrar kelepçeleyeceğinden korkuyordu.

Onu, çarpıcı antika parşömen panellere sahip, ancak portre veya sanat eserlerinden yoksun uzun bir salona götürürken takip etti.

"İkinizin de aynı fikirde olmasına sevindim, sadece biraz şaşkınım," diye geveledi. "Babam inatçı bir adamdır... hiçbir şeye kolay kolay ikna olmaz. Ve akşam yemeğini olay çıkarmadan atlatmış olması bile mucizevi bir şey."

"Acı çekmek mi?" Morley'in küçümseyici kokusu boş salonda yankılandı. "Eminim yeni damadının sosyal açıdan kendisinden aşağıda olması ona sonsuz acı veriyordur. Benim alçak masamda oturmak hepiniz için bir eziyet olmalı. Hayal kırıklığınızı kontrol altına aldığınız için sizi takdir ediyorum."

"Hayır! Hiç de değil," diye atıldı, yalanı kabul etmeden önce. Babası ve özellikle de annesi, Sutherland'ın kontluğunu kaybetmesinden çok daha fazla yıkılmışlardı.

Adamın kendisi. Ve onun yerine işçi sınıfından bir adamın, hatta bir şövalyenin geçmesi çok az bir telafiydi. "Demek istediğim, son derece düzensiz bir işe kalkışıyoruz. Zavallı George'la evliliğimin onun öldürülmesiyle kesintiye uğramasından iki gün sonra evlendiğimi ve altı ay kadar sonra doğum yaptığımı toplumun öğrenmemesi için bir mucize gerekecek-"

Adam durakladı ve kadın neredeyse adamın arkasına çarpıyordu.

"Bu evde eski Sutherland Kontu'ndan mümkün olduğunca az bahsedersek bunu bir nezaket olarak kabul ederim." Çenesi omzuna değdi ama ona tam olarak dönüp bakmadı. Son derece kibar tavrına bir soğukluk eklenmişti. "*Hiç olmazsa.*"

"Hâlâ zan altındayken bunun imkânsız olduğuna eminim." Ona bir adım daha yaklaştı. İsterse elini sırtına koyabilecek kadar yakındı. "Babamı bu şekilde mi ikna ettin? Beni korumayı teklif ederek-"

"Baban, birçok nakliye şirketi aracılığıyla ülkeye yasadışı madde soktuğu için Emniyet Müdürlüğü tarafından soruşturuluyor. Hamileliğinden haberdar ve benimle evlenmenin hem senin hayatını hem de kendi itibarını kurtarabileceğini kabul ediyor. Doğrusunu isterseniz, onun sözünü ve sessizliğini kazanmak için şantajdan biraz daha iyisine başvurdum." Durakladı. "Onun onayını almışım gibi davranmayalım." Koridorun sonundaki köşeyi döndü ve ikinci kata çıkan merdiveni fethetmeye başladı.

Pru şaşkın bir an öylece durdu. "Kaçakçılık mı?" Kendini toparladı ve adamın arkasından tırıs tırıs yürüyerek eteklerini kaldırdı. "Ona karşı soruşturma yürüten sen misin?"

"Bunu tartışamam."

"Benimle bile mi?"

Merdivenlerin tepesinde nihayet keskin burnundan aşağı alaycı bir bakış atmak için arkasına baktı. Gözleri iki gümüş gibiydi.

Yüz hatlarının geri kalanını örten gölgelerin arasından parlayan külçeler.

"*Özellikle de* seninle."

Merdiven boşluğunda gözden kayboldu ve Pru dönüp onu koridorda kovalamak için basamakları tırmandı.

"Alt kattaki yeşil salon sizin özel kullanımınız içindir." Hem konuşuyor hem de kısa adımlarla yürüyordu. "Ama evin idaresini sana bırakıyorum. Nasıl isterseniz öyle dekore edin ve düzenleyin. Bir aşçım, her işi yapan bir hizmetçim ve bir uşağım var ama eminim ek personele ihtiyaç duyacaksınız. Boş zamanlarınızda onları işe alın."

Doğuştan meraklı bir insan olan Prudence, geçtikleri her kapıyı açmak için can atıyordu ama buna cesaret edemedi. "Çeyizimi henüz almadığınıza eminim," dedi.

Koridorun sonuna geldiğinde durdu. "Buna ihtiyacım olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde," diyerek omzunun üzerinden tedirgin bir bakış fırlattı. "Bir eşe yetecek kadar param var. Hatta doğuştan bir tane bile. Sanırım mal varlığım bunun kanıtı."

Onu gücendirmişti. Böyle bir niyeti yoktu ama şehrin pahalı bir semtindeki çok güzel evine ve kefalet için bıraktığı meblağa rağmen, onun mali durumunun nasıl olduğuna dair gerçek bir fikri yoktu. "İma etmek istememiştim..."

"Endişelenmene gerek yok. Çeyizini istediğin gibi kullanabilirsin. Ona ihtiyacım yok ve ona dokunmayacağım." Bunu kızın parası hastalıklıymış gibi söylemişti ki kemerli bir kapıyı açtı. "Senin odan."

Pru içeri adım atmak için onun yanından geçmek zorunda kaldı ve adamın sıcak, erkeksi bedeninden yayılan sedir ağacı ve sabun kokusunu takdir etmek için duraksadı. Bu kokuyu hatırlayınca gözlerini kırptırdı. Yüzünü onun boynuna gömdüğünü ve ciğerlerini bu kokuyla doldurarak soluduğunu hatırladı.

Şimdi bile, bitkin bedenini doğal olmayan bir farkındalık durumuna kıskırtıyordu.

Gözlerini açtığı anda hayretler içinde kaldı.

Burası basit bir oda değil, gerçek bir süitti. Evinde yaldızlı şömineden daha küçük bir gardırobu vardı,

ve diğerk her Şey  l ekliydi.

Evin geri kalanı gibi oda da gereksiz mobilyalardan yoksundu. Ancak yatak daha önce yattığı yatakların yarısı kadar büyüktü ve tavandan yere kadar uzanan pencerelere bakıyordu.

Alt kattaki antika, kurŖunlu camların aksine, bunlar yakın zamanda takılmıŖtı ve uçsuz bucaksız Ŗehrin tamamı göz kamaŖtırıcı ıŖık ve kulelerden oluŖan bir tablo halinde öteye yayılıyordu.

"Sandıkların yatağın ayak ucunda," diye bilgilendirdi onu. "Sizin için bir hizmet i bulunana kadar, tüm iŖlerin hizmetçisi Lucy ihtiya larınızla ilgilenecek. Ne yazık ki yarın öğleden sonraya kadar hasta amcasının yanında olacak. Bu yüzden onu çağırmanız gerekebilir."

"Sorun değil. Ben hallederim." Arkasını döndü, ellerini önünde kavuŖturdu ve yatağa bakmamak için elinden geleni yaptı.

O da bundan kaçınıyor gibi görünüyordu.

Tanrım, bu etkileŖim birlikte geçirdikleri son geceden ne kadar da farklıydı. Bir daha böyle bir sıcaklık bulabilecekler miydi? Bir daha ona, onu bir k l ve ihtiyaç yığınınu d n Ŗt rmekle tehdit eden o her Ŗeyi tüketen sıcaklıkla bakabilecek miydi?

Adamın, sanki daha önce hiç g rmemiŖ gibi manzarayı inceleyerek odasının çevresinde dolaŖmasını izledi. Sanki çocuğu değil de veba taŖıyormuŖ gibi ondan uzak duruyordu.

Belki de maskesine ihtiya ı vardı.

"Eğer bu kordonları çekerseniz, ağır perdeler d Ŗecek ve geç saatlere kadar uyumaya meyilliyseniz g neŖ ıŖıđını engelleyecektir." Kobalt kadife panellerden birini serbest bırakan püsküllü bir kordonu  ekiŖtirerek gösterdi. "Yanındaki bu kordon, bağlamaya gerek kalmadan perdeyi tekrar yerine sabitler."

"Ne kadar akıllıca," diye mırıldandı.

"Ben de öyle d Ŗ nm Ŗt m." Ellerini arkasında kavuŖturarak alaycı bir poz verdi ve öylece durup birbirlerine rahat olamayacakları kadar uzun süre baktılar.

O anda bu adamı ne kadar az tanıdığını fark etti. Onu ne kadar az anladığını.

Bir asker gibi duruyordu ama beyaz kravat giymişti. Daha bugün bir şantajcı ve bir damat olmuştu. O bir Başmüfettişti. Bir kanunsuz. Bir şövalye. Sevgilisi. Bir koca.

Kocası. Belirli hakları olan biri. Evlilikle ilgili belirli görevleri olan biri.

Kendine rağmen. Her şeye rağmen, karnına doğru küçük bir heyecan dalgası yayıldı.

"Pekâlâ." Morley boğazını temizledi ve kontrollü bir şekilde kapıya doğru koşarken ondan kaçmak için neredeyse tüm odayı gözden geçirdi. "Size de iyi akşamlar."

"İyi akşamlar mı?" Onun sözlerini bir soru olarak papağan gibi tekrarladi. Bu onların düşün gecesi değil miydi? "Nereye gidiyorsunuz? Yani... geri mi dönüyorsunuz?"

Kapının pervazında durdu, geniş omuzları uzun bir nefesle sarsıldı, sonra yavaşça yüzünü buruşturarak ona tuhaf ve tetikte bir ihtiyatla baktı. "Sadece aşâğılık bir yaratık böylesine travmatik birkaç günün ardından evlilik yatağına boyun eğmeni bekleyebilir." Yüz ifadesi tereddütlü bir hal aldı. "Beni çok iyi tanıımıyorsunuz ama sizi temin ederim ki tanıştığımız gece sergilediğim türden davranışlara eğilimli bir adam değilim."

Düşünceli davrandığının farkına varması Pru'nun içini biraz ısıttı. "Görünüşe göre o gece ikimiz için de alışılmışın dışındaydı."

Gözleri kayarak uzaklaştı. "Evet. Karşılıklı aptallığınızın zor kazanılmış bir dersi."

Bu ifadede onu tartışmaya iten bir şey vardı ama söyleyecek söz bulamadı. "Düşünceniz için minnettarım ve haklısınız. Sizi hiç tanıımıyorum..." Pru alyansı ile oynarken bir yandan da bir fikre kapılıp bir adım öne çıktı. "Belki bir süre daha kalabilirsin. Konuşabiliriz. Tanışabiliriz. Yalnız kalma fikri hoşuma gitmiyor-"

Başını kararlı bir şekilde sallayarak onunkine doğru bir adım geri çekildi. "Yapacak işlerim var."

Pru kaşlarını çatı. "Çalışmak mı? Yani... Gölger Şövalyesi olarak mı?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Yüz hatları kilitlendi ve sesi de dahil olmak üzere her şeyi granit gibi sertleştirdi. "Sözde Gölger Şövalyesi hakkında tek kelime edersen, etrafına kurmayı başardığım iskambilden ev tamamen yıkılır. Beni mahvetmeye yönelik her türlü düşünce sadece senin lanetlenmene yol açacaktır."

Belki de *bu yüzden bu* kadar soğuk davranıyordu. Çok mesafeliydi. Onun sırlarını dünyaya açıklayabileceğini ve böylece hayatını mahvedebileceğini düşünüyordu. Aksini bilmek için bir nedeni yoktu, güven üzerine kurulu bir ilişkileri yoktu.

"Asla yapmam," diye yemin etti Pru. "Sana söz veriyorum."

Sözlerinin onu en ufak bir şekilde yatıştırmamış gibi görünmesinin duygularını incitmesine izin vermemeye çalıştı. "Çok iyi." Adam ona başını eğmek anlamına gelebilecek sert bir selam verdi ve bir adım uzaklaşmak için ağırlığını kaydırdı.

"Bekle!" diye seslendi, kaşları çatılmıştı.

"Başka ne olabilir, Bayan Goode? Katılmam gereken görevlerim olduğunu söylerken yalan söylemedim."

Adamın sesindeki kızgınlık, ezici bir duygunun tehdidiyle sinüslerini yaktı. Bir nedeni olduğu için minnettar bir şekilde ondan uzaklaştı. Adam ona Bayan Goode demişti, sanki onun adını aldığını unutmuş gibiydi.

"Düğmelerim," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Arka taraftalar ve eğer bir hizmetçim yoksa... onlara ulaşamam."

Sessizlikte nefesini tutarak bekledi, sonunda döşeme tahtalarının gıcirtısı onun yaklaştığını duyurdu.

Prudence eteklerindeki yumruklarını sıktı ve parmakları ekose, yüksek yakalı elbisesinin en üst düğmesini bulup serbest bırakırken kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Prudence'ın tüyleri diken diken oldu ve adam elini çekerken küçük bir titreme omurgasından aşağıya doğru yayıldı.

ensesindeki kabarık saçlarını okşamaktan kendini alamadı.

Gözlerini tekrar kapattı, karşı konulmaz bir özlemle doluydu. Tanrım, onun kendisine sarılmasını istiyordu.

Hayır, tam olarak değil. O değil. Nişastalı suskunluk ve temkinli sessizliğin bu temkinli yarattığı değil. Ama o. Gölgelemin Şövalyesi. Kendini hiç onun kollarında olduğu kadar güvende ve muhteşem hissetmemişti. Ona tutunmuş. Onun altında sıkışmış. Onun etrafında kenetlenmiş.

Ondan sonsuza dek gitmiş
miydi? Gerçekten hiç var olmuş
muydu?

Adamın nefesini dinledi ve nefesini tuttuğunu fark etti.

Düğmeler onun ustaca hareketlerinin altında yol aldı ve kürek kemiğinin altına gelene kadar kelimeleri bir araya getiremedi. Sonra düşündüğü her şey bir hapşırık gibi içinden fırladı.

"Sadece o kadar çok sorum ve o kadar çok korkum var ki, *bir şey* bilmezsem öleceğimi hissediyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu anlayamıyor musunuz? Londra'daki hayatım bitti mi? İtibarım mahvoldu mu? Herkes benim cinayet işleyebileceğimi mi düşünüyor? Peki ya George'un cenazesi? Katılmam beklenecek, değil mi? Herkes onu benim öldürdüğümü düşünmezse, o zaman... Tanrım. Peki ya sen ne olacaksın? Herkes düşünecek-"

"İnsanlar benim onlara düşünmelerini söylediğim şeyi düşünecekler," dedi düğmelerinin üzerindeki ellerinden çok daha az düzgün ve ölçülü bir sesle. "Dün gece tutuklandığınızı sadece güvenilir birkaç kişi biliyor ve serbest bırakıldığınızı daha da azı biliyor. Peder susturuldu. Honoria ve William gönderildi. Nişanlın aile açısından çok az şey kutsadı ve kontluğu çok fazla soru sormamaktan mutlu olan uzak bir İskoç kuzenine geçti. Bana gelince, konuyu derinlemesine araştırıyorum, ancak Argent kayıtların iyiliği için cinayet soruşturmasını resmi olarak yürütüyor ve daha önce hiç tanışmadığınız daha gizli bir adam."

Bu konuda onun sözüne güvenmek zorundaydı. "Peki ya basın? Bir kontun kendi düğününde ölmesi çok büyük bir olaydır.

hikaye. Katılan herkes... Birileri nerede olduğumu ve ne yaptığımızı anlayacak."

Adamın iç çekişi kadının boynunda sıcak bir gıdıklanma etkisi yarattı. "Şimdilik Honoria ve William'ı kıta boyunca kovalıyorlar, yas tutmak ve bu dehşetten kaçmak için İtalya'ya kaçtığınızı düşünüyorlar."

Dudağının iç kısmını çiğnedi. "Yine de... bir skandal çıkması kaçınılmaz. Gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktır."

"Seni en çok rahatsız eden nedir?" diye sordu onaylamaz bir tavırla, elbisesinin korsajını sarkıtacak kadar düğmesini çözmüştü. "Skandal mı? Yoksa gerçekler mi?"

"Yaptığımız şeyin sonuçlarından korkuyorum," dedi, ona bakmadan önce korsesini göğsünde tutarak. "Böyle bir gölge altında bir çocuk yetiştirmek istemiyorum."

Çentik attığı kaşları açık renk saçlarından birkaç ton daha koyuydu ve Pru hatasını anladı. O bir gölgeydi. Aslında Gölgeler Şövalyesi.

"Birçok skandala göğüs germiş bir adam olarak, ipek yelpazelerin arkasında söylenenler umurumda değil." Onun endişelerini elinin tersiyle itti. "Hücre yerine yatak odanız var. Ve henüz kimse senin kanını istemiyor. Soruşturma bitene kadar gözlerden uzak kalman en iyisi, böylece seni elimden geldiğince iyi koruyabilirim. Şimdilik size verebileceğim tek cevaplar bunlar."

Çaresiz, titrek ve tamamen bitkin olan Prudence, omuzlarını dikleştirmek için sahip olduğu son gücü topladı ve sordu, "Bana sahip olduğun her şeyle arayacağına söz ver. Katili kendi evinizden başka bir yerde arayacağınıza söz verin."

"Söz veriyorum, soruşturma nereye giderse oraya bakacağım."

Çaresiz bir hayal kırıklığı elle tutulur bir ağırlıkla üzerine çökmüş, sanki adamın sözlerinin kalbini delip geçmesini engelleyebileceklermiş gibi omuzlarını öne doğru kıvrırmıştı. "Bana inanıyor musun... kocacığım? Masum olduğuma inanıyor musun?"

Bakışları niyetli, araştırmacı ve sonra sinir bozucu bir şekilde donuklaştı. "Sanırım şu sözlerinde haklıydın

gerçeğin ortaya çıkacağını söyledi."

Pru, o arkasını dönene kadar çökmemek için başarıyla mücadele etti.

"İyi geceler, hanımefendi-" durakladı ve ikinci kez kendini tuttu. "İyi geceler."

Kapı arkasından kapandığında, Prudence sanki ayaklarına bir at sürüsü basmış gibi topallayarak yatağa doğru yürüdü ve aniden her yeri ağrımaya başladı.

Tezgâhın üzerine yığıldı ve bu kâbus başladığından beri ağlayamayacak kadar uyuşmuş olan gözyaşlarını serbest bıraktı. Gözyaşları, onu umutsuzluk akıntısının altına çekmekle tehdit eden bir dalga gibi üzerine çöktü.

Ölü bir adam için ağlaması gerekirdi. Ailesinin saygısını ve özgürlüğünü kaybettiği için. Tamamen mahvoluşunun dehşeti ve bir daha toplum içinde başını kaldıramama korkusu için.

Ama kadın ağladı, çünkü kocası onun adını söylemeye cesaret edemiyordu.

BÖLÜM 9

Orley karısının sadece onu istediği için tehlikeli olduğunu düşünmüyordu. Tehlikeliydi çünkü ona inanmak istiyordu.

Yeraltı tünellerinden Whitechapel'a çıktı, bela arıyordu. Bunun için can atıyordu. Kasları derisinin altında dalgalanıyordu. Hazırdı. Oh, çok hazır. Aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissediyordu. Bir şeye vurması gerekiyordu. Yaralamak için. Vurmak.

Çok talihsiz bir kelime.

Ayrıca...alakalı.

Son üç aydır kendini mahrum bıraktığı her şeyi *onun* içine sokmak istemişti. Onun bedeninde bulacağını bildiği mutluluğa kendini kaptırana kadar itmek, itmek ve itmek.

Şimdi ne zararı olabilir ki?

Neredeyse bunu istiyormuş gibi görünüyordu. Öyle değil miydi?

Hayır. *Hayır*. Şüphesiz, onun gözlerindeki beklentiyi hayal etmişti.

Davetiye.

Onu öylece, elbisesinin yarısı omuzlarından sarkmış bir halde bırakmak, şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi. *Tanrım!* Boynunu korsesinin üst kısmına kadar açıp -Kürek kemiklerini görmek bile onu şehvetten çılgına çevirmişti.

Bir yabancı için. Muhtemel bir katil için.

Karısı için.

Bu gece tasmaşı kısa bir canavardı. *Düğün gecesi*. Bu zor ve yorucu günde taklit edebileceği her türlü nezaketi kullanmıştı ve şimdi öfkesini şehrin süprüntüleri üzerinde serbest bırakabilirdi. Bu gece, tek bir suçlunun peşindeydi. Özel bir suçun.

Ve onu nerede bulacağını biliyordu.

Pek çok yasadışı eylemi kabul etti. Bordellolar, kumar cehennemleri, cin tacirleri, hırsızlar ve her türden günah.

Bu onun doğuşuydu ve belki de sonu olacaktı. Gölgelelerin tehlikelerle dolu olduğu ve soluk sokak lambalarının sadece nahoş gerçekleri aydınlattığı bu kokuşmuş yer. Aralarında bir kedi gibi kayıyor, çaresiz, cılız zebaniler ve cüretkâr fahişeler bile gölgesinden çekinirken fark edilmekten kaçınıyordu.

Bu ismin zaman zaman arkasından fısıldandığını duymuştur.

Bu o mu? Gölgeler Şövalyesi mi?

Polis devriyesinden kaçınmak kolaydı, onlarca yıldır bu işi yapıyordu. Rotalarını ve zamanlarını biliyordu.

Çoğunun adını biliyordu.

Keşfetmesi gereken şey, hangilerinin masum ve zayıflara kokain sattığıydı.

Kendini Dorset Sokağı'nın sefil karanlığının derinliklerine doğru sürükledikçe, benliğinin katmanları da soyuluyordu. Carlton Morley'den sıyrıldı. Katı tavırlarını ve sadık nezaketini. Kanunsuzun gülünç maskesinden ve lakabından kurtulmayı bile arzuluyordu.

Bu gece kendini başka biri gibi hissetti. Uzun zaman önce gömdüğünü sandığı biri.

Kesici.

Bir zamanlar Cutter 'Deadeye' Morley olarak sahip olduğu caddelerde gizlenirken, bulmacasının bir parçasının yerine oturduğunu hissetti.

Üç lanet ay boyunca bir sorunu zihninde evirip çevirmiş, onu bir kayayı çığner gibi çığnemişti. Ona karşı kırılıyordu. Kendini öğütüyordu.

Bahçede bir yabancıyla sevişme kararını veren adam kimdi?

Carlton Morley mi? Ya da Gölgeler Şövalyesi?

Cevabı bulmak için buraya gelmesi gerekiyordu.

Şimdi her şey çok anlamlıydı. O gece çok içtendi. O kadar çığ ve kendine asla izin vermediği her duyguyla doluydu ki. Öfke ve şehvet ve ihtiyaç ve acı. O kadar acıkmıştı ki. Hiç sahip olmadığı bir tür rızka aç.

O...

Cutter'dı.

Cutter onu istemiş olduğu için becermişti. Çünkü o, kendisine asla izin vermediği bir parça güzellik ve sıcaklıktı. Hiç anne babası olmayan, ahlak kurallarını fahişelerden ve fahişelerden öğrenen hırsız. İntikam uğruna cinayet işlemişti.

Ve bundan zevk alırdı.

Geçmişindeki cinayeti örtbas etmişti ve Sutherland Kontu'nun boğazına hançeri saplayan kadının o olduğunu öğrenirse... bunu da örtbas etmek isteyebilirdi.

Çünkü onun olabileceği ya da olamayacağı her şeye rağmen... onu hâlâ istiyordu.

Bir şekilde hissedebilir miydi?

Ortak noktaları öldürmek olduğu için miydi? Ne de olsa benzer benzeri doğurur ve eğer Prudence Goode korktuğu kadınsa, karanlık ruhu onunkini tanıdığı için mi onu seçmişti?

Bu şüphe onu dehşete düşürse bile, içgüdüğü bunu şiddetle reddetti. Kadın bir yabancıydı, onun için bir muammaydı ama içgüdüğü ona inanmaktı.

Ona güvenmek için!

Güven, aşına olduğu bir duygu değildi.

Onun hakkında ne biliyordu ki? Hem cesur hem de uysal olduğunu. Gözleri nazik, ağzı hınzırdı. Öfkeliydi ama bu şartlar altında herkesin bekleyebileceği kadar akli başındaydı. Mantiğa da şehvete olduğu kadar kolay yenik düşüyordu.

Soğukkanlılıkla bir adamı öldürmüş olabilir.

Böyle bir kadından nasıl bir anne olur?

Sürünerek indiği nemli sokağın nemli duvarlarında alaycı bir ses yankılandı. İkiyüzlülüğünün ironisi onu hem sinirlendiriyor hem de eğlendiriyordu.

Bu çocuğun babası Cutter Morley'di.

Hem onunla bu yüzden evlenmişti hem de bu yüzden ona dokunmamıştı. Şekli onu ne kadar baştan çıkarmış olursa olsun. Kremi kalçalarının ve ipeksi mahrem etinin anıları ona nasıl işkence ederse etsin. İhtiyatı elden bırakıp ellerini onun gür saçlarına daldırmak ve ağzını onun her nefis santiminde gezdirmek için duyduğu dürtüye rağmen - yaz meyvelerini ve yumuşak etini tadararak...

Deri eldivenleri yumruklarının sıkışmasına karşı gıcırdadı.

O. Dokunamazdı. Dokunamadı. Dokunamadı. Ta ki kızın Elllerinde *masum* kanı var.

Öldürmek için sebepler vardı. Bunu ona sürekli hatırlatıyordu çünkü *eğer* suçlu bulunursa, onu kurtarmak için bir nedene ihtiyacı olacaktı.

Çünkü rahmindeki hayat masumdu. Saf ve bu dünyanın çirkinliği tarafından lekelenmemişti. Bu sokakların. Ve bu şekilde kalması için ölümlü gücüyle her şeyi yapmazsa lanetlenirdi.

Altı ay. Sutherland'in ölümünü ve sokakları kasıp kavuran yasadışı madde sevkiyatlarını araştırmak için altı ayı vardı.

Kendisini bir dizi aynanın önünde duran ve her birinde ayrı bir yansıma gören bir adam gibi hissediyordu. Biri, metodik Başmüfettiş. Diğeri, intikamcı bir kanunsuz. Ve üçüncüsü... korkunç bir sırrı ve kırık bir kalbi olan bir çocuk.

Kendiyle barışmak için. Üçüncü aynayı kırması gerekiyordu.

Çürümüş bir barın lamba ışığından kopan iki gölge, Morley'in odağını çalarak aradaki sokağa doğru ilerledi. Morley onları takip etti, kendisi de ölüm gibi gölgeden gölgeye eriyordu.

Onlar hareket ettiğinde o da hareket etti. Onlar beklerken bekledi, kendini bir binanın köşesine dayadı, heyecanlarını dinledi. Elindeki bastonu sallayarak onlara doğru yürüyen Londra Metropolitan Polisi'nin mavi üniforması ışığı emerken, göğsündeki kalbi hızla çarparak onu yakaladı.

Görmeye geldiği şey buydu. Yasadışı madde alışverişi. Burası... kaynağa giden yolun başladığı yeri.

Morley adamların Copper'a parasını vermesini bekledi. Onlara geri verdiği maddenin saflığını kontrol edene kadar bekledi. Kendilerini lanetleyene kadar bekledi.

Yavaşça hareket ederek parmaklarını kırdı ve olacakların tadını çıkardı. Üç suçlu. Biri üniformalı ve copluydu.

Acı çekecekti. Ve acıya ihtiyacı vardı. Acı vermek için. Ona katlanmak için. Kaçmak için.

Evet. Cutter'ın işini çok yakında bitirecekti. Ama önce... cephaneliğindeki tüm silahları kullanacaktı. Gerekirse gerçeği ortaya çıkaracaktı. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Çünkü hiç kimseye güvenmediği kadar, en az kendisine güveniyordu...

Ellerini karısından uzak tutmak için.

BÖLÜM 10

Yapacağı son şey olsa da Pru evindeki iki kilitli kapının ardına geçecekti.

Bir haftadır onlara bakıyordu. Daha doğrusu onlar ona bakıyordu.

Artık kapılarla aralarında tuhaf bir ilişki vardı. Her gün kahvaltıya inerken onu karşılıyor, demir mandalları ve simetrik kemerleriyle onu çağırıyorlardı. Krem rengi bir saplantıydılar ve eğer bugün onların arkasına geçmezse, düşüncelerinin çevresinde bekleyen deliliğe teslim olacaktı. Onu yutmak ve yok oluşa sürüklemekle tehdit ediyordu.

Bunun onu neden bu kadar rahatsız ettiğini tam olarak söyleyemiyordu. Kendisini oyalayacak o kadar çok oda varken neden onların önünde bu kadar uzun zaman geçirdiğini. Yalnızca birinci katta büyük bir misafir odası, yemek odası ve mütevazı ahır ve at arabası evinin rahat bir taş köşeye sıkıştığı bakımlı arka bahçelere bağlı bir sabah odası vardı. İkinci kattaki geniş salonuna bağlı küçük bir kütüphane, kullanılmayan birkaç güzel misafir odası ve kocasının çalışma odasını da bulmuştu.

Üçüncü kat uyuduğu yedi ve uzun koridorda sadece dört kapı vardı. Bunlardan biri yatak odası ve giyinme odası, diğeri de tuvaletti.

Kocasının kilitli kapılardan birinin ardında uyuduğunu anlamak için bir Scotland Yard dedektifinin tündengelim gücüne sahip olması gerekmiyordu.

En azından teoride.

Geceleri vücudu, şiddetli mide bulantısı nöbetleriyle ona çocuğunu taşıdığını hatırlatıyordu. Bu yüzden, uyanık bir şekilde gölgelikte yatıp öğürmesini engellemek için elinden geleni yaptığında, Gölgeler Şövalyesi olarak ara sıra gece maceralarından eve dönen adamın ayakkabılarının döşeme tahtalarına vuruşunu sık sık duyardı.

Pru uyanık yatar ve onun kilitli kapılar ardındaki konuşmalarını dinlerdi. Bazen sanki düşmanlarını gecenin bir yarısı onlarla boğuşmak için eve getirmiş gibi geliyordu ve Pru onun ne hakkında olduğunu bilmek için yanıyordu.

O uyanmadan gitmiş olacaktı.

Onu hiç görmedi. Hiç konuşmadılar. Ama kocasının ondan haberdar olduğunu biliyordu. Yetersiz de olsa personel onun sağlığı hakkında bilgi veriyordu.

Sabahın erken saatlerine kadar kustuğu huzursuz bir gecenin ardından, yalnız kahvaltı masasındaki ince, kuş gibi aşçı tarafından kendisine efervesan bir içecek sunulmuştu.

"Efendiden," demişti kadın ona. "Hastalıklarınızı gidermek için."

O sabah her zamanki tostlu kahvaltısını bile midesi kaldırmamıştı ama zencefilli gazoz boğazından aşağıya doğru köpürüp karnına ferahlık yaydığı anda onun için yıldızlara şükretmişti.

Küçük de olsa bu jest ona dokunmuştu.

Önemsemişti.

Kendisinden ziyade bebekle ilgili olması daha muhtemeldi ama öyle bile olsa. Aslında şaşdırmamıştı. Sevgili oldukları geceki saygısını hatırlıyordu. Gücünü yumuşatmasını. Dokunuşundaki hassasiyeti. Onun zevkine gösterdiği özeni.

Şimdi bunun üzerinde durmak onu deliliğe doğru daha da sürükleyecekti.

Salonunda bir tepsi belirmişti ve neredeyse her sabah üzerinde küçük hazineler buluyordu. Bir mobilya kataloğu. Bir personel istihdam şirketinin bilgi kartı. Sipariş verebileceği bebekler için giysi kalıpları ve koleksiyonları.

Eşyalarını babasının evinden aldirmek zorunda kalmamıştı, işçiler gelip onu almışlardı. Kocasının güzel arabasıyla ailesinin evine gitmiş, onları dikkat çekici bir şekilde yok bulmuş ve kendisine ait olanları toplamıştı.

Ve olmayan birkaç şey.

Parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmadan tüm hayatını taşımış ve paketlerini açmışlardı.

Başmüfettiş Sir Carlton Morley evdeki hemen hemen her şeyi yapardı.

Uyumak dışında. Ya da yemek. Ya da yaşamak.

Sahip olduğu tüm etkileşim için bir mahzende de ikamet edebilirdi. Ester, Lucy ve uşak Bart kibar davrandılar ama beceriksiz girişimlerine rağmen evin hanımı ile çalışanlar arasındaki bariyeri yıkmaya yanaşmadılar. Ona dikkatli bir şüpheyle yaklaşıyorlardı ve ona saygı duyduklarının farkında olmadıkları anlarda da açıkça onaylamıyorlardı.

Mercy ve Felicity haftada sadece bir kez aramalarına izin verildiğini bildirmişlerdi.

Honorio'dan hiç haber yoktu. Pru da Hyde Park'taki o günden beri Amanda'yla konuşmamıştı. Diğer tüm tanıdıkları onun umutsuzluktan İtalya'ya kaçtığını sanıyordu.

Ama hayır. Tam buradaydı. İki kilitli kapı arasında dururken onu her yönden sıkıştıran sessizlik ve yalnızlığın içinden ona bağıırıyordu.

Lanet olsun. Yeterince içmişti.

Prudence, Ester markete gidene kadar bekledi ve kilerdeki kancadan ana anahtar setini çalmak için merdivenlerden aşağı indi. Bunu daha önce de yapmıştı.

ve ana anahtarların hiçbirinin iki gizemli kapının kilitleriyle eşleşmediğini keşfetti.

Morley muhtemelen onları üzerinde taşıyordu.

Bununla birlikte, ana set onun ofisine girmesine izin verdi.

Kocasına duyduğu saygıdan dolayı, o gün odaya meraklı bir göz atmanın ötesinde rahatsız etmemiştir. Ya bir şekilde gözetlediğini fark ederse? Onun gazabına uğramak istemiyordu.

Bugün artık umursamıyordu. Dikkatini dağıtması gerekiyordu. *Bilmeye* ihtiyacı vardı.

Bir şekilde orada olacağından şüphelendiği şeyi bulmak için ofisini karıştırması bir buçuk saatini aldı. Bir erkeğe göre çok derli toplu, çok düzenli, çok kapsamlı bir şekilde metodikti. Eğer her şeyi düşündüyse, o zaman tam da aradığı şeyi evde saklıyor olmalıydı.

Yedek anahtarlar.

Üzerinde "güvenlik" yazan bir çekmecedeki, yasal evraklardan oluşan bir dosyanın içine saklanmışlardı.

Zekice.

Merdivenleri hızla çıkarken avuçlarını yaktılar. Her iki kapının önünde dururken kalbi göğsünde tutsak bir serçe gibi çarpıyordu.

Önce soldakini seçti. Sıkı bir nefes alarak anahtarı kilide soktu ve çevirerek kapının kilidini açtı.

İlk bakışta hayal kırıklığına uğramıştı. Ne bekleyeceğini gerçekten bilmiyordu ama daha hayalperest anlarında, sözde Gölge Şövalyesi'ne yakışır bir sığınak hayal edebilirdi. Üniformalar belki. Silahlar. Maskeler ve benzerleri.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tertemiz bir yatak odasından başka bir şey değildi. Açık pencerelerinde dans eden toz zerrecikleri bile onun alanına girmeye cesaret edememiştir. Yatak örtülerinde tek bir kırıklık bile yoktu. Tıraş aletleri

Sanki gümüşle parlatılmışlar gibi kürsünün üzerinde sıra sıra parlıyorlardı.

Ancak kasedeki opak su henüz tazelenmediği için tıraş sabununun hafif kokusu havaya sinmişti. Bu ve diğer kokular onu sanki bir büyüyle çağrılmış gibi odanın derinliklerine çekti. Sedir ve taze keten.

Ve *ona* özgü o erkeksi baharat.

Eteklerinin hışırtısı neredeyse mozoleyi andıran sessizliği bozarak, bir sabahlığın özenle örtüldüğü ama kullanıldıktan sonra atıldığı belli olan yüksek arkalı bir sandalyeye doğru sürüklendi.

Lucy henüz çamaşırları yıkamamış ya da sürahiyi değiştirmemişti; bu da evin efendisi Morley'nin kendi yatağını düzelttiği ve tıraş takımlarını parlattığı anlamına geliyordu.

Ne şaşırtıcı bir adam.

Kendini durduramayan Prudence bornozu yüzüne doğru kaldırdı ve içine çekti. Hamileliğinden beri bir tazi burnuna sahip gibiydi. Onun sıcak, vahşi kokusunu asla unutamayacaktı. Şimdi de etrafı onun eşyalarıyla çevriliyken onunla alay ediyordu.

Haftalardır karşılaştığı tek iştah açıcı aroma bu olabilirdi.

Gecikmeli olarak odaya baktı ve bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Duvarlardaki kâğıtlar kesinlikle kadınsıydı, kurdelelere sarılmış küçük unutmabeni çiçekleri. Evin bu tarafında manzara yoktu ve alan, koridorun sonundaki odasından kesinlikle daha küçüktü.

Bornoz parmaklarının arasından sandalyeye doğru kayarken çıkardığı şaşkınlık dolu ses havayı kapladı.

Ana süiti ona teslim etmişti. En iyi manzaraya, en büyük yatağa ve en konforlu mobilyalara sahip odayı.

Bırakın konuşmayı, onunla bir yemeği bile paylaşmaya cesaret edemeyen bir adam için son derece düşünceli bir jest.

Aklına ilk olarak bu jesti ona geri teklif etmek geldi. Ona bunu istemediğini, daha küçük bir oda tutacağını, böylece bir kez daha kendi konaklamasının tadını çıkarabileceğini söylemek.

Keşke eve gelseydi.

Gizlice izlediğini anlamadan nasıl teklif edeceğini bulması gerekiyordu.

Pru üzgün bir iç çekişle odadan çıktı ve odasını kilitledi, bir sonraki kapıyı meraktan yanıp tutuşuyordu. Kapıyı açmadan önce anahtarla iki kez oynadı ve sonunda başardığında, gözleri yaşarırken birkaç dakika kapı aralığında durdu.

Oda darmadağındı. Hoş bir kaos. Ambalaj sandıklarının iç organları, sanki ambalaj açma işlemi yarıda kesilmiş gibi hazinelerinin etrafına saçılmıştı.

Kocasının son birkaç gecedir boğuştuğu şey buydu.

İçeride yüzen Prudence, her birine sanki en kırılgan camdan yapılmış gibi dokundu.

Hasır bir beşik. Pahalı görünümlü bir perambulatör. Minik eşyaları saklamaya hazır narin mobilyalar. Yumuşak battaniyeler ve minderler. Kurnaz oyuncaklar.

İnce işçilikle yapılmış sallanan bir sandalyenin önünde durduğunda nefesi kesildi. Parçanın kendisi çok güzeldi ama onun aklını başından alan şey, kadife minderin üzerine öylece yerleştirilmiş basit, küçük oyuncak bebektir.

Pru onu almak için neden sonsuz bir özen gösterdiğini söyleyemiyordu. Bebek ne kırılgan ne de pahalıydı. Gövdesi yumuşak bir kumaştan biraz daha fazlasıydı ve beyaz kuşgözü dantel bir elbiseyle kaplanmıştı. Yuvarlak kafası avucunun içine sığıyor, yüzü biraz katawampus boyalı ve saçları mavi kurdelelerle bağlanmış yumuşak altın iplik dizilerinden oluşuyordu.

Hayır, bebek hiç de olağanüstü değildi.

Ama evlendiği adamın düşüncesi. Yoğun, değişken şövalyenin bu oda için onu seçmesi... işte bu...

Bu... oldukça muhteşem bir görüntüydü.

Parmaklarını iplik tellerinin arasından geçirirken merak etti, ya çocukları onun altın buklelerini taşırsa? Ya da onun imkansız gümüş mavisi gözlerini?

Karnında küçük kelebekler patladı, bu sefer hiç de mide bulantısına yol açmıyordu. Yarattıkları bu insan... Tanrı'nın izniyle burada uyuyacaktı. Bu evi kargaşayla ve belki biraz da neşeyle dolduracaktı.

Tanrı biliyordu ki hepsinin buna ihtiyacı vardı.

Prudence bir an kendi etrafında dönüp odanın yumuşak tereyağı sarılarını, sessiz pembelerini ve deniz salyangozlarını seyrederken üzerindeki ağırlığın bir kısmı hafifledi. Morley herhangi bir koca olmaya hazır olmayabilirdi ama baba olmaya hazırlanıyordu.

Ve ona öyle geliyordu ki, bu girişimden zevk alıyordu. Ama neden bu odayı ondan uzak tutuyordu?

Karanlık bir düşünce midesine inerek kelebekleri bir taşın altında ezdi. Ya bu çocuğu onsuz büyötmek istiyorsa? Ya-

Evin sessizliğini bir güröltü böldü. Kapılar kapanıyor, alt kattaki ahşap zeminde ağır ayak sesleri duyuluyordu. Lucy ve Bart hazır ola geçerken başka bir yerden gelen koşuşturmaca.

Kocasının çaydan önce eve gelmesi için onca gün varken!

Prudence bebeğı tüneğine bıraktı ve odadan dışarı uçararak kapıyı arkasından kilitledi. Merdivenlerin ilk basamağını hızla indi ama anahtarlardan hiçbirini geri verecek zamanı olmayacağı hemen anlaşıldı. Erkek sesleri merdiven boşluğunun dibine doğru yaklaşıyordu.

"Lanet olası trafik!" Morley'in homurtusu ikinci katta yankılandı. "Northwalk Kontu henüz gelmedi mi?"

"Henüz değil, efendim," diye yanıtladı Bart.

"Güzeli. Piç kurusu da en az benim kadar çekilmez derecede dakik, bu da erken gelmeye özen göstermem gerektiğı anlamına geliyor."

Pru küçük bir panik duygusunu bastırdı. Bir Earl mü? Buraya mı geliyordu? Şimdi mi?

Northwalk, bu isim hafızasını kaşındırıyordu. Çok tanıdık bir şeydi ve yine de ailesinden daha yüksek çevrelerde koştuklarından emindi.

"Sonunda koçumu bırakıp buraya koşmaya geldim. Yağmur ceketimi ıslattı. Zamanım olursa bir tane daha almak için yukarı çıkacağım."

Paniğe kapılan Prudence anahtarları pencerenin altındaki saksı bitkisinin arkasına itti ve adamın önünü kesmek umuduyla ana kata çıkan son merdivenleri inerken süzölmek için elinden geleni yaptı.

Her iki adam da onun görünüşüne bakarken sohbet kesildi.

Pru yarı yolda bocaladı.

Neden tarif edilemeyecek kadar yakışıklı olmak zorundaydı? Neden bu kadar kategorik olarak ulaşılmaz olmak zorundaydı?

Bir haftalık zaman, onun hafızasındaki heybetli, hayati cazibesinin gerçekliğini neredeyse köreltmmişti. Onu görmenin bile ciğerlerindeki her nefesi ve kafasındaki her düşünceyi çalmakla tehdit ettiğini neredeyse unutmuştu.

Kocasının bakışları onun üzerinde gezindi. Tutuk bir ifade Bart'a takındığı rahat ifadeyi sıkılaştırdı, gözleri yoğun ve geçici bir şeyle parladı.

Kadın umutlanmaya fırsat bulamadan, adamın yüz hatları, uzun bir aradan sonra kapanan bir dükkânın aceleciliğiyle kapandı.

Bart patronunun şapkasını ve paltosunu daha yeni almış, nemli giysiyi kolunun üzerine örtmüştü. Döndü ve kadının önünde, göğsündeki yuvarlak kel noktayı gösterecek kadar alçak bir sesle eğildi. "Leydim," diye hitap etti ona çekingen bir tavırla.

"İyi günler." Kendini esaretten kurtardı ve ikna edici olduğunu umduğu bir gülümseme takındı. "Yağmurun başladığını bilmiyordum-"

Efendisinin eşyalarını asmak için çoktan koridora çıkmıştı, görünüşe göre onun cevabını beklemeye gerek duymuyordu.

Pru, egemenlik için utançla savaşılan akut bir sefaletle mücadele etti. Burada istenmeyen bir yabancıydı. Burası onun evi gibi gelmiyordu.

Onun hayatı gibi de hissetmiyordu.

Merdivenlerin dibindeki adam, Gölgele Şövalyesi olarak taktığından çok daha fazla maske takıyordu.

O uyanık, değerlendirci gözlerle ona bakıyordu. Onun sessizliğinin bile bir araştırma tekniği olduğunu hissetmeye başlamıştı. Ona karşı kullandığı bir silah.

Hem de etkili bir silah.

Çünkü kendini yaralı hissediyordu. Çürük.

Ama sonra, onunla ilgili her şey silahlaştırılmıştı. Güçlü uzuvlarının yumuşak, düzenli hareketleri kontrollü bir vahşeti ima ediyordu. Saçlarının özenle kesilmiş katları, takım elbisesinin mükemmel bir şekilde bastırılmış kırışıklıkları ve ellerinin özenle bakımlı zarafeti.

Bir insandan alınan zevk kadar acıyı da manipüle edebilen eller.

Tehdit, tehlike ya da şiddet saçan erkekler vardı. Ama kocası tüm bunları ve çok daha fazlasını dış görünüşünün soğukkanlı, sakin gölünün ardında saklıyordu.

O, çok geç olana kadar geldiğini asla göremeyeceğiniz bir tehlikeydi.

"Sen... evindesin," diye gözlemledi, ifadesinin aptalca apaçıklığı karşısında irkildi.

Başını sallayarak ona hitap etti, gözleri ilk kez ondan ayrıldı ve nefes almasına izin verdi. "Bart'a ofis yerine burada daha iyi bir toplantı yapacağımı bildiriyordum."

"Bir Earl, duydum."

Ağzı alaycı bir şekilde buruştu. "Bir nezaket unvanı ama evet." "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" Umarım

Hissettiği kadar acınacak derecede istekli görünmüyordu.

"Özellikle değil-" kapıya doğru sertçe baktı ve yüz ifadesi acıya dönüşerek nefesinin altından küfretti.

Pru kalan merdivenleri aceleyle indi. "Ne oldu? Bu mu?"

"Yalnız gelmedi." Tedirgin, üç adım attı. Ondan uzaklaştı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek saçlarını düzeltti. "Hiç havamda değilim."

"Avukatını getirdi mi?" Pru, adamın avukatı olmadan sorguya çekilip çekilmeyeceğini merak ettiğini tahmin etti.

"Daha kötüsü." Boğazından kuşkulu bir nefes tısladı. "Karisini da getirmiş."

Pru bir kadınla birlikte olma ihtimalini düşününce neşelendi. Çok az Kontes tanıyordu ve bu kadın zor biri olsa bile Prudence'ın annesinin eline su dökemezdi.

"Ben işimi bitirdim," diye açıkladı. "Siz görüşmenizi yaparken ben de Kontes'i eğlendirebilirim."

Kaşları çatıldı. "Neyi bitirdin?"

"Hayır," diye güldü. "Okulu çok iyi dereceyle bitirdim. Onun konumundaki birini nasıl karşılayacağımı biliyorum."

"Oh." Şaşırtıcı bir şekilde kaşları çatıldı. "Bunun Farah için pek bir önemi yok."

İçgüdüsel olarak küçük bir rahatsızlık iğnesi battı ona. Farah mı? Lady Northwalk değil mi?

Zil çaldı ve Bart cevap vermek için arkalarından cisimlendi.

Kocası, bir savaş generalinin yağmacıların saldırısı karşısında takınacağı sert bir kararlılıkla kapıya baktı. "Sanırım Farah'ın eskiden Scotland Yard'da memur olarak çalıştığını söylememek zalimlik olur. Onu neredeyse on yıldır tanıyorum."

"Neden zalimlik olsun ki-?"

"Çünkü Blackwell ona karım olmasını teklif ettiğimi mutlaka söyleyecektir."

BÖLÜM 11

"Carlton Morley, seni affedilmez haydut!" Gümüş sarısı lüleleriyle melek gibi bir güzellik, leylak rengi ipekten enerjik bir fırfırla büyük girişlerine doğru süzüldü. "Dorian bana bir eş aldığınızı ve hangi şartlar altında aldığınızı söylediğinde neredeyse bayılıyordum."

Morley yanağına kondurduğu hafif öpücüğü almak için öne çıkarken Pru ağzı açık bir şekilde dehşet içinde bu alışılmadık güzellikteki kadına gözlerini kırpıştırarak baktı.

Evliliklerinin koşullarını biliyorlar mıydı? Hepsini mi?

Bayan Henrietta'nın bahçesi bile mi?

"Benim daha iyi bildiğimi unutuyorsun," diye cevap verdi Morley, Pru'ya karşı kullanmaya hiç zahmet etmediği bir çekicilikle bezenmiş sesiyle. "Sen hayatında hiç bayılmadın."

Farah'ın kocasının ortaya çıkması Prudence'ın yumruklarını açması için kendini zorlamasına neden oldu. Onun elini kabul etmek zorundaydı ve tırnaklarının battığı yerlerden avuçlarının kanaması iyi olmazdı.

"Bu benim... karım, Prudence Good-er Morley." Eş kelimesini sanki ağzında tuhaf bir tat bırakıyormuş gibi söyledi. "Prudence, seni Northwalk Kontesi Leydi Farah Blackwell ve kocası Kont Dorian ile tanıştırayım."

Blackwell, "Teknik olarak Earl benim oğlum," dedi. "Yeterince unvanım var ve aslında hepsini kazandım."

Tabii ya! Prudence onu şimdi tanımişti. Bu Dorian Blackwell'di, Ben More'un Kara Yüreği. Bir zamanlar Londra Yeraltı Dünyası'nın Kralı iken kim bir Kont olmayı umursayabilirdi ki?

Adam devasa büyüklükte ve bir şeytan kadar karanlıktı. Göz bandına rağmen bakışları keskin ve dikkatliydi, onu aşırı bir yoğunlukla değerlendiriyordu.

Pru onun sırtışında anlayışlı bir onaylama gibi bir şey gördüğünü düşündü.

"Leydi Morley," diye selamladı Dorian Blackwell, sanki daha önce bu kelimeleri bir arada söylemeyi hiç düşünmemiş gibi. Kadının parmak eklemlerine doğru eğildi ve asla tenine dokunmadan, parmak eklemlerinin üzerindeki havaya bir öpücük kondurdu. "Morley'i bu kadar aceleyle bir eş almaya iten şeyin ne olduğu Farah ve benim aramda pek çok spekülasyona neden oldu." Uygunsuz bir sevgi gösterisiyle, kolunu Kontes'e dolamak için doğruldu ve elini sanki oraya aitmiş gibi Kontes'in beline, büstiyerinin hemen üzerine koydu. "Sanırım gizem çözüldü, aşkım."

Farah aziz gülümsemesini Prudence'a çevirdi. "Her gün güzel bir kadınsınız Leydi Morley, ama bu leylak rengi elbisenin içinde bir hayal gibisiniz. Annelik güzelliğiyle parlıyorsunuz."

Parlıyor mu? Kesinlikle değil. Yiyecekleri sindiremediği için kilo kaybediyordu. Solgundu, zayıftı ve gözlerinin altı koyu halkalarla çökmüştü. Gerçek bir insandan çok bir gölge gibi hissediyordu.

Nazik davranıyorlardı elbette.

Ağzı açık kalmış bir sazan gibi aval aval bakmamak için kendini çimdiklemek zorunda kaldı. "Teşekkür ederim leydim, lordum. İkinizi de selamlamak ne büyük bir onur."

Bir onur ve bir korku.

Blackwell'ler başlı başına bir manzaraydı. Adam, yakışıklı bir vahşetin şeytani havasına sahip bir iblis kadar karanlıktı ve kadın onun sınırsız ışıltılı muadiliydi. Dorian Blackwell'in karısına taptığı gün gibi ortadaydı.

Asıl soru şuydu: Farah onun sevgisine karşılık verdi mi? Yoksa hâlâ Morley'e imreniyor muydu?

Nasıl sevmesin ki? Blackwell, özellikle yakışıklı olmasa da çekici bir adamdı ve çok az kişinin sahip olduğu hayati bir erkeklik havası vardı, ancak Morley'in altın varlığında bir gölgeydi.

En azından Pru söz konusu olduğunda.

Morley'e baktı, yüzünde dışı lobisinde özellikle tatsız bir prosedürü bekleyen birinin ifadesi vardı.

Asıl soru neydi? Kalbinin sahibi olan kadının, şimdi onun adına hak iddia eden kadınla tanışmasını istemiyor muydu?

Bu düşünce bile kaburgalarına inen bir yumruk gibiydi ve yelkenleriyle birlikte ciğerlerindeki rüzgârı da alıp götürüyordu.

Hangisinin daha zalimce olacağını bilmiyordu, kocasının ona söylemesi mi yoksa söylememesi mi... Kocasının bir zamanlar onu arzuladığını bilmeseydi Kontes'ten hoşlanabilirdi.

Onunla bir evi ve çocukları paylaşmak istemişti. Öpüşmüşler miydi, merak etti.

Prudence dışarıda geçirdiği iki sezon boyunca birkaç erkekle öpüşmüştü, Morley'i öpmenin diğer her şeyi gölgede bırakan bir deneyim olduğunu bilecek kadar.

"Carlton, sen ve Dorian işlerinizi hallederken karını kaçırmama izin ver. Onu tanımak için ölüyorum."

Carlton mı? Pru'nun kendisi bile onunla bu kadar yakın ilişkiler içinde değildi. Dahası, bu ismi zihninde ne zaman canlandırmaya çalışsa, bir türlü tutturamıyordu.

"Leydi Morley?" Farah Blackwell kocasının cevabını beklemedi. "Hadi tercih ettiğiniz odalara çekilelim."

"Elbette. Bu taraftan, Leydi Northwalk." İkinci kattaki salonuna çıkan merdivenleri işaret etti.

"Bana Farah diyeceksin elbette, tüm arkadaşlarım öyle der."

Arkadaş değillerdi ama Prudence Kontes'i götürmek için dönerken başını salladı. Sanki

Bataklık ayaklarını emiyor, merdiveni tırmanırken içini bir kıyamet duygusu kaplıyordu. Peşindeki bu kadın, yalnız kaldıklarında zalim mi yoksa nazik mi olacaktı?

Farah Blackwell kim olduğunu ve evliliğinin koşullarını biliyordu.

Bu, kocasının bu insanlara gerçekten güvendiği anlamına mı geliyordu? Yoksa sırları çoktan ortaya çıkmıştı ve zararı kontrol etmeye mi çalışıyorlardı?

Her iki durumda da, kendini kırılgan hissetse de, bu kadının karşısına, bırakın bir şövalye gelinini, İngiltere Kraliçesi'ne yakışır bir asalet ve zarafetle çıkmaya kararlıydı.

Salon kapısı arkalarından kapandığı anda Farah onu daha fazla şaşırtamazdı. Döndü ve onu çaresiz ama nazik bir şekilde kucakladı ve orada tuttu.

"Ah, zavalılık, ne büyük bir kâbus yaşadın. Dorian bana durumun boyutunu anlattığında, senin için endişelenmekten uyuyamadım." Ona bakmak için bir an için geri çekildi. "Umarım bir yabancıнын rahatsız etmesine aldırılmazsın ama iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Carlton'ı tanıyorum, her şeyi eline yüzüne bulaştırdı, seni buraya tıktı ve kendini işine verdi."

Pru değişen duygulardan oluşan bir yumruyu yuttu. Minnettarlık ve kıskançlık. "Kocamı kesinlikle iyi tanıyorsunuz."

Farah onu yağmurdan ıslanmış pencerenin yanına çekerken alaycı bir gülümseme kadının yanaklarına gamze getirdi. "Görüyorum ki eski bağlılığımızın farkındasın," dedi gri gözleri anlayışla yumuşayarak. "O zaman ne kadar kısa ve tarafsız olduğunu da biliyor olmalısın. Ve ne kadar uzun zaman önceydi. Yani, topraklarım, ben daha yirmili yaşlarımdaydım." Her şeyi elinin tersiyle itti. "Eski tarih tamamen unutuldu."

Pru ne söyleyeceğinden emin değildi. Kocasının fiziksel olarak her şeyi tüketen tutkusunun anıları ona eziyet ediyordu. Farah yine nazik mi davranıyordu? Yoksa sahtekâr mı?

Yoksa gerçekten uygun değiller miydi?

"Önemli değil leydim, çay getireyim mi?"

"Oturmanızı tercih ederim. Ne kadar kalacağımızdan emin değilim ve söyleyecek çok şeyim var."

Pru dikkatle onun karşısındaki zümrüt rengi koltuğa oturdu ve devam etmesini işaret etti.

Farah'ın tavrı yumuşak ve kasvetliydi, öne doğru eğilerek şöyle dedi: "Scotland Yard'da birkaç yıl memur olarak çalıştım. Her tür suçluyu ve kendi payıma düşen katili tanıdım ve sizin onlardan biri olmadığınıza eminim."

Pru titrek bir nefes verdi. "Nasıl bu kadar ikna olabiliyorsun?"

"Hiç mantıklı değil, değil mi? Sizin durumunuzdaki bir kadın, düğün gününde ona isminin korumasını sağlayabilecek tek adamla kaçıyor. Elinde hançerle bulundu ve hiçbir savunma hikayesi yok?" Farah dudak büktü ve başını salladı. "Dahası, haksız yere suçlandığında hayatı mahvolan bir adamla birlikte yaşadım. Bunun içinde çok özel bir çaresiz öfke var. Size de eziyet ettiğini hissediyorum."

"Keşke beni ikna etsen-" Prudence kendini tam zamanında yakaladı. "Yani, diğer herkesi."

Farah kısa bir kıkırdamayla "Onlar erkek, hayatım. Sonuna kadar sevimli aptallar. Söylediğim için üzgünüm ama metodik kocanızın onu ikna etmesi için tartışılmaz bir kanıt gerekecek, ama bana öyle geliyor ki bunu bulmaya niyetli."

Öyle miydi?

"Dinle." Farah ellerini kaldırdı. "Önümüzdeki aylarda kendini yalnız hissedeceğini biliyorum ve buna tahammül edemem. Her konuda destek için beni aramanı istiyorum. Erkekler, evlilik, annelik... ya da Morley. Yıllarca bu adam için çalıştım, hatalarının ve kusurlarının yanı sıra kahramanca niteliklerinin de farkındayım. İki güzel, sağlıklı çocuk doğurdum ve

Başınızdan geçenler - yani sizin başınızdan geçenler değil - ama durumunuza sempati duyabileceğimi hissetmeme yetecek kadar."

Pru ne diyeceğini, hatta nasıl hissedeceğini bile bilmiyordu. Her şey çok harikaydı. Gerçek olamayacak kadar harika mı?

"Ne kadar... inanılmaz naziksınız."

"Ayrıca, umarım beni çok ileri görüşlü bulmazsınız, ama size anne adaylarının bakımında uzmanlaşmış doktorumdan bir randevu ayarladım. Kendisi alanının en iyisidir ve yerel bir ebeyle yakın işbirliği içinde çalışır; her ikisi de sizinle ilgilenir ve *birbirlerinin uzmanlığına* güvenirler. Kadın sağlığını asla başka birine emanet etmem. En yakın ve en sevdiğim arkadaşlarımdan hepsi hastam."

Pru'nun kalbinin derinliklerinde küçük bir parıltı belirdi. Burada o kadar hastaydı ki. Çok korkmuştu. İnanılmaz derecede yalnızdı ve bir çocuğun yaklaşan gelişyle ilgili sorular ve endişelerle çıldırmak için dünya kadar zamanı vardı.

Ellerini onunkilere dolayarak karşılık verircesine sıkı. "Farah," diyerek ismini test etti. "Sana teşekkür ederim. Gerçekten. Ne zaman bu kadar açık sözlü olmak istersen, seni yürekten teşvik ederim."

"Muhteşem!" diye gülümsedi Kontes. "Gelecek hafta benimle Trenwyth Düşesi'ne gelip Hanımlara Yardım Derneği'yle buluşacaksın. Bakalım Lorelai, Kontes Southbourne da orada olacak. Millie LeCour."

"Aktris mi?" Pru hayret etti.

"Evet! O ve sevgilisi Christopher Argent, Imogen'in, yani Majestelerinin ikamet ettiği Trenwyth'in yanında yaşıyorlar. Samantha ve Mena İskoçya'dan geliyorlar. Amerikalı olduğu için Samantha'nın kusuruna bakmayın." Farah bunu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi söyledi. "Biz ona Küfür Kontesi diyoruz ama onu bir kez tanıdığınızda siz de hepimiz gibi ona aşık olacaksınız. Mena bir zevktir. Daha sıcak bir Markiz bulamazsınız. Hatta çocuğu olmadığı için muhtemelen sizi evlat edinecek ve hepimizin olduğu gibi Morley'in çocuğunun da vaftiz annesi olmak isteyecektir. Bağlılık onun uzmanlık alanı-"

Pru ellerini çekti. Çok fazla isim, çok fazla unvan. Hepsi çok fazlaydı. "Üzgünüm ama korkarım katılamayacağım. Ben... daha iyi bir terim bulamadığım için saklanmam gerekiyor. Ayrıca, bu topluma *ait olmadığım konusunda* hemfikirsinizdir. Ne bir unvanım ne de getirecek bir öngörüm var. Ben bir Baron'un ikinci çocuğuyum, hepsi bu. Ben sadece Başmüfettiş Morley'in eşiyim."

Farah'ın ağzı ilk kez hoşnutsuzlukla sıkıştı ve gözleri parladı. "Canım, kimse *sadece* Morley'in karısı değil. O odadaki herkesin kaderinde onun parmağı var. Hayattan fazlasını kurtardı, ruhları kurtardı. Yani, burada sizi eğlendirecek zaman yok, ama gelmeniz gerektiğini hissediyorum, böylece hepimiz size nasıl bir kocayla kutsanmış olduğunuzu söyleyebiliriz. Morley her zaman olağanüstü bir adam olmuştur. Hepimiz ona bir eş bulmak için tahminlerde bulunduk ve hatta planlar yaptık. Seni bulduğu için son derece mutluyum."

Keder, göğsünde bir hıçkırık şeklinde kabarma tehdidinde bulundu. "Eğer durumumuzu biliyorsan, bunun bir aşk maçı olmadığını da biliyorsundur."

Farah birden çok ciddileşti. "Size Prudence diyebilir miyim?"

"Pru, lütfen."

"Pru... dünyada hiçbir kadının yapamayacağından emin olduğum şeyi yaptın."

"O da ne?"

"Carlton Morley'in dikkatini kusursuz prensiplerinden uzaklaştırdınız. Sanırım zamanla bunun ne kadar Sisifosvari bir başarı olduğunu anlayacaksınız."

Pru anlayamadığı için başını salladı.

Farah içten içe bir şeyler tartışıyor gibiydi, sonra şöyle dedi: "Morley ile beş yıldan uzun bir süredir iş ilişkimiz ve flörtöz bir arkadaşlığımız vardı. Beni öpecek cesareti bulması beş yılını aldı. Sen onu beş dakikada yere serdin! Sen, canım, onun ihtiyacı olan baştan çıkarıcısın. Onu biraz mutluluğa zorlayacaksın, sanırım."

Çünkü seninle dişe diş mücadele edecektir. Ama o insanların en iyisi, her mutluluğu hak ediyor."

Prudence gözlerini kapamasına izin vermedi, çünkü her kapadığında kocasının dudaklarını Farah Blackwell'in dudaklarında görüyordu.

Ve umutsuzca kadından hoşlanmak istiyordu.

"Neden onunla evlenmedin?" Bu soru Pru'yu Farah'tan daha çok şaşırtmışa benziyordu. "Yani, sana teklif ettiğinde. Neden reddettin?"

Farah umursamaz bir şekilde omuz silkti, yüz ifadesi oldukça hüzünlüydü. "Kalbim her zaman Dorian'a aitti. Bu kadar basit. Onun hiç şansı olmadı. Kararımdan bir kez bile pişman olmadım ama Carlton'a her zaman düşkün olacağım gerçeğini de senden saklamayacağım. Ona saygı ve hayranlık duyduğumu. Herkes saygı duyar. Bir zamanlar kanunun yanlış tarafında olan kocam bile. Carlton tüm duruşuna rağmen son derece adil ve anlayışlı bir adamdır. Onun da geçmişi var, biliyorsunuz."

Bu onun ilgisini çekti. "Ne geçmişi?"

Adamlar merdivenleri tırmanırken botların önünde ciddi bir sohbet başladı ve salona kaçınılmaz istilalarını duyurdular.

Farah gizemli bir şekilde, "Bunu size söylemesi için ona bırakacağım," dedi.

Bu kez Prudence uzandı ve Farah'ın eline sanki bir can simidiymiş gibi sarıldı. "Gelip gelmeyeceğini bilmiyorum... Onu hiç tanımıyorum. Kendimi kaybettim. Lütfen, eğer herhangi bir bilginiz varsa. Herhangi bir içgörü... Ben..."

Farah kararsızca ona baktı. "Söz verdim ve elimden gelen her şeyi size aktaracağım. Gelecek hafta bize gel. Bildiğimiz her şeyi öğreneceksin, söz veriyorum-"

İçeri ilk giren Blackwell oldu. "Ne var, karıcığım? Kardeşlerimin trenini karşılamak üzere yola çıkmak gibi bir talihsizliğimiz var. Ravencroft'un omuzları ya da Gavin'in egosu için ikinci vagonu getirdim. Bunun için kavga etmelerine izin vereceğim."

Pru aval aval adama baktı. Blackwell, Ravencroft'un büyük olduğunu düşünüyorsa, adam bir dev olmalıydı.

Pru'yu selamladı. "Sizinle tanışmak benim için büyük bir zevkti Leydi Morley. Lütfen en ufak bir şey için bizi arayın."

"Teşekkür ederim."

Farah ona düşüncesizce bir kez daha sarıldı ve ardından hışırtılı bir sesle onu bıraktı. "En küçük şey. *Gerçekten* ciddiylim."

Kendilerini dışarıda gördüler ve bir kasırgayı da yanlarında götürdüler.

Prudence kocasının boş kapı çerçevesine, orada bulduğu boşluğu düşünüyormuş gibi bakmasını izledi.

Blackwell'in sahiplenici elini karısının beline nasıl rahatça koyduğunu da fark etmiş miydi? Nasıl da ona hürmet ederek yürüyordu. Her kası onun hareketlerine, korumasına, ihtiyaçlarına uyum sağlamış gibiydi.

Bu onu kıskandırdı mı? Ya da onun gibi melankolik.

Sonunda, onu hâlâ orada bulduğuna şaşırmış gibi ona bir bakış attı.

"Kontes'in gelmesi çok nazik bir davranıştı," diye söze girdi. "O... çok ilgiliydi. Bana iyi bir doktorun adını verdi."

Başını sallar gibi yaptı. "Farah iyi bir kadın," dedi dikkatle.

Kendisine karşı mı?

Pru ona baktı, yeleğinin dar belini saran kesiminin göğsünün ve omuzlarının genişliğini, sırtının genişliğini nasıl düzleştirdiğini takdir etmemek için elinden geleni yaptı.

Bir zamanlar mutluluk spazmları içinde sarıldığı bir sırt. Parmakları hatıra karşısında kıvrıldı.

Tam *oradaydı*. Ona çok yakındı. Ona uzanabilir ve bir zamanlar kendisini vahşi, ritmik ve güçlü bir aygır gibi süren bedene dokunabilirdi.

Dudakları onun en gizli yerlerini tatmıştı. Gözleri şehvetle yanmıştı. Yüz hatları tapınmayla yumuşamıştı. Zevkle gerilmıştı. Açlıkla işkence gördü.

Ya şimdi?

Hiçbir şey. O kadar uzaktı ki. Çok boştu. Kasvetli.

Neredesin sen? Bağırmak istedi. Bir şeyler fırlatmak. Aralarındaki buz dağını kırana kadar ona bağırıp çağırmak istiyordu. *Kimsin sen? Sevgilime ne yaptın?*

Sanki kızın sessiz çığlıklarını duymuş gibi aniden döndü. Ama gözlerindeki soru hızla söndü ve yerini o sinir bozucu nezakete bıraktı.

"Soğuk bir gece," dedi. "Odanıza bir banyo gnderttim."

Çok düşünceli. Pezevenk. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Adam başını salladı, sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi baktı,

ve sonra daha iyi olacağını düşündü. "İyi akşamlar."

Onu, muhtemelen kaçıp giden kadının özlemini çekmesi için, kendi hüsrana uğramış yalnızlığının su birikintisinde bıraktı.

BÖLÜM 12

Morley kendini çocuk odasına bıraktı ve kapıyı kapatarak birkaç nefes için kapıya yaslandı.

Aklında onca şey varken, dünyada var olan basit bir gerçek diğerlerini gölgede bırakıyordu.

Karısı sadece birkaç adım ötede yıkanmıştı. O yumuşak bedenini buharı tüten bakır küvete indirir ve kremi, lekesiz, aristokrat tenine sabun sürerdi. Gür saçlarını yıkarken göğüsleri suyun üzerinde yükseliyordu. Kalçaları birbirinden ayrılır, elleri belki de kalçalarının arasından geçerek...

Elinde tuttuğu paket, yumruğunun sıkılmasıyla buruştu ve içindeki ürün çok ihtiyaç duyduğu dikkat dağınıklığını sağladı.

Paketi alışılmadık bir törenle yırtıp açtı ve sallanan sandalyeye gidip çömelerek karmaşık bir şekilde oyulmuş tren motorunu bebeğin yanına yerleştirdi.

Küçük, tombul bir el tarafından hareket ettirilen treni hayal etti. Belki bir oğlan. Ama belki de bir kız. O ve Caroline bir keresinde kilisede buldukları yardım oyuncaklarıyla saatlerce tren oynamışlardı.

Caroline'in, kondüktörlerin yağmacı haydutların elinden kurtardıkları kadınlara aşık olmaları talebine boyun eğdiği sürece, Caroline de savaşta adil bir eldi. Herhangi bir haydut kadar kana susamıştı.

Bebeğin altın sarısı saçlarına dokundu ve bir anlığına rahmini paylaştığı kızı özledi. Şimdi teyze olacaktı, muhtemelen anne de. Bir yıl içinde her ikisi de kırk yaşında olacaktı, ya da o öyle sanıyordu. Kimse onlara kesin doğum günlerini söylememişti ama o elinden geldiğince bir araya getirmişti.

Caroline.

Eğer yaşasaydı, pek çok hayatın manzarası ne kadar farklı olurdu.

Morley orduda hâlâ bir tüfekçi olabilirdi ama Londra Metropolitan Polisi'nde görev almayı düşünmesi pek olası değildi.

Yaptığı seçimler olmasaydı pek çok kişi kader defterine farklı bir hikâye kazıyacaktı.

Belki de Caroline'ın ölümünün onu sürüklediği yol sayesinde hayatları tartışmasız daha iyiydi ama arkadaşlarına asla ifade etmediği şey, en karanlık anlarında Caroline'ı geri almak için her şeyi onlardan alabileceğiydi. Ona bir hayat şansı vermek için. Ona herhangi bir aile bırakmak için.

Böylece son yirmi küsur yılını bu kadar yalnız geçirmemiş olacaktı.

Belki de, diye düşünürdü sık sık, eğer o orada olsaydı, bu kadar kırılmamış olurdu.

Olduğu gibi davrandığı adam olmuştu. Daha iyi bir adam.

Bugün, bu an, bu düşünceden ilk kez çekindiği andı.

Her şey farklı gelişseydi, genç yaşta evlenebilirdi. Hatta çocuk sahibi bile olabilirdi.

Ama *bu* çocuk değil.

Sevgili karısının rahminde canlanan kişi değil.

Elini kalbine götürdü ve bu düşünce karşısında küçük bir gümbürtünün daha çıkmasını engelledi.

Çocuklar vardı doğmuş her gün.

Binlerce Binlercesi. Bu büyük bir olay ya da mucize değildi.

Ama tüm hayatının buna yol açtığı hissinden kurtulamıyordu. *Bu* çocuğa.

Caroline yaşasaydı, bu çocuk asla dünyaya gelmeyebilirdi.

Ve ilk kez, onun kaybının yasını tutmaya devam ederken, daha önce olduğu gibi dilek dilemeyi kendine yediremiyordu.

Pişmanlık ve sevginin, utanç ve beklentinin karmaşık bir karışımının etkisiyle kendini ayağa kaldırdı ve çocuk odasındaki düzensiz ambalaj malzemelerini toplamaya koyuldu.

Karısının kokusunun burada bile kalması imkânsız gibi görünüyordu ama havadaki kokunun tadını aldı. Çilek. Yaz sonunda en tatlısı. Ona sonsuza dek kahvaltıyı hatırlatacaktı. Onunla ziyafet çekene kadar en sevdiği yemek-

Bir sandığı çarparak kapattığında, çıldırmadan onun yıkandığı yerden sadece bir duvar ötede olamayacağını fark etti. Biraz çalışmak niyetiyle çalışma odasına çekildi.

Tanrım. O da buradaydı. Duvarlar da marmelatla kaplanmış olabilirdi. Düşüncelerinin her köşesine nüfuz etmişti ve artık evinde ondan kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

Ofis koltuğuna yığılıp başını avucunun içine bıraktı ve giderek artan baş ağrısını ovuşturdu. Tanrım, yine çok yorgundu. Ne zamandır üç saatten fazla uyumamıştı... şey, ne kadar olduğunu hatırlayamıyordu.

Ve bu durum yakın gelecekte de değişecek gibi görünmüyordu. Blackwell ve o, kendi işlerine yoğunlaşmak

için bir plan düşünmüşlerdi. ARAŞTIRMACI çabalar

üzerinde ve Wappingdocks . Geçen gece sahtekar

subayı sorguya çekmesi önce link içindea tedarik hat . Narkotik, ve En zehirli örümceğin

ağından bile daha dolambaçlı ve tehlikeli olan diğer kaçak mallar. Morley ya da daha doğrusu Şövalye .

Gölgeler, vardı olmuştur eğirme onun

kendisiz adamı döverek. Onları

Tanıdığı polisler hala dürüstçe çalışıyordu.

Ya da kendini savunmak zorunda kaldığı bazı durumlarda... cesetlerini nehre atmak.

Tüm parmaklar Komiser Baron Clarence Goode'u işaret ediyordu.

Kanlı kayınpederi.

Ancak, sevkیاتlar tamamen durmuştu. Aslında aniden. Bu yüzden de yeraltı dünyasının kumarhanelerinde ve çaylaklıklarında suç savaşları patlak vermişti ve Morley şehrin başına geleceklere hazır olup olmadığından emin olamıyordu.

Ya da çarpışmanın geride ne kadar kayıp bırakacağını.

Tanrım. O sadece bir adamdı. Kime güvenebilirdi ki?

Büyük, gök gürültülü bir gümbürtü onu ayağa kaldırmadan önce birkaç ağır, sendeleyici ses üstündeki tavanda yankılandı.

Ana yatak odası. *Karısı!*

Kendini asi bir at tarafından göğsüne tekme yemiş gibi hissederek merdivenleri üçer üçer çıktı ve kapıyı patlatıp mandalı kesene kadar koridorda koştu.

Oldukça sarsılmış ve *çırılçıplak olan* karısı, sırtüstü uzandığı yerden kendini oturur pozisyona getirmeye çalışıyor, onu sabitlemek için devrilmiş bir mermer masayı kullanıyordu.

Öne doğru atıldı. "Kıpırdama," diye bağırdı sayısız suçluya karşı kullandığı aynı emredici sesle.

Adam içeri girdiğinde zaten donup kalmıştı ama sözleri tam tersi bir etki yarattı ve kendini örtecek bir şey bulmak için çırpınmasına neden oldu. "Ah, kahretsin," diye inledi. "Ben... Ben iyiyim. Sadece bir havluya ihtiyacım var. Lütfen. *Lütfen* git."

"Aptal olma," diye öğüt verdi, onun yanında dizlerinin üzerine çökerken, elleri yüzükoyun yatan kızın kaygan, kıvrak hatlarında geziniyor, yara olup olmadığını araştırıyordu. "Ne oldu lan?" diye sordu. "Başını mı çarptın? Bir yerin kırıldı mı? Tüm uzuvlarını hareket ettirebiliyor musun? Hayır, boş ver, hareket etmeye çalışma. Bir doktor çağırıyorum. Bart?"

bağırđı. "Hangi cehennemde o? Evi sarsacak kadar sert düştüğünü kimse duymadı mı? *Bart!*"

"*Hayır!*" Adam çaresiz bir pençeyle ayağa kalkacakken gömleğini yakaladı ve diğerkolunu etkisiz bir şekilde göğüslerinin üzerinde tuttu. "Kimsenin beni görmesini istemiyorum!"

"Seni görürse, gözlerini kızgın kömürle değıştiririm. Onu doktora göndermesi için arıyorum."

"Doktora ihtiyacım yok. Ben gayet iyiyim, sadece-" "Bu kararı sen veremezsin, böyle bir kaymaciddi, özellikle senin durumunda! Bu kadar sık düşmek zorunda mısın? Ayağınızı daha dikkatli basmanızı emrediyorum!"

Kız tekrar doğrulmaya çalıştığıında onu sabit tutmak için ellerini iki omzuna koydu. Hâlâ kaygan olan uzuvları onu savuşturmak için çılgınca çırpınırken elleri kaydı.

Birkaç kaygan ve etkisiz çabadan sonra, kollarını yanlarında sabitlemeyi başardı ve pırıl pırıl vücudunu tamamen ona açık bıraktı.

Onun üzerine eğilirken kararlılıkla sadece gözlerini inceledi. Başından yaralandığında görülen bulutlardan hiçbir iz taşımıyorlardı. Aslında, Calypso'yu gururlandıracak koyu masmavi fırtınalarla parlıyorlardı.

"Tam olarak kaymadım," diye itiraz etti huysuz bir ifadeyle.

"Hayır mı? O zaman bana *tam olarak* nasıl yere düştüğünü anlat."

Uzun, koyu kirpikler sıcaktan kızarmış nemli yanakların üzerinden aşağıya doğru süzüldü. "Ben... banyomu bitirdim, ayağa kalktım ve havluya uzanmak için küvetten çıktım. Bir ayağım yere basana kadar aşırı baş dönmesi yaşadım ve kendimi masaya sabitlemeyi düşündüm." Düşen mobilyalara bakarken kaşlarının arasında şaşkın bir ifade belirdi. "Bayılmış olmalıyım, çünkü bir de baktım ki sırtüstü yatmış tavana bakıyorum."

"Az önce bana aktardığınız *herhangi bir şeyin* beni bir nebze olsun rahatlattığını düşünüyorsanız, gerçekten kafayı bulmuş olduğunuzdan şüpheleniyorum."

Dişlerini sıktı. "Sen ve çocuk iyi olmalısınız; beni anlıyor musun? Sen burada yat. Bir doktor çağıracağım. O da seni iyice muayene edecek. Bu saçma tartışma burada bitmiştir."

Daha fazlasını söyleyebilirdi ama tüm kelimeler ciğerlerindeki havayı sıkıştırmıştı ve onları dolduracak gibi görünmüyordu. Elleri, kollarını bağladıkları yerde titriyordu ve diz çöktüğü bacaklar, pozisyonlarını uzun süre koruyamayacak kadar dengesiz hissediyordu.

Vücudu böylesine bariz dehşet belirtileri göstermeyeli *yıllar* olmuştu. Belki de ilk savaşından beri, kurşunlar onu kıl payı ıskaladığında, kulağının dibinde şarkı söylediklerini *duyabiliyordu*.

Tanrım, ama o bir zayıflıktı.

Tartışmak yerine, bu kez dikkatli bir uzlaşmayla avuçlarını onun göğsüne doğru kaldırdı. Yüz ifadesi yumuşadı, ısındı ve gözlerinde, onu en son altına aldığı zamanki uygunsuz anıları çağrıştıran bir şey birikti.

"Umursamaz davranmıyorum, biliyorsun. Sıcak bir banyodan sonra sık sık baygınlık geçiriyorum ve çocuğumuz çok iştahlı olduğu için gerektiği gibi yemek yiyemiyorum. Bu büyüünün nedeni kesinlikle bu." Güzel yüz hatlarında kendini beğenmiş bir mahcubiyet ifadesi belirdi. "Sanırım düşmek yerine yığıldım ve karnımın değil sırtımın üzerine düştüm."

Kalbi onun elinin altında tekmelendi ve konuşma yeteneğini çalan şiddetli ve yabancı duygularla boğuştu.

"Amacınız doktorun beni titreyerek yerde çıplak bir şekilde muayene etmesi mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Morley'nin çenesi kapandı. Şimdi onun çıplaklığını fark etmenin zamanı *değildi*. Bu büyük ihtimalle tıbbi bir krizdi.

Kadının göğüslerine bakmayı reddetti.

Baktı.

Bakmayı reddetti. O

baktı.

Takdir etmeyi reddetti.

Lanet olsun.

Ayağa fırlayarak sehpadan havluyu kaptı ve ona döndü, tekrar çömelmeden önce onun daha skandal kısımlarını örterken gözlerini kaçırdı. "Seni yatağa taşıyacağım," diye uyardı.

"Ben oldukça yetenekliyim-oof!"

Onu yerden kaldırdı ve çıplak bacakları kolunun üzerinden sarkarken göğsüne doğru çekti. Havlu önünü örtüyordu, ama onu yatağa çekip nazikçe oturturken teni ile elleri arasında hiçbir şey yoktu.

"Efendim?" Bart koridorun sonundan seslendi. "Ne oldu?"

Morley onu serbest bıraktı ve uşağın odaya girip görmemesi gereken bir şey görmesini engellemek için kapıya doğru yürüdü.

Muhtemelen uşağın hayatını kurtardı.

"Karım bayıldı ve düştü; doktor çağırmanızı istiyorum."

Bart'ın gözleri, ay gibi yüzündeki endişeyle yuvarlaklaştı. "Hemen efendim." Koşar adımlarla diğer yöne doğru gitti.

Morley kapıyı kapattı ve arkasını döndüğünde, karısının çekmeceli dolabının üzerine eğilmiş, kolunu çılgınca içeriye sokmaya çalıştığını görünce neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu.

Önünde hâlâ bir havlu tutuyordu ama şu anda yüzü ona dönüktü. Ortaya çıkıyordu. Her şeyi.

Şehvet, karnına öyle bir vahşilikle vurdu ki Morley'in ağzı kurudu ve hafifçe hasta hissetti. Vücudu asla unutamayacağı bir manzaraya şiddetle tepki verdi.

Olgunlaşmış çıplak poposu ve kalçaları, bacaklarının arasındaki koyağın gölgesini çerçevelemek için mükemmel bir kalp şekli oluşturdu.

Tanrım, tam da içinde kıracak bir şey kalmadığını düşündüğü anda.

Geceliği kaptığı gibi doğruldu ve başının üzerinden geçirip vücudundan aşağı indirdi, bu arada kolları ve boynu için açıklıkları bulmak için çırpınmaya devam ediyordu.

Hızlı adımlarla ona doğru ilerledi. Ellerini kızın üzerine koyduğu anda kız durgunlaştı, kollarını kollarının içine sokmasına ve yüksek yakasının düğmelerini açmasına izin vererek esmer başının dışarı çıkmasını sağladı.

Elbisesini giymesine yardım etmek de onu rahatlatmıştı. Aleti sakinleşmese de nefesleri sakinleşti ama artık kalbi boğazından kaçmaya çalışıyormuş gibi hissetmiyordu.

Saçlarındaki düğümleri yüzünden uzaklaştırmak için uzandı ama adam ondan önce davranarak nemli dalları yanaklarından ve zarif boynundan uzaklaştırdı.

Kız ona, kalbini sızlatan kayıp ve oldukça emin olmayan bir ifadeyle baktı.

Birdenbire ipekten yapılmış bir sesle, "İlerisi için söylüyorum, ne ihtiyatlı ne de iyi davranıyorsun," dedi.

Dudağı büküldü. "İlerisi için söylüyorum, benim adım her zaman acınası bir ironi olmuştur."

Neşeli bir gülümseme denedi, ama bu hiç işe yaramadı. Sadece bitkin, çekici ve çok genç görünmeyi başardı.

Muhtemelen onun için çok genç.

Tanrım, karısının yaşını bile bilmiyordu. Onun hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Sağlığını. Yeteneklerini, güçlü yanlarını, kusurlarını. Bundan önceki hayatı.

Ondan önce.

Onu bir bahçede tutmasına rağmen, bu geceden önce onu hiç çıplak görmemişti.

Kuşkusuz, takıntı derecesinde fanteziler kurmuştu ama hiçbir şey onu kadının mükemmelliğine hazırlayamamıştı. Cömert göğüsler, dramatik kıvrımlar ve acıtacak kadar nefis bir kış-

"Gerçekten uzanmalısın," dedi kaba bir tavırla ve bu düşüncelerin üzerine kapıyı sertçe kapattı.

Yüzü düştü. "Kurulanıp giyinmem gerekiyordu. Doktorla hep birlikte buluşacak değilim, değil mi? Ayrıca saçımı taramazsam saçlarım tutam tutam kuruyacak."

Onu nazikçe ama sertçe yatağa doğru yönlendirdi. "Seninle ben ilgileneceğim."

Yatak örtülerini kucağına sermesine izin verirken, her türlü itirazını kendine sakladı. Adam gümüş saç fırçasını makyaj masasından alıp kendisine getirirken gözleri onu takip etti. "İzin ver-"

Fırçayı adamın elinden kaptı. "Gerek yok, hassas bir kafam var ve hassas bir dokunuş gerekiyor."

O zaman o yapsa daha iyi. Elleri hâlâ titriyordu ve duyguları sarkaç gibi çılgınca sallanıyor gibiydi. Ona karşı hislerinin nazik olmadığını fark etti. Ama ateşli.

Şiddet bile.

Bu yüzden uzak duruyordu. O ne zaman yakınında olsa havada uçucu bir şey asılı kalıyordu ve uçuculuk kendine izin verdiği bir şey değildi.

Tanrım, ama sanki onu çözmeye niyetli keskin tırnaklı bir kadın tarafından yeni keşfedilmiş terk edilmiş bir iplik yumağıymış gibi hissediyordu.

Morley yatağın ayak ucuna tünedi ve dizini bükerek ona baktı. "Hâlâ kendini hasta hissediyor musun?" diye sordu, kadın fırçayı nemli saçlarında gezdirmeye başladığında, uçlarından başlayıp yukarı doğru ilerledi.

"Birkaç gündür hafif mide bulantısı nöbetleri dışında kendime gelemedim." Kirpiklerinin altından ona utangaç bir bakış fırlattı. "Zencefilli gazoz için teşekkür ederim. Kendimi kötü hissettiğimde yudumluyorum."

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Evet. Şey. Bir yerde okumuştum."

Aslında eline geçen her şeyi okurdu. Hamilelik ve doğum üzerine kitaplar. Doktor broşürleri ve süreli yayınlar. Her şeyi. Eğer bir baba olacaksa, krallıktaki en bilgili baba olacaktı.

Düşünceli bir sessizliğe gömüldü, tüm varlığı saçıyla ilgilenmeye odaklanmıştı.

Morley onu dikkatle izliyor, olağan dışı bir şey var mı diye inceliyordu. Ne aradığını tam olarak bildiğinden değil. Kanama, diye düşündü. Başka bir bilinç kaybı. Kafa karışıklığı. Acı.

Böylesine yakın bir inceleme altında büyüleyici küçük tavırları ortaya çıkıyordu. Çok etkileyici bir sol kaşı vardı, sağ kaşı ise asla kemerli değildi. Sol eli de baskın olanıydı. Sağ gözünün altında bir çil vardı. Sadece bir tane. Ve çenesinin arkasında sağ tarafta küçük bir yara izi. Çok fazla fırfırla uyurdu.

Saçını tararken de parmaklarını saçının bir bölümünden geçirerek ritmik ve zarif hareketlerle tutam olup olmadığını kontrol ederdi.

Beyaz geceliğinin omzundan sarkan mürekkepli örtü yer yer dalgalanıyor ve dokunulmayı bekleyen küçük dallarla yüzünü çerçeveliyordu.

Tanrım, çok
güzeldi. Ve onun
kızıydı.

Onu hiç böyle görmemişti. Solgun, yeni fırçalanmış, nemli ve süssüz olsa bile bir güzellik timsali olarak kalmıştı. Onun gibi bir adamı kayalıklara fırlatacak türden bir siren.

Yine de isteyerek giderdi.

Tuhaf, tanımlanamaz bir duygu kapladı içini. Tam olarak huzur değil, asla değil, ama zeki bir enstrüman tarafından büyülenen bir kobraninkine benzetebileceği gevşek kollu bir büyülenme. Başka tarafa bakamıyordu. Başka hiçbir şey yoktu. Sadece yatağındaki kadın ve onun nazik bakım hareketleri vardı. Hava kadının banyosundan dolayı ılık ve nemliydi ve kalbi yavaşlayıp göz kapakları ağırlaşırken sabunun yaz kokusunu içine çekti.

Bir an, belki de sonsuza kadar sessizlik içinde oturdular, adam kadının görüntüsünü seyretmekten başka bir şey yapmıyordu.

"Onu hala seviyor musun?"

Dudaklarının kıpırdadığını zar zor fark ettiği için soru aralarındaki havada belirmişti.

Morley biraz irkildi, daha dik oturdu, onu doğru duyup duymadığından emin değildi, çünkü zihni oldukça hoş bir şekilde-olağanüstü-boştu. "Pardon?"

Bakışlarını sıkıca pürüzsüz, parlak, çözülmüş saçlarının toparlanan parlaklığına odakladı. Yine de fırçalamaya devam etti. "Kontes, Farah, onu hâlâ seviyor musun?"

"Hayır." Cevabının çabukluğu onu bile şaşırtmıştı. Kadın ona kısa bir bakış fırlattı. "Misilleme korkusu olmadan bana anlatabilirsin," diye ısrar etti. "İftira atacak durumda değilim ve senin bir keşiş gibi yaşadığını hayal bile edemiyorum. nikahımızdan önce."

İşin ironik yanı, bir süredir tam da bunu yapıyor olmasıydı. Savaş sırasında ve sonrasında birkaç çılgın yıl geçirmişti ama... eğer son zamanlardaki romantik maceralarını anlatmak gerekirse.

Monk uygun
biriydi. Ona kadar.

"Farah'a büyük saygı duyuyorum," diye cevap verdi. "Ama hepsi bu kadar."

"Saygınıza karşılık veriyor." Yüz hatları bir an için esrarengiz bir duyguyla karardı ve iç çekerek fırçasını komodinin üzerine bıraktı.

"Onu hiç sevdim mi bilmiyorum." Morley onu açıklama yapmaya neyin zorladığını bilemiyordu ama kelimeler bir hakikat seli halinde ağzından döküldü. "Onun ve benim birbirimize uygun olduğumuzu düşünüyordum, hepsi bu. Birlikte kolayca çalışıyorduk ve birbirimizin arkadaşlığından hoşlanıyorduk. Etkinliklere katılırdık ve o da benimle aynı mekânlarda yemek yemeyi severdi. Düşündüm ki..." Onun bu boş evi sessizlikten başka bir şeyle dolduracağını düşünmüştü. Eve dönecek birini istemişti. Bir hayatı ve içindeki tüm güzel, korkunç şeyleri paylaşmak için. "Aramızda bir aşk doğabileceğini düşünmüştüm. O iyi bir kadın. Güvendiğim, saygı duyduğum ve hayran olduğum biri."

Çenesinin sallanması, zor kazanılmış metanetini yalanlıyordu ve sanki onun sözlerini sindirmek için elinden

geleni yapıyormuş gibi yavaşça başını salladı.

"Benim aksime."

Onu hiç seni istediğim gibi istemedim.

Neredeyse söylüyordu. Kelimeler, ölüme atlamak üzere olan pervasız bir adam gibi dudaklarının kenarına takıldı. Farah onun için hiçbir zaman bir tehlike olmamıştı ama neşe de değildi. Onu arzulamıştı, çünkü o güzeldi ve kendisi de bir erkekti. Ama onu hiçbir zaman Prudence için atladığı çizgiye yaklaştırmamıştı. Ne onun yokluğunda acı çekmiş ne de onun üzerindeki gücünden korkmuştu.

Çünkü hiç yoktu.

Oysa şimdi.

"Blackwell'le görüşmeniz benim hakkımda mıydı?" diye sordu, bakışları nihayet onunkilerle buluştuğunda kısılmış ve endişeliydi.

"Tartışamayacağımı biliyorsun-"

"Neyi tartışamazsınız? Davamı mı? Hayatımı mı? Masumiyetimi kanıtlamam gerektiğinin farkındasınız ve neler olduğunu bilseydim, yardım etme şansım olabilirdi."

"Bu sadece-"

"Benzer koşullar altında sen ne yapardın kocacığım? Gelecek hakkında endişelenmekten başka yapacak hiçbir şey olmadan bu cehennem gibi evde kilitli kalmak. Herkesin korkunç sırıymış gibi davranılırdı. Bu çok zalimce." Son kelimelerde sesi titremeye başladı ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parıldadı.

Morley hayatı boyunca acıma hissetmişti. Utanç, pişmanlık, sempati.

Ama hepsinin bu tuhaf karışımı değil.

"Burada tutsak değilsin," diye yatıştırdı. "Ama işler yoluna girene kadar gözlerden uzak olman senin için daha güvenli. Doğru olanın bu olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum."

Sinirli bir ses çıkardı ve yaklaşan fırtınayı silmek için gözlerini ovuşturdu.

Morley tereddütle uzandı ve elini tezgâhın üzerinden kızın ayak bileğine koydu. Kızın kemikleri ellerinin altında o kadar narin, o kadar küçüktü ki.

"Seni anlıyorum," demekten başka bir şey gelmedi aklına. "Sizin durumunuzda olsaydım muhtemelen

delirirdim."

Ona göz kırptı ve yüzü biraz gevşedi, hayal kırıklığının bir kısmı kabullenmeye dönüştü. "O zaman... neden karanlıkta bırakılıyorum?"

"Çünkü sana ihtiyacım olan yer orası," diye cevap verdi kastettiğinden daha sert bir şekilde.

Kızın acıyla irkilmesi üzerine açıklama bir gayzer gibi fışkırdı. "Anlamıyor musun? Seninle aynı odada bulunmaya dayanamıyorum, *bekle*." Kızın gözleri baykuş gibi dönerken, elini kızın dile gelmeyen acısına karşı kaldırdı. "Yani, aynı anda *hem* senin yanında olup *hem de* aklıma mukayyet olamam. Sen kafamın içinde kendimi kurtaramadığım bir melodi gibisin. Bir sel ya da bir kasırga, önümü göremeyene kadar beni döndürüyor. Şimdi buna izin veremem. Objektif olmalıyım. Duygusuz."

"Duygusuz mu?" diye yavaşça yineledi.

"Özellikle de riskler bu kadar yüksekken. Ben istediğimde-" Kendini tam zamanında yakaladı.

Nefes almayı bıraktığını, bakışlarının dalgın ve dalgın olduğunu görmek için.

Çok fazla şey söyledi.

"Ne istediğin zaman?" diye fısıldadı.

"Demek istediğim... sonuç herkesin hayatı ve geleceği üzerinde böylesine muazzam bir etkiye sahip olduğunda." Adam ona doğru yaklaştı ve kadın da ona yer açmak için bacaklarını oynattı. Öne doğru eğilen eli, karnının üzerine oturana kadar ona doğru kaydı. "Üçümüzün."

Elini kendi eliyle kapattı ve Morley birden kendini bir tutsak olarak buldu.

Zincirleri çelik yerine ipek.

Geceliğinin ve yatak örtüsünün altından bile, sıkı karnının zar zor fark edilebilen bir kıvrımı olduğunu görebiliyordu.

Her biri ellerinin altındaki yaşamı merak ederek aynı nefesi verdi.

"Bir şekilde size masum olduğumu kanıtlayacağım," dedi bir kraliyet ailesinin kararlılığıyla. "Eğer bunu yaparsam,

O zaman sana layık olur muyum?"

Yabancı ve sinir bozucu bir duygusallık dalgasına kapılan Morley, bu samimiyete dayanamayarak ve daha ileri gitmeyerek ondan uzaklaştı. "Konu bu değil."

"Benim için öyle."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, ona inanmayı arzuluyordu. Sırf bu yüzden, masumiyetinin bir önemi olmadığını fısıldayan karanlık tarafıyla yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

Ne olursa olsun ona aşık olacağını.

"Lütfen, bunu şimdi konuşmayalım. Ben de... Tanrı aşkına doktor nerede?"

"Sizi temin ederim, iyiyim. Masa çok sert bir şekilde devrildi, ben de yere düştüm."

Ona sırtını döndü ve masayı tekrar yerine kaldırmak için paravanın arkasına geçti. Mobilya ağır bir parçaydı, üstü saf mermerdi.

Tanrım, ya onu üstüne çekseydi?

Birdenbire bir evin bir kadın ve çocuk için ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkına vardı.

"Kalmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedi, örtüleri ilkel bir şekilde düzenleyerek. "Hava karanlık. Gölgeler Şövalyesi olarak işinize devam edebilirsiniz."

Yeleşinden saat zincirini çıkardı ve kontrol etti. "Bu gece ayrılma şansım yok."

"Sana kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum, endişelenmen için pek bir neden yok," diye ısrar etti.

"Öyle mi? Peki tıp diplomasını hangi seçkin kurumdan aldınız Doktor Morley?" Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Az önce *karımı* yere yığılmış halde buldum; eğer bu üzölmek için uygun bir zaman değilse, daha iyisini düşünemiyorum. Ya muayene olursunuz ya da-"

"Yoksa ne olur?" diye sordu alaycı bir gülümsemeye. "Beni hapse mi attıracaksın?"

Bu onun keskin bir kahkaha atmasına neden oldu. "Beni kışkırtma."

Kırmızı suratlı Bart, nazik tavırlı, gaga gibi bir beyefendi olan doktorla birlikte geldi ve aralarındaki konuşmayı yarıda kesti.

Morley, karısı muayene edilirken, palpe edilirken ve sorgulanırken, doktorun karısının ve çocuğun düşük yapma tehlikesinin yok denecek kadar az olduğunu söylemesi için bekledi. Morley, tavsiyeler verildikten ve bir serum uygulandıktan sonra, adamın parasını ödeyip onu yolcu edecek kadar uzun bir süre karısının yanından ayrıldı.

Odasına dönmeden önce Ravencroft Scotch'tan birkaç yudum alarak kendini güçlendirmek için durdu.

Sadece onu huzur içinde uyurken bulmak için.

Koyu renk saçları yastığın üzerinde dalgalanıyor, narin yüz hatlarının etrafında abanozdan hayalet bir hale gibi parlıyordu. Eli yanağının yanında, sanki ona değerli bir şey verecekmiş gibi küçük bir fincanın içinde gevşemişti.

Yatağının pürüzsüz tarafı onu çağırırken keskin bir özlem acısı onu delip geçti. İşte buradaydı, masumların uykusunda uyuyan garip ve baştan çıkarıcı bir fantezi.

Ve kız onun kızıydı.

Karanlık bir arzu içinde öyle bir şiddetle kabardı ki, onunla ürperdi. Ona sahip olmak istiyordu. Ona sahip olmak, bedenini ve ruhunu ele geçirmek. Kendini onun içine yerleştirmek ve akılsız olana kadar, kemiksiz olana kadar, tatminle dolana kadar ona zevk vermek.

Onu elleriyle beslemek istiyordu. Onu ve içindeki yaşamı beslemek için. Güzelliğini süslemek için ona bir şeyler almak istiyordu. Mücevherler ve kurdeleler, ipek ve değerli metaller. Serseri kaprisler ve arzulardan oluşan bir fırtına içinde dönüp duruyordu, ta ki bedeni artık bu fırtınanın gücünü zapt edemeyecekmiş gibi hissedene kadar.

O. Aranıyor. Onu.

Her şeyi istedi.

"Beni kışkırtma," diye bir kez daha fısıldadı.

Bunu daha önce şaka yollu söylemişti ama şimdi bir yalvarışa dönüşmüştü.

O bir baştan ıkarıcıdan başka bir şey değildi. Daha fazla karşı koyamayacağı bir şey. Tüm dünyasını başına yıkabilecek bir şey.

Ve yine de son kanlı, kırık kalıntılarını onu korumak için kullanacaktı.

BÖLÜM 13

Birkaç gün sonra, Prudence ve Mercy'nin babalarının çalışma odasını, kütüphanesini ve kişisel eşyalarını taramaları üç saatten fazla sürmüştü ve sonunda aradığı belgelere rastlamışlardı.

Mercy bu görev için güvenilecek mükemmel bir ortaktı. Hızlı ayaklı, kıvrak zekâlı ve her zaman maceraya hazır biriydi. Ya da mesleklerine verdiği isimle, neredeyse yanından hiç ayırmadığı dedektif romanlarından aşırıldığını iddia ettiği bir kelime olan "*caper*".

"Bunun adını temize çıkarmaya yardımcı olacağını gerçekten düşünüyor musun, Pru?" Mercy endişeliydi. "Babamın işinin Sutherland'in ölümüyle ne ilgisi olabileceğini anlamıyorum."

"Muhtemelen hiçbir şey," diye kabul etti Prudence, kâğıtları dikkatle bir kutuya yerleştirirken. "Ama eğer kocama şehre sokulan yasadışı mallarla ilgili soruşturmasını ilerletmesi için gerekli araçları sağlayabilirsem -babam hakkındaki gerçeği bulmak için- sanırım bu aramızdaki güveni tesis etmek için uzun bir yol kat edecektir."

Mercy ayıldı, gözlerinde bir şüphe parıltısı belirdi. "Pru... ya gerçek babamızın suçlu olduğu yönündeyse? Bu zavallı annemi öldürür. Ve... geri kalanımız mahvolur."

Prudence evrak çantasını bırakıp kız kardeşine yaklaştı. "Bunu düşünmediğimi sanmayın," dedi.

yatıştırdı. "Babamız pek çok şey olabilir ama ilkeli, yasalara saygılı bir adamdır. Gereğın Goode ismini temizleyeceğini umuyorum. Ve kocamın bir şekilde suçunu ortaya çıkarması gibi beklenmedik bir durumda..."

Mercy uzaklaştı, şık ekose elbisesini dzelitti ve saçını dzelitti. "Dedektif Müfettiş Aloysius Frost'un dördüncü romanı *The Cheapside Strangler*'da dediği gibi, 'Suçlu adaletten kaçtığında, masumlar da adaletten mahrum kalır.'" Evrak çantasını hüzünle kilitledi ve ona uzattı. "Bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Felicity ve ben hayatta kalacağız. Yani... en kötü ne olabilir ki? Bize bir sezon verilmeyip evlatlıktan reddedilmemiz mi?" Omuz silkti. "Sen ve Honoria'nın neyle karşı karşıya olduğunu düşünürsek... ikimizin de evlenmek için can attığını söyleyemem."

Pru ağlayabilirdi ama bunun yerine Mercy'yi yanağından öptü ve Whitehall Place Dört Numara'ya koştu.

Elinde evrak çantasıyla meşhur Scotland Yard'ın karmaşasında geziniyor, istekli memurlara ve birkaç huysuz polise Başmüfettişin ofisini nasıl bulacağını soruyordu.

Birkaç dakika ve dört kat sonra, koridorda onun yanında durmuş, kocasını iş başında hayranlıkla izliyordu.

Prudence kendini safariye çıkmış bir kaşif gibi hissediyordu, kendi doğal ortamında muhteşem bir canavarı izliyordu.

Birinci ve ikinci katlardaki nezarethanelerin ve genel rütbe kargaşasının -ya da kısa bir süre önce kendisinin de bulunduğu bodrumdaki sırların- aksine, dördüncü katta her türden ve boyuttan adam masaların etrafına doluşmuştu. Odayı suçla mücadelenin daha karmaşık ve entelektüel tarafının telaşıyla dolduruyorlardı.

nemli unvanlara sahip kişiler duvar boyunca sıralanan ofisleri koruyordu ve Morley'inki en grkemlisiydi.

İşçi karıncalar gibi yürüyen faal kanun adamlarının akınını karşılamak için kapıyı destekleyerek açtı. O anda, bir tuğgeneralin nndeymiş gibi hazır olda duran iki üniformalı subayın belgelerini taradı.

Garip bir şekilde, onu hiç görmediği kadar rahat ve gündelik görünüyordu. Gümleği bembeyazdı ve kravatı her zamanki gibi sıkıydı ama en üst katın kalabalık ve kapalı havasında rahat etmek için ceketini çıkarmıştı.

Kendini kaptırmış bir halde kalemine uzanıp bir şeylerin üzerini çizdikten sonra kenarda düzeltirken subayların sıkıntısını fark etmemiş gibiydi. Daha genç olan, iri yarı ama bebek yüzlü adam, yoldaşının omuzları çökerken gözyaşlarına boğulacakmış gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Prudence sempati duydu.

Ağırbaşlı takım elbiseli ve pahalı şapkalı başka bir adam ofisine daldı ve Morley parmağını kaldırarak başını kaldırmadan onu susturdu.

İşini bitirdikten sonra evrakın altını imzaladı ve memurlara geri verdi. "Bu mükemmeldi. İkiniz de takdir edilmelisiniz."

Adamların yüceltilmesi dudaklarına hoş bir gülümseme getirirken, bazılarının önemsiz diyebileceği ama uğruna bir uzvunu verebileceği bir zaferin tadını çıkarmak için bir an ayırdı.

Kocasının onayı.

Kâğıtları alan memurlar neredeyse sekerek ofisten çıktılar ve köşeyi döndüklerinde kadını yere düşürdüler.

"Özür dilerim," diye nefes aldı genç olan, parlak gülümsemesine engel olamayarak.

Başını salladı ve delikanlı uzaklaşırken onun için gerçekten mutlu olarak onu affetti.

Kocası, üniforma giymediği için dedektif müfettiş olduğunu tahmin ettiği yeni adamla artık daha ihtiyatlı bir şekilde konuşuyordu.

Onu samimi bir anda incelemek için nadir bir fırsat yakaladı.

Başmüfettiş Sör Carlton Morley. Bu adam Gölgele Şövalyesi'nden peynirle tebeşir kadar farklıydı. Bir kadınla randevulaşmaya asla tenezzül etmezdi.

erken yaz gecesi gökyüzünün altındaki bahçe. Düzenli bir masası, bir memur ordusu ve ağırbaşlı, ölçülü tavırları olan bu örnek değil. O insandan çok makineydi. Tüm aygıt bozulmasın diye dönmeyi durduramayan bir çark.

Bunun onun eşi olması ne kadar garip. Erkeklerin bu lideri. Yorulmak bilmeyen bir sırta ve şeytani güç ve dayanıklılık rezervlerine sahip bu beygir.

Onun dışında. Başka hiç kimse gözlerinden dallara doğru derinleşen olukları ya da ağzındaki gerginlik parantezlerini fark etmedi mi? Ne kadar yalnız olduğunu nasıl fark edemediler? Ne kadar bitkin olduğunu?

Eğer gündüzleri gücü yönetiyorsa ve geceleri kendi başına bir güçse... ne zaman dinleniyordu? Konuşacak bir hobisi yoktu. Ne arzularını ne de özel zevklerini dile getiriyordu. Evlerinde ona bir şey çağrıştıracak hiçbir şey bulamamıştı. Binicilik ya da av köpekleri hakkında sürelî yayınlar yoktu. Puro ya da fazla alkol de yoktu. Spor kıyafetleri ya da antika silahlar bile yoktu.

Onun kimliği, her iki kimliği de adalete adanmıştı.

Gerçeğin onun için bu kadar önemli olmasının nedeni buydu. Hayatını buna adamıştı.

Astıyla yaptığı konuşma verimli bir şekilde sona erdi ve dedektife yürüyüş emirleri verildi.

Gerçek bir dev olan adam, giderken kapının hemen ötesinde duran kıza baktı ve şaşırtıcı kızıl bıyığı, takdir dolu bir çekicilikle dolu sarı dişli bir gülümsemeye ayrıldı.

"Size yardımcı olabilir miyim, bayan?"

Elini kobalt rengi ipek elbisesinin önünden aşağıya doğru indirdi ve eldivenini saçının tepesinde duran absürt küçük şapkaya dokundurdu. "Sanırım Başmüfettişlik için sırada ben varım."

"Şanslı adam," dedi dedektif arsızca göz kırparak ve kolunu kapıya doğru sallayarak.

O anda, birkaç spekülatif bakıştan daha fazlasının kendisini takip ettiğini hissederken, zeminin eskisinden çok daha sessiz hale geldiğini fark etti.

Görünürdeki tek kadın o olduğu için bu onu pek şaşırtmadı.

Hızlı bir reverans yaparak kapıdan içeri girdi.

Morley ilk bakışta onun kim olduğunu fark etmemiş gibi görünüyordu ama sonra ona bakarken sandalyesinde doğruldu.

Adamın kaşları çatılıp ağzının kenarındaki oluklar derinleşmeden önce, gözlerinin sıvı mavisinde bir zevk dalgası hayal etti.

Hayır. Bakışlarındaki buzullar, onu burada bulmaktan hoşnut olmadığını hayret verici bir şekilde belli ediyordu.

İki elini de masasının üzerine koymuş, sanki onlara göz kulak olmak zorundaymış gibi. "Prudence. Burada ne işin var? Ön taraftan mı geldin?"

Doğru. Adam onun için bir değer iken, kadın onun için sadece bir yükü. Ama bunu değiştirmek için çok çalıştı ve emeklerinin meyvesini hemen almak zorunda kaldı.

Aceleyle ofisine girerek, teklif edilmeden masasının önündeki deri sandalyelerden birine oturdu. "Bir şey buldum ve size vermek için bir dakika bile bekleyemedim," diye açıkladı, elinde tuttuğu evrak çantasını ona uzatırken heyecanına engel olamıyordu. "Babamın nakliye şirketinin kayıtları. Karbon kâğıdına basılmış üç nüshadan biri. Kaçakçılığa dair kanıt arıyorsunuz, değil mi? Rıhtımdaki nakliye kayıtlarıyla karşılaştırırsanız, mahkûm etmek ya da temize çıkarmak için ihtiyacınız olan şeyi bulacağınıza inanıyorum."

Sessiz kalması için elini kaldırdı ve bu jestteki bir şey, onu sıkıntılı bir bulmaca çözer gibi incelerken kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu.

"Farkındaysanız..." diye duraksadı. "Prudence, bunları nereden buldun?"

"Çalışma odasındaki kasadan," dedi. "Felicity bu sabah bir randevuya katılmak için benimle dışarı çıktı ve sonra Mercy aramaya yardım etti-"

"Baban bir suçtan hüküm giyerse ne olacağını hiç düşündün mü?" Ofis kapısına doğru dikkatli bir bakış fırlattı, ancak kimsenin dinleyecek kadar yaklaşmadığı anlaşılıyordu. "Eğer suçluysa, hapse atılacak. Bunu kolaylaştırmaya hazır mısınız?"

Prudence, babasının ailesine yönelik şüphelerini kendisine bildirdiği andan itibaren bunun ağırlığını hissetmişti. "Babam güçlü bir konumda ve bunu korumaya yemin ettiği insanların sağlığı pahasına kullanmasına izin vermem. Bu belgeler onu mahkûm etmek kadar kolayca temize çıkarma yeteneğine de sahip. Mümkün olan en kısa sürede gerçeği bulmanızı kolaylaştırmaya hazırım."

Adam uzun bir süre evrak çantasını inceledikten sonra ona öyle bir bakış fırlattı ki, kalbi midesinden boğazına doğru fırladı.

"Eğer suçluysa..." diyerek onun yanıtını önledi. "Kız kardeşlerimin iyiliği için ona merhamet edebilir misiniz?"

Dudakları sıkı bir çizgi halinde sıkıştı. "Kanun adalettir ve adalet çoğu zaman merhametle birlikte bulunmaz."

"Evet, ama... kendinizi yasadan daha üstün görüyorsunuz, değil mi? Hayatınızın yarısını karanlıkta geçiriyorsunuz."

Tekrar açık kapıyı kontrol etti, başını bir uyarı hareketiyle eğerken çenesi gerildi. "Bunu burada tartışmayalım."

"Sizden bir suçu görmezden gelmenizi istemiyorum," dedi ona doğru sinsice eğilerek. "Sadece kız kardeşlerimin ve annemin, o gönderilirse paralarını ve mallarını ellerinde tutmalarına izin vermenizi istiyorum." Ellerini yalvaran bir hareketle birbirine bastırdı. "Bana gösterdiğiniz merhameti onlara da göstermenizi istiyorum."

"Sen farklısın," dedi sert bir ses tonuyla.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Masadan kalktı ve ayağa kalktı. "Ayrıca, bu tür bir karar bir yargıca bağlı olacaktır." Arkasındaki pencerenin önünde volta atarak evrak çantasına baktı. "Bugün babanın evine gideceğini bilmiyordum. Bunu temin etmemeliydin, çok tehlikeli. Ya yakalansaydın?"

"Evde başka kimse yoktu." Burnunu kırıstırdı. "Babam çok titiz bir adam değildir ama bana zarar vermez."

"Erkeklerin tehdit edildiklerinde ne yapacaklarını bilemezsiniz," diye öğüt verdi. "Ve işleri nasıl karıştırdığınızı anlayamazsınız. Böyle bir kanıt elde etmek için uygun kanallardan geçmeliyim. Eğer bir şey mahkemeye taşınacaksa-"

O da ayağa kalktı, adamın bu hareketine verdiği tepki hissettiği tüm coşkuyu bastırdı. "Kendimi bildim bileli bir komiserin kızı olduğumu unutuyorsun. Size orijinal kopyaları neden getirmediğimi sanıyorsunuz? Elbette arama izni için bir neden bulabilir ve sonra da gerçeklerini temin edebilirdiniz."

Bunun üzerine dondu kaldı, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Evet. Sanırım yapabilirim." Masasının etrafında dolanırken bakışları hayranlığa benzer bir şekilde ısındı. "Bağışlayın beni..." Dikkati kızın üzerinde gezinirken aniden dikkati dağılan adam durakladı; ince, yüksek yakalı elbisesinin sarmaladığı göğüslerinin kabarıklığında, ipek büzgülerle vurgulanan kalçalarının kıvrımlarında oyalandı.

Onun için giyinmişti. Onu memnun etmek için. Ve çabasının başarılı olmasından baş döndürücü bir memnuniyet duydu.

"Onları buraya kadar getirmek zorunda değildin," dedi daha karanlık, daha ilkel bir duyguyla sertleşmiş bir sesle. "Bu senin için hoş bir atmosfer değil. Bana evde de verebilirdin."

Omuz silkti ve merakla etrafına bakındı. "Buraya daha önce hiç gelmediğim için tanınmaktan endişe etmedim.

ve ben zaten şehirde doktorun yanıdaydım-"

"Doktor mu?" Gerildi. "Sen iyi misin? Çocuk iyi mi?"

-Bir şey mi oldu? Sen otur ve dinlen." Adam kadının omuzlarını kavradı ve kapı çerçevesine doğru yürümeden önce onu sandalyeye geri bastırdı. "Dunleavy, karıma içecek bir şeyler getir, eğer büfede çay diye satılan şey buysa, seni rütbinden indiririm."

Prudence, kırmızı bıyıklı hantal adamın kapı pervazından kafasını uzatıp ona baktığını görmek için sandalyesinde döndü. "Bu... Yani... Bir karın mı var?"

Patronunun yüzündeki öfkeye bir kez baktı ve iri adam, ona pürüzsüz bir mermer zeminde tutunmaya çalışan bir köpeği hatırlatarak koşarak uzaklaştı.

Prudence tekrar ayağa kalktı. "Yanlış bir şey yok. Leydi Northwalk'un doktoru ve ebesiyle bir randevum vardı, hepsi bu."

"Evet, ama *neden*?" diye sordu, kasları tedirginlikle gerilmişti.

"Benim durumumdayken doktorlar tarafından düzenli olarak kontrol edilmem olağan bir durum."

Dudakları acımasız bir onaylamayla büküldü. "Sen yapmadın
Bir doktorla randevunuz varsa beni bilgilendirin."

"Neden yapayım ki? Erkekler genellikle böyle şeylerle uğraşmazlar."

"Sana ne zaman diğer erkekler gibi olduğum izlenimini verdim?"

"Buyurun, Bayan Morley! Size şu süslü püslü DI Calhoun'un taze demlediği güzel şeylerden buldum." Dunleavy, tokmak kadar ellerinde son derece gülünç görünen bir tepsinin üzerinde şangırdayan porselen bir çay takımıyla göründü. İpin üzerindeki bir adam gibi yürüyordu, dili konsantrasyon içinde dışarıdaydı. "Tadına bakmaya fırsat bulamadan burnunun dibinden çekip aldı."

Pru, "Birinin çayına el koymak istemiyorum," diye itiraz etti.

"Kimin için olduğunu söylediğimde çok sevindi." "Leydi Morley," diye düzeltti kocası keskin bir ifadeyle.

Adamın tepsisini alıp masasının kenarına koyduktan sonra ona bir fincan doldurdu.

"Doğru, doğru ve çok iyi bir hanımefendisiniz!" Dunleavy gözleri yarı kapalı, elma yanaklarını yukarı kaldıracak kadar geniş bir gülümsemeyle bir ona bir patronuna baktı. "Sör ve Leydi Morley, benim yaşadığım ve nefes aldığım gibi! Bahse girerim, tüm şehirdeki en tuhaf çifttir. Neden hep senin bekâr olduğunu düşündük bilmiyorum, değil mi Sampson?"

Küçük bir adam başını dağ gibi bir adamın etrafından dolaştırdı, kareli yün elbisesi bir kol gibi üzerinde sallanıyordu.

"Hep öyle zannederdik," diye kabul etti kendisi gibi kısık bir sesle.

Dunleavy şapkasını çıkararak, "Başmüfettişin sizden bize bahsetmemesine şaşmamalı, leydim," diye devam etti. "Onun gibiler için fazla genç ve güzelsiniz, değil mi?"

"Çok nazıksınız. Ben Prudence Morley, ikinizle de tanışmak büyük bir zevk." Onlara elini uzattı ve yeni soyadını kullanırken beklediğinden daha fazla keyif aldığı için onların saygılı övgülerini aldı.

Birden ikisi üç oldu, sonra dört, ofisteki arkadaş sayısı katlanarak arttı, ta ki Prudence tüm kattaki her dedektif, çavuş, polis memuru ve memurla tanıştırılmış gibi hissedene kadar.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kimse onu Prudence Goode olarak tanımadı. Resmi gazetelerde hiçbir zaman George'unkinin yanında yer almadı, çünkü ne sosyetik olacak kadar yüksek ne de onların sosyal sınıfında yer alacak kadar düşük bir rütbeye sahipti. Bu çalışan adamların, ayrı bir hükümet binasında görev yapan babasıyla da hiçbir ilgisi yoktu.

Onlar için o Prudence Morley'di ve soyu, yanındaki adam için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu rahatsız etmedi.

Bir parça.

"Kocan seni kendine saklıyor," diye gevezelik etti esmer tenli, şişman bir adam.

Kaşlarını kaldırarak, konuşmasına izin vermeden önce öfkesinin fırtınasıyla boğuşuyor gibi görünen Morley'e baktı.

"Alınmalı mıyım?" diye sordu muzip bir sırıtışla.

"Hiç de değil!" Dunleavy onu savunmak için acele etti. "Sanırım kıskanç bir adam. Bizim gibilerin senin gibilerin etrafında olmasını istemedi, onu suçladığımızı söyleyemeyiz."

"Oh," diye şakacı bir şekilde kelimeyi uzattı. "Anladığım kadarıyla bir avuç alçak."

"Bizi hizada tutuyor, değil mi Şef?" Sampson kemikli dirseğiyle Morley'i dürttü.

"Görünüşe göre pek iyi değil," diye homurdandı kocası. "Sizin yapacak işiniz yok mu?"

Bir elini Dunleavy'nin koluna koydu ve ofisin etrafına doluşan, kendilerini içeri sokamayan ama bakmak isteyen daha fazla adam olduğunu fark etti. "Söyleyin bana Bay Dunleavy, kocam korkunç, demir yumruklu bir huysuz mu?"

"Hayır," Dunleavy kızardı ve utangaç bir hareketle bıyıklarını kabarttı. "Geldiği kadar adil biri."

"Ülkedeki en adil demir yumruk," diye seslendi biri arkadan. "Şimdi onu zam yapmamız gerektiğine ikna edin, Leydi Morley."

Toplulukta şamatalı bir kahkaha koptu ve o da bu neşeye kendini kaptırmaktan kendini alamadı. "Gurur duyulacak bir kocan var, ama zaten biliyorsun ki değil mi?" Sampson gülümsedi.

Elinde olmadan onu inceledi, nadiren yaşadığı şaşkınlık anının tadını çıkarıyordu. "Elbette. O bir örnektir."

Kadının bakışlarını tutarken yüz ifadesi öfkeden pişmanlığa dönüştü. Neredeyse bir çift olduklarına inanabilirdi... sırlarını gözleriyle paylaşıyorlardı.

"Kusura bakmazsanız, cinayet yakalama rekoru hâlâ elimizde," diye bağırdı bir başkası.

"Benim için hiç sakıncası yok!" Onlara ışıl ışıl baktı. "Carlton'ı bilirsiniz, tam bir muamma. Övünmeye hiç yatkın değil. Her şeyi duymak istiyorum."

İtirazlarına rağmen, onun övgülerine boğulmuştu. Annesini tehdit eden bir adamı elli adımdan fazla mesafeden vurduğunu biliyor muydu? Wordston Zümrütü'nün hırsızını yakalamakla kalmamış, mücevheri kurtarmış ve sahibine iade etmişti. Birkaç yıl önce Fenianlar Yard'ı bombaladığında on dört adamı kahramanca enkazdan çıkarmıştı. Eğer onlara inanılacak olursa, Ben More'un Kara Yüreği'ni tek başına ıslah etmişti.

"Pekâlâ, bu kadarı size yeter!" Morley adamlarının yanından geçerek kapıyı genişletti ve gitmeleri için pek de ince olmayan bir davette bulundu. Teni yakasından itibaren kıpkırmızı kesildi ve rengi yanaklarına doğru süzölmeye başladı. "Leydi Morley de şimdi gidiyordu. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Böyle bir kalabalığın bu kadar hızlı söndüğünü hiç görmemişti. "Bizi tekrar ziyaret edecek misiniz?" Dunleavy sordu.

"Tabii ki."

"Onu bu kadar gizemli tuttuğunuza inanamıyorum, Başmüfettiş. Bir dahaki sefere bize hiç tanımadığımız bir çoluğunuz olduğunu söyleyeceksiniz."

"Henüz değil." Gülümsemesine engel olamayan Pru, korsesinin altında hâlâ ince bir görüntü sergileyen karnının üzerine bir elini koydu. "Ama bugün doktorla görüştüm ve bahardan önce..."

Erkekler soluk soluğa kaldılar, kıkırdadılar ve herhangi bir büyükanneyi gururlandıracak kadar coşkuyla kıkırdadılar. Ellerini tutup öptüler ve birçoğu Morley'in sırtına büyük bir tokat atmak ya da erkekliğini kutlamak için enerjik bir el sıkışma hareketi yaptı.

Prudence en son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Aristokraside söylenmeyen sözler vardı. Hatta ifade edilmeyen şeyler. Bebekler kâğıt üzerinde ilan edilir ve sonra da

Kadın hapsedilene kadar "mutlu olay" ya da "yeni eklenti". Hamileliği bir utançmış gibi izole edildi.

Ama burada öyle değil. O kutlandı. Baba adayı da öyle.

Ona baktı, birdenbire sevinç gibi bir duyguya kapıldı.

Gümbür gümbür yüz ifadesi her şeyden çok şaşkınlığa dönüşmüştü. Sanki normalde yaşadığı dünyanın dışında bir dünyaya adım atmış ve ne olduğunu anlayamamış gibiydi. Sarsıntıları, tokatları ve içten iltifatları kabul etti, sanki onları nereye koyacağını bilemiyormuş gibi rahatsız bir şekilde etrafına bakındı.

Bir şey Pru için anında ve yürek parçalayıcı bir şekilde netleşti. Kocasının astları ona sadece hürmet ve hayranlık duymuyordu...

Onu sevdiler.

Çünkü o iyi bir adam ve büyük bir liderdi. Sadece saygı duymakla kalmayıp bunu hak eden biriydi. Her gün yanlış şeyleri düzeltiyordu. Evde o kadar çok ayrıntıyla ilgilenirdi ki, işinde de aynı titizliği gösterdiğinden emindi. Hiçbir görev çok önemsiz ya da çok zor değildi. Yapılması gerekeni hiç çekinmeden, hatta şikâyet bile etmeden yapardı.

Prudence bunun çok sıra dışı bir şey olduğunu anlayacak kadar erkeklerin dünyasını biliyordu.

Saygı duyulacak bir erdem. Hürmet edilecek bir adam.

Kendi ruhunu parçaladı ve kime minnettar olmaları gerektiğini asla bilemeyecek olan sayısız Londralı için kendi sağlığını ve mutluluğunu feda etti.

Kaç kadın büyük bir adamın hayatını paylaşma onuruna erişti? Dünyada iz bırakacak ve başkaları bunu yaptığı için kendi övgülerini söylemek zorunda kalmayacak bir adam. Kaç kişi kocasının yanında yürümekten onur duyduğunu iddia edebilir?

Onunla bir çocuk paylaşmak için.

Hayret duygusu içinden akıp giderken gözlerini kırptırarak duygu buğusunu uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Morley'in alnı endişeyle çatıldı ve bir an sonra onun yanına gelerek destek olmak için dirseğinden tuttu. Odanın geneline hitap etmeden önce, "Seni dışarı çıkaracağım," diye mırıldandı. "Ve bu katta kimseyi görmek istemiyorum. Ya sokaklarda sıkı çalışıyorsunuz ya da akşam için evinize gidiyorsunuz, anlaşıldı mı?"

Adamlar ona itaat etmek için zıpladılar, ama şakalar, fısıltılar ve neşeler olmadan değil.

Morley onu sola, arka merdivenlere açılan kapıya doğru çekti. "Ben senin kocamım," diye tısladı.

"Evet..." diye yavaşça cevap verdi. "Bu oldukça yerleşik bir durum."

Onu yüzüne doğru çevirdi. "Bunun gibi önemli şeyleri benden saklamamalısın."

Gözleri bir o yana bir bu yana dönerek adamın ne demek istediğini anlamaya çalıştı. "Ne gibi... ne gibi?"

"Lanet olası doktora gittin Prudence," dedi öfkeli bir fısıltıyla, onu gizli bir kapıdan geçirip tozlu kutularla dolu bir oyuğa çekti. "Orada olmalıydım!"

Kaldıkları yerden devam ediyorlardı. "İsteyeceğini düşünmemiştim."

Adımlarına devam ederken ona morarmış bir bakış gönderdi. "Ne... benim ne tür bir canavar olduğumu düşünüyorsun?"

"Bir tür erkek canavarı. Erkekler böyle şeylere asla katılmaz. Bu annenin görevidir-"

"Eğer karım ve çocuğumla ilgili tıbbi bir haber gelirse, bunu ilk öğrenen ben olacağım." Alnını ovuşturdu ve sonra sanki stresini atıyormuş gibi elini savurdu. "Aristokratları asla anlayamayacağım. Titiz adamların edep uğruna aileleriyle aralarına koydukları mesafeyi. Bu açıkça gülünç."

Kısa bir ses çıkardı. "Sana daha fazla hayret edemezdin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya kalın kafalısın ya da zalimsin," diye suçladı. "Hangisi?"

"Zalim mi? Sana karşı saygılı olmaktan başka bir şey yapmadım."

"Senin hürmetini istemiyorum. Seni istiyorum. Evimi. İki haftadır evliyiz ve bu süre içinde seni belki üç kez gördüm. Edep sınırlarını aşan bir mesafeyi koruyorsun. Son iki hafta içinde sana bu randevudan ne zaman bahsetme şansım oldu ki?"

Omuzları biraz düştü ve çenesi eğildi, ona azarlanmış bir çocuğu hatırlattı.

"Bana... bir not bırakabilirdin," diye mırıldandı.

"Bir not diyor!" Sanki hâlâ seyirci varmış gibi kutuları işaret etti. "Hayatlarımız böyle mi olacak? Notların kibarca elden ele dolaşması mı?" Korsesinden hayali bir kalem çıkardı ve diline sürdü. "Sevgili Carlton," diye başladı. "Yoksa size Bay Morley mi demeliyim? Evet, sanırım öyle demeliyim, bu daha uygun olur." Hayali notunun üzerine iki çizgi çekti. "Birbirimizi birkaç aydır görmediğimizi biliyorum, ama bu notu size çocuğumuzla birlikte doğum sancısı çektiğimi bildirmek için bırakıyorum. Lütfen en kısa zamanda beni ziyaret edin. En içten saygılarımla, Prudence Agatha Morley."

Hayali ismini süsleyerek imzalarken ona ters ters baktı.

"Ne demek istediğinizi gayet iyi anladım." Kollarını kavuşturdu ve pencere pervazına yaslandı. "Göbek adın Agatha mı?"

"Argh!" Kapıya doğru uzanmadan önce ellerini havaya kaldırdı, gitmeye niyetliydi.

Kolunu kavradı ve onu etrafında döndürdü. "Bu *benim*, Prudence," diye homurdandı. "Ben buyum işte. Evrak işleri ve geç saatlere kadar süren geceler. Sorumluluk ve mesafe, işte bu-"

Ona bir adım daha yaklaştı, yüzü meydan okurcasına kalkmıştı. "*Yanılıyorsun*. Bu sen değilsin, hem de hiç."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun-"

"Unutuyorsun, kocacığım, seninle zaten tanışmıştım. O gece bahçede."

Gözleri o gümüş kıvılcımıyla parladı. "O ben değildim. Bu-"

"Eğer *bir hata yaparsan*, seni tokatlarım." Elini uyarmak için kaldırdı. "O gece, daha önce ve *kesinlikle* o zamandan beri hiç olmadığın kadar kendindeydin. Tüm bu katı yapmacıklıktan sıyrılmıştın. Çıplak ve savunmasızdın. Ve evet, karanlık ve öfkeliydin." Eli onun yanağına indi, ama sadece okşayıcı bir özenle. "Ve benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın vardı. Ve sanırım... Sanırım hâlâ ihtiyacın var."

Kendini mermer bir heykel kadar dik ve gergin tutarken göğsü kısa, hızlı nefeslerle genişledi. Ancak çenesi, rahatlamak isteyen bir canavar gibi hafifçe elinin içine doğru eğildi.

"İlk gecemde bana karşı çok harikaydın," diye hatırlıyordu. "Çok naziktin."

"Yeterince nazik değildin," diye yakındı.

"Sen mükemmeldin. *Biz mükemmeldik*."

Ona ihtiyatla baktı. "Biz... bir kavganın ortasında değil miyiz?"

Eğlenceden nefesi kesildi. Farah haklıydı, erkekler sevimli aptallardı.

"Ben senin *karınım*, Carlton." Ona daha önce hiç böyle hitap etmemişti. Yüzüne karşı değil. "İyi ya da kötü, kaderlerimiz birbirine bağlı. Hayal ettiğin gibi biri olmayabilirim ama... *buradayım*." Göğüsleri adamın göğsüne değinceye, vücudu adamınkiyle birleşinceye kadar yaklaştı. "Bana ihtiyaç duymana izin verilebilir. Beni istemek. Başka hiçbir şeyimiz yoksa bile, o gecemiz var. *Bu* çocuğumuz var. Ve aramızdaki bu çekim. Zamanla sevgiye dönüşebileceğini ummaya cesaret edebilir miyim?"

Ayak parmaklarının ucuna kalkarak adamın çenesine yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Prudence," diye hırladı.

"Çok yorgunsun. Çok *gerginsin*." Başını daha yakına çekti, nefesini boynuna fısıldadı, telkinlerinin kulağına süzülmesine izin verdi. "Seni rahatlatmama izin ver kocacığım," diye ısrar etti. "Bundan daha fazlası. Seni *memnun etmeme* izin ver. Benim için yaptığın onca şeyden sonra-"

Başını geriye attı. "Asla beklemezdim -ödeme olarak değil-"

"Biliyorum," diyerek parmaklarıyla ensesindeki kırpılmış ince saçları okşadı ve onu tekrar kendisine doğru çekmeye çalıştı. Öpücüğü için yanıp tutuşuyordu. "İşte bu yüzden teklif ediyorum. Seni istiyorum kocacığım. Her şeye rağmen bu hiç değişmedi. Şansım olsaydı, son üç ayda sayısız farklı seçim yapardım ama bunu yapmazdım. Kendimi sana verdiğim için pişmanlık duyamam... sana sahip olduğum için... bu beni senin gözünde affedilmez derecede kötü biri mi yapıyor?"

"Hayır." Onun içindeki fırtınayı, ikili doğasının savaşını hissetti ve gruplardan birinin diğerini yendiği anı tam olarak belirledi.

Küfürlü bir lanetle elini bileğine doladı ve onu peşinden sürükleyerek önce çalışma odalarının, sonra da merdiven boşluğunun kapısını çarparak açtı. Onu sessizce bir kat merdivenden aşağı indirdi, daktilolar ve gürültüyle dolu kaotik bir ofisteki iki kapıdan daha geçirdi ve sonra onu uzun, ıssız bir koridora yönlendirdi.

Adam onu koridorun sonuna kadar sürükleyip kullanılmamaktan şişmiş eski bir kapıyı omuzlayarak açarken, kadın ona ayak uydurmak için koşturdu. Akıcı hareketlerin inanılmaz dansıyla onu içeri çekti, kapıyı sıkıca kapattı, kilidi fırlattı ve ağzını onunkine bastırmak için onu kollarının arasına aldı.

Medeni Başmüfettişin tüm taklitleri, aralarında patlayan sıcaklığın altında eriyip gitti. Elleri aniden her yerdeydi. Dudakları artık sıkı, özlü çizgiler halinde sıkıştırılmış değildi. Dudakları onunkilere bir

Hayal ettiği her Şeyi aşan vahşi, ıslak bir tatmin.

Bir kez daha içinde gizlenen, açlıktan ölmek üzere olan cinsel canavara yenik düşmüştü. O kadar derin bir mağarada kilitli kalmıştı ki sanki onu sonsuza dek gömmeye çalışıyordu.

Ama herkes bilirdi ki, beslenemeyen bir yırtıcı hayvan, yaratıkların en tehlikelisi haline gelirdi. Prudence, o canavarı tuttuğu zindanın anahtarının bir Şekilde kendisinde olduğunu fark etti.

Ve bir kez kendini kaybetmesine izin verdiğinde, bunun onu yiyip bitireceğini ummuŐtu.

Doğasına sadık kalarak onu hayal kırıklığına uğratmadı.

Adam onu, olmayan her geceyi ve boş geçen her sabahı telafi edebilecekmiŐŐesine öperken, kadının vücudu adamın etrafında eriyordu. Onun kucaklamasının hararetinin altında, yürek parçalayan bir tatlılık vardı. Onu iliklerine kadar etkileyen bir tür Şaşkınlık.

Bu, onun kelimelerle ifade edemeyeceği bir Şeydi, anlıyordu. Henüz değil.

Belki de hiç.

Onu serbest bırakma Şansı olmamasına rağmen, yine de ona sarıldı, parmakları sırtının dıŐbükey kaslarına gömüldü ve orada bulunduğu g yığınlarının tadını çıkardı.

Dili davet edilmeyi beklemedi, uyuşturucu, ipeksi darbelerle kadının ağzına girdi. Adam dudaklarına doğru inledi ve kadın bu sesteki dürüst zevkin tadını çıkararak nefesini içine çekti.

Yırtık pırtık ihtiyaç.

pŐmelerinin mührünü hiç bozmadan onu geriye doğru itti. Elleri belini kavradı ve onu bir masanın üzerine kaldırdı, ya da bir masanın, emin olamıyordu. Ancak onu oraya sabitledikten sonra, huzursuz dudaklarının başka bir yere gitmesine izin verdi. Dudaklarını yanağında gezdirdi, boğazının hassas çukuruna kök saldı, dudaklarının yumuşak lobunu ısırđı.

Kalçalarıyla boşluğu doldurmak için dizlerini açarken kulağına bastırdı.

Bir dahaki sefere ona böyle sahip olacağını fark etti.
Burada. Şimdi.

Onu tekrar alacaktı. Evliliklerini tamamlamak için.

Loş çevresini algılamasına izin verilen kısa sürede, raf ve kutu iskeletlerinin sadece kirli bir pencereyle aydınlatılan bir tür kötü kullanılmış depo odası olduğunu teşhis etti.

Bulundukları ortamın gayrimeşruluğuyla ilgili bir şey, heyecan ve beklentinin içinde kabarmasına neden oldu. Odadaki tek ses, adamın çaresizce avuçlarında topladığı elbisesinin törpülenmesi ve hızlı nefeslerinin küçük patlamalarıydı.

Giysilerinin katmanları da onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu oluşturan kil ne olursa olsun, onun özü onu çağırıyordu. Tüm duyularını tutukladı. Onu görmek istiyordu. Tenine dokunmak. Koklamak, dokunmak ve tatmak.

İleriye doğru bastırırken kaba elleri çoraplarına takıldı ve bacaklarını ona uyum sağlaması için daha da ayırmaya zorladı. Parmakları uyluğunun iç kısmında gezinirken hem güçlü hem de nazikti. Çoraplarının ve jartiyerinin kenarlarını buldukça nefes almak onun için daha büyük bir mücadele haline geliyor gibiydi.

Çekmecesinin kurdelesini çekiştirdiğinde ettiği küfür kanına ateş, beline sel düşürdü. Onunki gibi dudaklardan dökülen çaresiz, kaba sözcükler teninde titreşirken tarif edilemez derecede erotikti.

Parmakları onun sıcaklığını sıyırdı ve aralarında bir nefes alma sesi çıktı. Prudence onun omuzlarını ve ensesindeki kısa katmanları tırmaladı, çünkü zaten şişmiş ve arzuyla nemlenmiş yumuşak, şişkin eti buldu.

"Evet," kelimesi kesik kesik bir nefesle çıktı ve vücudu sinsice hareket etti, kalçaları öne doğru kıvrıldı, onun samimi okşamasının yasak zevkini aradı.

Ona bakabilecek kadar geriye doğru eğildi. Yüzünün yarısı gri ışığa, yarısı da karanlığa maruz kalmıştı. Adamın gözlerindeki tehlikeli parıltı kadının nefesini tutmasına neden olurken, parmaklarının kaygan hareketi onu inilti bir yalvarışla nefesini bırakmaya zorladı.

Onu bir mucizeye tanıklık eden ya da kozmosun haritasını çıkaran bir adam gibi izliyordu, yüz hatları saygılı bir huşu ve kafir bir şehvet maskesiydi.

"Çok ıslak," diye nefes aldı, başparmağı kızın açıklığının üstündeki ağrıyan etin açıklığında dolaşıyordu.

Cevap veremedi.

Cevap vermesine gerek yoktu.

Başparmağının amansız baskısıyla rahminde erimiş zevk heyecanları uyandırırken, parmağı vücudunun girişini koruyan et parçalarının arasından kayarak içeri girmeden önce hafifçe yokladı.

İzinsiz girişin verdiği elektriksel haz, boğazından, insan olarak çıkarabileceğini bilmediği çaresiz bir ses çıkardı.

"Çok sıkı," diye acı çekiyormuş gibi bağırdı.

Bir şeyler söylemek istedi. Onu ikna etmek ve cesaretlendirmek için. Onu övmek ve ona yalvarmak için. Ama ağzını her açtığında, onun zeki parmaklarının merhametinde anlık ve dayanılmaz bir coşku yaşarken sadece bir miyavlama ya da inleme kaçıyordu.

Kadının zevki ilkel davullar kadar vahşi bir zonklama dalgasına dönüşürken, ağzını kendi ağzıyla kapatarak sesleri yuttu. Elleri onu pençeledi, mutluluk spazmları ona saldırırken kalçaları sıkıştı, şiddetli bir fırtınanın amansız dalgaları gibi ona doğru ilerledi. Serbest bırakılması parmaklarını ıslatırken, boğuk hıçkırıklar çıkararak elini sürmekten başka bir şey yapamıyordu.

Onların kötülüklerinden utanç duymayacak kadar zevk alıyordu. Keşfedilmekten endişe edemeyecek kadar tutkularının esiri olmuştu. O sadece bu anda vardı. Onun olduğu kadını parçalara ayırıp yeniden inşa ettiği bu yerde.

Yeni biri. Arzu ve karanlığın yarattığı, tek bir ihtiyaçla boğulmuş.

Onu. Bu. *Onlar*.

Bu sefer onu nazikçe aşağı indirmede, onu uyuşturarak, bol öpücüklerle ya da kızarmış tenine tatlı sözler mırıldanarak yatıştırmaya ya da dikkatini dağıtmaya zaman ayırmadı. Eli, kalçaları uzaklaşırken onu sadece bir anlığına bıraktı.

Ve sonra oradaydı. Kalın, sıcak ve zonkluyordu.

Adamın sikinin tepesi kadının cinsel organına değdi ve kadın bir yaz gülü bahçesi gibi çiçek açtı. Henüz nefesini toparlayamamıştı ki, adam ileri doğru hamle yaptı ve onu o kadar harika bir hisle doldurdu ki, bu his onu tam kalbinden çözdü.

Çıkardığı ses daha az insani olamazdı. Hem karanlık hem de ilahiydi. Eziyetli ve muzaffer.

Çılgınlık ve arzu sisinin içinden Prudence bunun ne olduğunu anladı. Kocasını onu sahipleniyordu. Zorlu bir saldırganlık ve şiddetli, ilkel bir ihtiyaçla ona sahip oluyordu.

Sonunda.

Sadece kabzasında durakladı, sanki derinliklerini test ediyormuş gibi kalçalarını onunkilere sürttü. Prudence fiziksel kapasitesinin sınırlarına kadar gerilse bile onun her santimini memnuniyetle karşıladı. Onu daha derine götürebilmeyi, gerçekten bir bütün haline gelebilmeyi diliyordu.

Bu an, içgüdüünün ikisini de ele geçirmesinden önce bir nefeslik bir boşluk kadar sürdü. Adam geri çekilip onu tekrar tekrar, acımasız, neredeyse vahşi itişlerle doldururken zevkten titredi. Gözleri gümüş ve gölgeden oluşan sırlı havuzlardı. Çenesi sıkılmıştı. Vücudu kas, öfke ve harcanmamış tutkudan oluşmuş, kıvrak bir makineydi.

Hayatında gördüğü en güzel şeydi. "Tekrar," diye emretti sıkıca.

Anlayış eksikliğini sözlü olarak ifade edemeyerek başını salladı.

Eli eteklerinin altına daldı, vücutlarının birleştiği yerde onu okşadı, ta ki mahremiyetinin kaynağını bulana kadar

bir kez daha mutluluk. "Seni hissetmek istiyorum... etrafımda. Geliyorsun. Sıkışmanı..." İticileri derinleşti, kasları daha da gerildi ve kaygan, ustaca hareketlerle ona doğru ilerledi. "Ben... ihtiyacım var..."

Prudence önsöz olmaksızın zevk parçalarına ayrıldı. Parçalara ayrıldı, ruhu böylesine saf, heyecan verici bir coşkuya alışık olmayan ve buna hazır olmayan bir bedenden koptu. Başı omuzlarının üzerine düşerek boynunu ortaya çıkardı. Bir şeytan gibi boynuna yapıştı, kendi bedeni sarsıcı bir titremeye sarsılana kadar oradaki hassas eti yaladı, emdi ve ısırıldı. Doruğa ulaştığında kendini onun içine gömdü ve rahmini tohumunun ılık fiskiyeleleriyle kapladı. Dalga dalga omurgasını kıvrıyor, göğsünden daha derin bir yerden çiğ, alçak, sert sesler çıkarıyor gibi görünürken vücudu onun içinde kilitlendi.

Belki de ruhundan.

Sonunda alını onunkine değdi ve sonsuza kadar öyle kaldılar; nefeslerini, ısılarını ve aylardır onlardan kaçan rahatlamış bir huzuru paylaştılar.

Onunla seks yapmak hiç hatırladığı gibi değildi ve istediği her şey vardı.

Belki de her seferinde farklıydı.

Öyle umuyordu... Adam içindeyken bunu tekrar yapmak istemesi kötü bir şey miydi?

Kollarını örten yumuşak pamuklu gömleği tüy gibi hafifçe okşayarak, burnuyla onu şefkatli bir şekilde dürttü.

Bu, onu daha da yaklaştırmak, başını eğip öpmek ve bir baygınlık daha geçirme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünene kadar öpmek için ihtiyaç duyduğu tüm teşvikti. şimdi onunla şefkatle vakit geçiriyor, dudakları onunkileri çekiştiriyor ve çekiştiriyordu. Keşfediyor, yatıştırıyor, kemiriyor ve örnek alıyordu; onun çenesini, ince işlenmiş yeleğinin karmaşık liflerini okşamasına ve arkadaki ipeksi panele kadar sarmasına izin veriyordu.

"Günün birinde," diye fısıldadı, "bir yatakta sevişeceğiz."

Nefes nefese bir neşe sesi çıkardı ama yine de kelimeleri bir araya getiremiyor gibiydi.

İçtenlikle ona sokuldu. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu retorik bir şekilde. "Bence, eğer biraz denersek, aşkı başarabiliriz."

Ondan geri çekildi. Ondan uzaklaştı.

Prudence ağlamak, ona sarılmak, lanet olası cephesinin arkasına çekilmemesi için yalvarmak istedi. Aklından geçenleri yüksek sesle söylerken ne düşünüyordu? Bu anı duygusallıkla mahvetmemesi gerektiğini bilmeliydi. Onunki kadar güçlü bir kalple değil.

Bu onun hayat boyu süren sorunuydu. İnsanların ona izin vermeye tenezzül ettikleri şeylerle asla mutlu olamıyordu.

Hep daha fazlasını isterdi.

Kendini hızla yeniden düzenleyip onu da düzelttiğinde yüz ifadesi temkinli bir hal aldı. "Hayatımdaki başarılı ilişkileri izleyerek öğrendiğim bir şey varsa, o da aşkın güven gerektirdiğidir. Ve biz henüz buna sahip değiliz."

Sözleri canını yaksa da, doğruluğunu kabul etmek zorundaydı. "Arkadaşlık o zaman... en azından yoldaşlık?"

Adam hemen cevap vermeyince ona uzandı ve adamın parmaklarının arasından kumsaldaki ince kum gibi kayıp gittiğini hissetti.

"Bu hiçbir şey değil, değil mi? Boş değil." Onu kendine doğru çekti, bir anlığına da olsa ona ihtiyacı vardı. "Çünkü bana boş gelmiyor."

Ona direneceğinden endişe ettiğinde, direnmedi. Şakağını onunkine dayadı ve sanki onun kokusunu ciğerlerine hapsedebilecekmiş gibi derin bir nefes aldı. "Bu... hiçbir şey değil," diye kabul etti. "Onu tehlikeli yapan da bu."

Pru ışınlanmamak için elinden geleni yaptı. Bu onun için bir şeydi. O da bir şeydi. Üzerinde çalışabileceği bir şey. Üzerinde çalışabileceği.

"Şey... bu da bir başlangıç, değil mi?"

Dikkatle başını salladı. "Bunun bir başlangıç olduğunu söyleyebiliriz."

Onu öptü ve adam geri çekilip elbisesini ve saçlarını düzeltmesine yardım edene kadar kıpırdandı. "Artık bunu anladığımıza göre, sana getirdiğim kanıtları incelemen için seni yalnız bırakayım. Belki de cinayetten masum olduğumu kanıtlamana yardım edebilirsem, beni kalbine layık görürsün."

BÖLÜM 14

Orley karısını kilisede becermeyi düşündüğüne inanamıyordu.

Bu onun hatası bile değildi. Tam tersi, aslında.

Bir rahibe kadar mütevazı giyinmiş ve ön sırayı işgal ettikleri ve ondan başka kimse onu göremediği için kimsenin yararına olmayan bir azize görüntüsünü benimsemiştir.

En iyi Pazar kıyafetinin Whitechapel'deki bir kilise için uygun olmadığını söylemesine bile gerek kalmamıştı. Odasından, çeyizindeki en sade elbise olabilecek altın ve yeşil çizgili, yüksek yakalı bir sabahlık giyerek çıkmıştı. Saçları karmaşık olmayan örgülü bir düğümle geriye doğru toplanmıştı ve şapkası ile duvağı uygun bir şekilde durağandı. Yine de cemaatteki en mükemmel giyimli kadındı.

Ve en çok arzu edilen.

Vaazın tensel zevklerle ya da baştan çıkarma günahlarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Aslında, libidosunu yaban arısı kanatlarının durmak bilmeyen titreşimleri gibi uğuldamaya iten kişisel cömertlik üzerine oldukça sakin bir dini keşifti. Her şeyi gölgede bırakmıyordu ama her zaman etrafındaydı ve en uygunsuz zamanda saldırmak için bekliyordu.

Belki de bu kelime, cömertlik, pantolonunda kesinlikle daha az yer açmasının itici gücüydü.

Eğer son birkaç gün ona bir şey öğrettiyse, o da cömert bir karısı olduğuydu. Cömert bir ağzı, cömert kıvrımları ve maceracı bir ruhu olan bir eş. Yemek yeme iştahı yeniden kabarmıştı ve bununla birlikte şımartılmayı bekleyen başka iştahları da vardı.

Sadece ona uzanması yeterliydi ve kadın oradaydı, kolları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle ona sarılıyordu. Onun ihtiyaçlarını bir bilge gibi okuyor, vahşi mi yoksa baygın mı, sapkın mı yoksa şefkatli mi hissettiğini seziyordu. Onu hiçbir şeyden mahrum bırakmıyor ve sevişmelerine onu hem şaşırtan hem de heyecanlandıran kendi fikirlerini katıyordu.

Kadının eldivenli ellerinin kucağında, eteğinin sakın tonları üzerinde katlanmış olduğu yere baktı.

Dün gece o eller mucizevi bir şekilde kötüydü. Onu odasının lamba ışığında soymak için ısrar etmişti. Zarif, gezgin parmaklarıyla onun teninin her santimini keşfederken takdirle mırıldandı. Oldukça masum olan zevki yerini yasadışı bir arzuya bıraktı ve belinin altına indiğinde, sinirleri mutlak bir anarşi içinde, kaynayan bir şehvet kazanından başka bir şey değildi. Erkeklerin cinsel deneyimini merak ettiği ve kendisi de zevk alırken buna konsantre olamadığı için onu sonuna kadar okşamasını istemişti.

Bu isteği reddetmek için embesil olmak gerekirdi.

Elbette bu iyiliğe karşılık vermişti, minnettarlık duygusu ve şövalyeliği, kadın yorgunluktan titreyip merhamet dileyene kadar durmasına izin vermemiştir.

Tanrım, oyunlarından ne kadar keyif almıştı ama dün gece onun içine girmemiştir.

Onu özlemiş.

Babasının rıhtımdaki depolarında dolaşmak için yatağını terk ettiğinde onu özlemişti. Sadece ceketini ve ayakkabılarını çıkardıktan sonra kendi yatağına düştüğünde onu özlemişti.

Şimdi onu özlüyordu, yanında otururken bile, kolu sıra onunkine sürtünüyor, aralarında kıvılcımlar yaratıyordu

diğer cemaat üyelerinin görememesine şaşırdı.

Başından beri korktuğu şey buydu. Bağlılık.

Duygu. Lanet olası şaşkınlık. Gerçeği keşfetmeden önce.

Org kapanış ilahisini çalarken ve onun berrak, tatlı sesi cemaatin sesine karışırken Morley sessizce oturmuş, düşüncelerini çiğniyordu. Herhangi bir lütuf biçiminden ziyade kuşklarını düşünüyordu.

İlk başta, sadece vücudu ona tepki verdiği için onun bir zayıflık olduğunu düşündüğünde, durum yine de bir şekilde idare edilebilir görünüyordu. Şimdi, onu sadece istemiyordu.

Ondan *hoşlanıyordu*. Hepsini at.

Kiliseden çıkmak için sıranın en arkasında beklerken, kolunu onun koluna doladı ve başını eğerek ona hoş bir gülümseme hediye etti.

Gri taşa karşı bir bahar bahçesi gibiydi. Canlı ve yemyeşil. Güneş ışığı ve bazen yağmurla doluydu. Her zaman davetkâr, çiçek açan güzelliğini utanmadan sergileyen, pembe yapraklarıyla onu baştan çıkaran-

Lanet olsun, iki dakika boyunca onu çıplak düşünemez miydi?

Adamın kaşlarını çattığını görünce kolundan çekiştirerek, "Huysuzluk etmeyelim, çok güzel bir gün," dedi.

"Ben huysuz değilim," diye karşı çıktı, sesindeki ironik kızgınlık notasından dolayı yüzünü buruşturdu.

"Aç mısın o zaman? Açlıktan öldüğümü biliyorum." Bir eldiveni midesine bastırdı, bu hareket ilerledikçe daha tanıdık gelmeye başlamıştı.

Özellikle aç değildi, en azından yemek için. Ama birdenbire onu beslemesi zorunlu hale gelmişti.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca aşçısı, Prudence'ın giderek daha da belirsizleşen gastronomik kaprislerini tatmin etmekten vazgeçmişti. Bu iyi bir şeydi çünkü üst sınıftan olan karısı, Prudence'ın yemeklerini tatma fırsatını hiç bulamamıştı.

Londra'nın mutfak lezzetlerini tatmak. Bazı üstün davranış kurallarına göre bayanların halka açık evlerde yemek yemesine ya da restoran veya kulüplerde yemek yemesine izin verilmezdi.

Ancak işçi sınıfı nadiren bu tür kaygıları paylaşıyordu.

Morley kendini sık sık günün sonunda Scotland Yard'dan aceleyle eve dönerken bulur, akşam yemeklerini hangi çılgın arzusunun belirleyeceğine dair bir rapor almaya heveslenirdi. Arabası mews'e girer girmez, pelerin ve şapkasıyla dışarı fırlar ve şöyle bir şey anons ederdi: "Çocuğunuz tuz istiyor. Ve soğan, sanırım. Sadece ağız dolusu lezzet ve sos."

"Soğan mı dediniz?"

"Mmhmm." Coşkuyla başını salladı. "Ve büyük et parçalarını kırmak."

"Çocuğum özür dilemeyen bir etobur mu?" diye sormuştu kaşlarını kaldırarak.

Açıklamadan önce başını eğdi ve dinliyormuş gibi yana baktı. "Belirsiz... Sanırım bu son şart tamamen bana ait."

Bu konuşma onu, Doğu Hint çarşılarının ve baharat pazarlarının şafakla birlikte büyülü bir şekilde açıldığı, lezzetli köriler ve tandır fırınlarında kızartılmış lezzetli etler ve peynirler sunan lokantaların bulunduğu Manwaring Caddesi'ne götürmesine neden olmuştu.

Elleriyle yemek yemişler, eski kraliyet ailesi gibi minderlerin üzerine yayılmışlar ve şehrin herhangi bir avangart çift olabilecekleri bir mahallesinde sıkışıp kalmışlardı. Daha sonra, bir çift küpe ve çılgınca kullanışsız ayakkabılar satın aldığı akşam pazarına geri dönmek için ısrar etmişti.

Bir sonraki gece lahana ve balık istemişti, böylece onu Rus mutfağıyla tanıştırmıştı. Ondan sonraki gece, oldukça zararsız bir istek olan kuzu eti istemişti, ancak emsal oluşturulmuştu. Morley

Onu, hareketli erkeklerin coşkulu bir müzik eşliğinde dans ettiği bir Yunan mekânına götürdü ve bu durum onu çok memnun etti.

Onların bu gezintilerinden bu kadar keyif alması onu endişelendiriyordu. Saatler boyunca, gelecekteki mutluluklarını tehdit eden her şeyi unutuyor ve bir sohbetten daha olağanüstü bir şey yapmadan kendini kaybediyordu.

Karısının kişisel önyargıları çok azdı ve onu tanıştırdığı gelenekler ve insanlar hakkında sonsuz bir merakı ve takdiri vardı. Kültürün inceliklerini ve nüanslarını dikkatle ve ustalıkla seçerken, kırmamak için elinden geleni yapan nadir bir gözlem yeteneğine sahipti. Onu götürdüğü mahallelerin algılanan sınıfına asla dikkat çekmedi ve tanıştığı hiç kimseye sohbet ettiği en ilginç insandan daha azını hissettirmedi.

Tüm dikkatini konuşan kişiye vermişti ve nereye giderlerse gitsinler onlara küçük minnettarlık ekstraları kazandıran nazik ve samimi tavrını fark etti.

Bu yüzden onu St. Dismas'a getirmeye cesaret etmişti. Çünkü burası Caroline ile kışın sık sık uyudukları yerdı. Onu doğuran ve terk eden ilçede.

Düğün öncesinden beri kiliseye gitmemişti ve Papaz Applewhite'ın düğüne davet edilmediği için üzüleceğini biliyordu.

Yaşlı kör rahip her aileyle tek tek vedalaşmak için durduğunda koridordan aşağı inmek üzereydiler ve Morley endişesini gizlemek için eğilip Prudence'a sordu: "Küçük şeytan öğle yemeği için ne istiyor acaba?"

Dalgın bir ses çıkardı. "Üç gün önce şu sotelenmiş Çin eriştelere tattığımız zamanı hatırlıyor musun?" Devam etmeden önce yutkundu ve adam onun ağzının sulandığını düşündü.

"İstiyorum."

"Öyle bir şey ama tam olarak öyle değil."

Açıklığa kavuşturmak yerine, eninde sonunda belirli bir tada ve dokuya ulaşacağını ve onun işinin de bunu sağlamak olacağını öğrendikten sonra, bilmeceyi çözmesine izin verdi.

"Tereyağı," diye açıkladı sonunda. "Tereyağı olmalı. Ve... belki peynir."

"Makarna mı?"

Ağzı açık kaldı ve gözleri Güney Denizi'ndeki güneş ışığı gibi parladı. "Makarna," diye nefes aldı. "Zekice bir öneri."

"Strand'deki Angelo'nun Yeri," diye karar verdi, kendi midesinin de bu düşünce karşısında boş yere homurdandığını fark etti. "Francesco sarımsaklı ve taze soğanlı beyaz şaraplı ve tereyağlı bir yemek sunuyor-"

Gereksiz bir dramatiklikle onun kolunu kavradı. "Bana eziyet etmeyi kes yoksa biz varmadan ölürüm."

Sinsi, alaycı bir gülümseme takındı. "Sanırım taze somunlar hakkında bir şey duymak istemezsin-"

"Morley?" Papaz Applewhite yüzünü onlara doğru çevirdi, sırtışıyla yaşlılıktan sararmış dişlerini ortaya çıkarırken saçlarının tutamları bakır grisi bir cümbüş halinde dışarı fırladı. "Morley, oğlum, sen misin?"

Morley körü körüne uzatılan eli tuttu ve içine bir zarf sıkıştırdı. "Peder," dedi. "Bu ay geç kaldığım için özür dilerim. İçinde fazladan var. Thomas'a saymasını söyleyin, o da birazını Lettie ve Harry'ye götürsün, yokluğumda masrafları karşıladıklarını biliyorum."

"Onları iyi tanıyorsun." Zarf, el çabukluğuna varan bir çabuklukla hacimli cüppenin içinde kayboldu. "Eminim iyi bir nedeniniz vardır ve... şey, bizim bakımımıza borçlu değilsiniz."

"Öyle olduğumu biliyorsun," diye mırıldandı Morley, karısının bu konuşmayı izlerken ne kadar durgunlaştığının farkındaydı.

ilgi. "Ama bir nedenim var. Sizi... karım Prudence Morley ile tanıştırmak istiyorum."

Alışkanlıktan olsa gerek, kör adama reverans yaptı. "Nasılsınız, Papaz Applewhite? Bugünkü sözlerinizden çok etkilendim."

Papaz'ın yüz hatları neredeyse çocuksu bir sevinç ışıltısıyla aydınlandı. "Aman Tanrım! Benim mutlu günüm! Birçok duam karşılıksız kaldı Leydi Morley ve bu serserinin kendini birilerine bağlayacağından yıllar önce vazgeçmiştim." Leydi cevap veremedi, adam Carlton'a döndü. "Cemaatte yeni bir ses olduğunu duydum. Bir meleğinki gibi. Saf, tatlı ve iyi. Ne büyük bir lütuf. Ne büyük bir lütuf! Şükürler olsun."

Morley, adamın bu coşkulu duyguları karşısında şaşırdı ve utandı, soğuk elini ısınan boynunun arkasına bastırdı. Medeni durumunun -ya da medeni durumunun olmayışının- çevresindekileri tahmin ettiğinden çok daha fazla rahatsız ettiği endişeyle farkına varmıştı. Ve onu önemseydiğini iddia edenler arasında, eş seçimini oybirliğiyle onaylayanlar vardı.

"Kalır ve ziyaret ederdik..." diye rahatsız bir şekilde başladı.

"Hayır, hayır, beni almak için aradıklarında Brinton'larla çay içeceğim, ama yakında ziyaret etmelisin. Bana her şeyi anlatmalısın." Prudence'a döndü, iki eliyle ona uzandı.

Onları eldivenli parmaklarının arasına aldı, sanki birbirlerini bir ömür boyu tanıyorlarmış gibi sevgiyle sıktı.

"Bu dünyamızda her zaman çok sayıda iblis var gibi görünüyor. Ve yeterince melek yok. Cutter'ımızın kendi meleğini bulmasına sevindim."

Morley onları mazur gördü ve yaşlı adamın dil sürçmesini fark etmemiş olmasını umarak onu ana caddeye doğru aceleyle götürdü. Şehrin bu kısmına nadiren kendi arabasını getirdiği için onlara bir taksi kiraladı ve şoföre onları Angelo'nun yerine bırakmasını söyleyerek kadını arabaya bindirdi.

"Kız kardeşlerim ve ben, erdemli isimlerimizden de anlaşılacağı üzere, sınırdan bağnazlar tarafından yetiştirildik. Ancak, sizin dindar bir adam olduğunuzu düşünmezdim."

Pencereden dışarı, kasvetli çevrelerine baktı ve her aşırı zayıf kimsesiz ya da çekik gözlü serseriye karşı kalbini sertleştirdi. "Öyle miyim bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Ama diğerleri çok şaşırtıcı bir hararetle inanıyorlar, değil mi? Sanırım onları gözlemllemek için katılıyorum. Neyi sevdiklerini öğrenmek için. Ya da neyden korktuklarını. Yüzlerindeki coşkuyu izlemek ve bunun nasıl bir şey olduğunu merak etmek için. Bu kadar büyük bir şeye inanmak. Çok mutlak. Güvenmek..." Bir an için sözünü kesti ve tüm dikkatini ona verdi. "Güvenmek... herhangi bir şeye."

Onda bir kınama değil, sonsuz bir üzüntü buldu. "Oraya lütuf bulmak için gitmiyor musun? Tanrı'yı bulmak için?"

İğneleyici bir ses çıkardı. "Kelimeleri hiç anlamadım. Ama sanırım beni bulabilir diye oraya gidiyorum. Eğer doğru yerde duruyorsam. Belki tüm bu deliliğe bir cevap başıma düşer." Şehri ve onun ötesindeki dünyayı işaret etti.

Adam şaşkınlık içindeyken kadından bir kahkaha yükseldi ve ortamı ısıttı. "Son zamanlarda ne kadar çok günah işlediğimizi düşünürsek, bunun yerine bir şimşek çakmasından korkabilirsin."

Kendine rağmen, onunla birlikte kıkırdadı. "Tüm inanç ve emirlere aşına değilim ama evlendiğimizden beri günah işlemediğimizden oldukça eminim."

"Bilmiyorum," dedi nazlı kirpiklerinin altından. "Bana oldukça kötü hissettiriyor."

Eğer bu onun koçu olsaydı, onu yanına toplar ve ona kötü kelimesinin anlamını gösterirdi.

"Aziz Dismas." İsmi test etti. "Tövbekâr hırsız." Oturduğu yerde kıpırdandı.

Eteklerini düzeltirken kendi kendine gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki başlangıçta beni bu kiliseye götürdüğünüzü düşünmüştüm."

ama şimdi... sanırım anlıyorum."

Başını iki yana salladı, keşke onu oraya hiç götürmeseydim diye düşündü. Ne düşünüyordu ki? Onun sefahatinden sorumlu tuttuğu yanını ortaya çıkarmak istediğini mi? İçme suyunu çektiği kuyuların ve tulumbarın pis kokusuna karşı burnunu korumak için bir mendil tutup tutmayacağını mı görmek istemişti? Suçlularla birlikte yoksulluk içinde yaşayan çalışkan sınıftan ve ciddi insanlardan uzak durup durmayacağını mı?

Eğer öyleyse, bu adil olmayan bir testti. Yine de mükemmel notlarla geçtiği bir sınavdı.

"Anlaşılabir bir şey yok," diye olabildiğince soğukkanlılıkla bilgilendirdi onu. "Her ay St. Dismas'a gidiyorum. Ben onların koruyucusuyum. Applewhite şehrin bu bölgesindeki aç ve çıplak çocukların çoğunu barındırır ve onlarla ilgilenir. Tanıdığım birkaç gerçek Hristiyan'dan biri. Whitechapel'in istenmeyen çocuklarından bazılarını alıp bir yön bulmalarına yardım etme görevini finanse ediyorum. Bir ticaret. Hayatta kalmak için bir yol."

"Çünkü-"

"Çünkü suç ve şiddet yoksulluk ve zalimlikten doğar," diye açıkladı. "Bir insan kendisi ve yakınları için ne kadar çok geçim kaynağı sağlarsa, ahlaksızlığa ve kötülüğe o kadar az meyler."

"Ve Papaz bir zamanlar sizin için de aynısını yaptığı için mi?" Kadının bakışları da değerlendirmesi gibi açık ve samimiydi ve Morley bundan çekinmek istedi.

Buraya ona söylemeye geldiği şey buydu. Onu kiminle tanıştırmaya gelmişti.

Peki neden şimdi tereddüt etti?

Çünkü bu ilişkide her zaman üstün olan tarafın kendisi olduğunu fark etti. Ona karşı kullanabileceği bir şey vermek rahat değildi.

Karşısında, gün ışığı saçlarının mutlak karanlığından parıldayan kaygan yanardöner mavilere doğru eğildi. "Bir keresinde bana, bir zamanlar

Gölgeler Şövalyesi olarak kullandığınız aksan," dedi. "Papazın ve buradaki herkesin aksanıyla aynı."

"Ben de öyle yaptım."

"Farah sırlarınız olduğundan bahsetti... Papaz da size Cutter dedi."

O tek kelime etmeden geçmişinin iplerini bir araya getirmesini izlerken kalbi kaosa sürüklendi.

"Adın bu mu? Cutter. Tövbekar hırsız sen misin?"

Pencereye doğru geri çekildi ve o zamanla bu zaman arasındaki yılların nasıl akıp gittiğini izledi. Sarışın bir çocuk, siyah saçlı arkadaşıyla birlikte bir köşede durmuş, hangi ceplerin dolu olacağını hesaplıyordu. Hangi müşterilerin kolayca soyulacağını.

"Ben buydum," diye isteksizce itiraf etti, geçmişindeki o çocuğun sert, katı gözlerine bakarak. Baskı ve çaresizlikten başka bir şey görmemiş gözler, başka bir insanın dokunuşunu sadece kulaklara hızlı bir kutu veya yüze ağır bir yumruk olarak bilen bir yüze yerleştirilmişti. Sürekli açlıkla incelmış, zorluklar ve emekle güçlenmiş bir beden.

Deadeye.

"Bir geceye kadar hapisane hücrelerine mahkum bir yankesici ve hırsızdım..." Sokağın köşesindeki çocuk onu susturmak için parmağını çatlak dudaklarına götürdüğünde duraksadı.

Ona söyleme. Ona güvenme.

Ama... ya onun nereden geldiğini anlayabilseydi? Ne kaybettiğini.

Yaptığı şeyi.

Ya itirafı onu tiksindirip dehşete düşürdüyse? Ya anlatırsa? Son sırra sahip olurdu. Tüm hayatını paramparça edebilecek ve onu tekrar bataklığa sürükleyebilecek bir sır.

Eğer bunun için asılmadıysa.

"Bir gece... Papaz beni yanına aldı ve kalacak yerim yokken bana kalacak bir yer verdi," diye açıkladı, en önemli kısımları atlayarak. "Kendimi yeniden keşfetmem için beni dürten oydu."

Majestelerinin Alayına katıldığım da. Ve savaştan döndüğümde, Londra Metropolitan Polisi'nin üniformasını giymek için benim fiziksel yapım ve becerime sahip erkeklerin arandığı bir ilan ın yer aldığı gazeteyi bana verdi." Ona inandırıcı olmadığını umduğu bir gülümseme gönderdi. "Gerisi, dedikleri gibi, tarih."

"Bu onun için gerçekten harika bir şey," diye mırıldandı, onun belirsiz anısından çıkarabildiği kadarıyla. "Ve siz de bu iyiliğinin karşılığını aylık bir maaşla mı ödüyorsunuz?"

Morley bu fırsatı değerlendirerek onun dikkatini tüm konuşmadan uzaklaştırdı.

"Başmüfettiş olarak maaşımın tamamını ona veriyorum," diye açıkladı.

Kadın gözle görülür bir şekilde bembeyaz kesildi, ağzı açık kaldı ve sanki adam derisini yırtıp içinden bir iblis çıkarmış gibi ona bakakaldı. "Ama... ama... nasıl...?" İyi bir terbiye onun parayla ilgili konuşmalardan uzak durmasına neden oluyordu. Bir erkeğin, hatta kocasının işini bilmek kaba bir davranış sayılabilirdi. Bu kabalıkla barıştığı anı tam olarak saptadı.

"Başmüfettiş maaşıyla bile bu kadar yüksek bir adresi nasıl karşılayabildiğinizi hep merak etmişimdir," dedi. "Babam bile devletten aldığı maaşın bırakın evlerimizi, atlarımızın yemini bile karşılamayacağını söylemişti. Her zaman paramızın arazisinden ve nakliye şirketinden geldiğini ima ederdi."

Dudakları pişmanlıkla sıkıştı. Hâlâ babasının servetinin tam olarak nereden geldiğini araştırıyordu.

"Peki ya sen kocacığım?" Pencereden dışarı bakma sırası ondaydı. "Madem bu batakhanelerde büyüdün ve ordudan polisliğe geçtin, o zaman çeyizime ihtiyaç duymadan benim adıma konuşacak kadar serveti nasıl biriktirdin? Hala hırsız olup olmadığını sorabilir miyim? Kiliseye ödediğin para kefareti mi?"

"Aslında," dedi, oldukça eğlenerek. "Sanırım servetimi kazanırken biraz hırsızlık yaptım."

Dehşete düşmüş gibi görünmemek için elinden geleni yaptı ve neredeyse başarıyordu. "Yapmadın!"

"Üzülme, ben sadece bilgi çaldım."

Sanki büyülenmiş gibi öne doğru eğildi. "Anlat bana."

"Ordudan döndüğümde, eski alay subaylarım tarafından sergilere gitmem istenirdi, böylece benim üzerime bahis oynayabilirlerdi."

"Ne tür sergiler?"

"Çoğunlukla atış sergileri."

"Birini vurmak mı? Neden?"

Ona kısa bir cevap verdi. "Çünkü kolorduda tüfekçiydim."

Narin çenesini değerlendirmek için eğerken gözleri yarıklara kadar daraldı. "Sergilerde yarışmanız istendiğine göre oldukça inanılmaz bir tüfekçi olmalısınız."

"Tahammül edilebilir derecede iyi."

"Hadi ama, eğer onlar-"

"Bana *Deadeye* derlerdi. Fark etmez." Onun yorumlarından ya da sorularından kaçınmak için hızla yanından geçerken boynunun yeniden ısındığını hissetti. "Böyle bir etkinlikte, Yüzbaşımın Elijah Wolfe adında bir Amerikalıyla bir yatırım planını tartıştığını duydum, acımasız ve vicdansız bir madenci, ölmekte olan kasabasının feshedilmiş demir madenlerini yeniden açmak için fon topluyordu. Hiçbir şekilde destek bulamıyordu ve çaresizliğinin kokusunu alabiliyordum. Ama tüm bunlara rağmen, onda bir şeyler vardı..."

"Minnettar bir soyluyu bu vicdansız Amerikalı Wolfe tarafından dolandırılmaktan kurtardın mı?" diye tahmin etti.

Kısık bir eğlence sesi çıkardı. "Eli'ye sergilerde kazandığım her şeyi yüzde onluk bir pay karşılığında verdim. Bırakın işçilere ödeme yapmayı, madeni bir ay boyunca açık tutmaya bile zor yetti."

Gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaklaştı. "Servetinizi demirden mi kazandınız?"

"Hayır," dedi alaycı bir tavırla. "Madenin tükenmesi sadece bir ay sürdüğü için maden hâlâ kullanılmıyor. Ancak demirin bulunduğu yerde genellikle başka bir maden bulunur. Çok daha azı çok daha değerli."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Nedir o?"

Elini tuttu ve eldivenin ucunu uzun orta parmağından nazikçe sıkarak giysiyi kremesi teninden kaydırđı. Parmak eklemlerini kaldırarak parmağındaki yüzüğü öptü.

"Altın."

BÖLÜM 15

Prudence makarnasının tadına bile bakmadı. Bunun yerine, kocasının kendisinden sakladığı sırrı ortaya çıkarmaya kararlı bir şekilde bir bulmacayı çiğnedi.

Şehrin muhtemelen en büyüleyici İtalyan kafesinin arkasındaki özel bahçe masasında onu inceledi ve istisnai hayatında olduğu her şeyi düşündü.

Bir çocuk, bir hırsız, usta bir tüfekçi, bir teşhirci, şövalye unvanlı bir savaş kahramanı, bir kanun adamı, bir kanunsuz ve servet değerinde bir Amerikan altın madeninde çıkarı olan bir risk sermayedarı.

Ve büyük ihtimalle bir yalancı.

Hem şaşırtıcı, hem büyüleyici hem de harika olan altın hakkında değil. Ama öncesiyle ilgiliydi.

Çocukluğu.

Bu hikâyede bir şeyi atlamıştı, bundan emindi. Aziz Dismas'ta geçirdiği zamandan bahsederken, uzun süredir gömülü olan duyguların mezarlarının üzerinden atladığını, hiç var olmamışlar gibi davranmak için mezar taşlarını parçaladığını hissedebiliyordu.

Ne kadar karmaşık bir adamla evlenmişti. Şüphecilik, muamma ve daha nazik bir kelime bulamadığı için korkuyla malul bir zihne bağlı, böylesine eşsiz bir yiğitlik, centilmenlik ve cesarete sahip bir kalp arasında ikileme sahipti.

Onu bununla suçlarsa bir kenara fırlatıp atacağı ve üzerine tüküreceği bir kelimeydi bu. Ama eğer onun temkinli, gizemli ve korumacı tavrının karışımını makarnasını süsleyen harika sos kadar yoğun bir şekilde kaynatırsa. Ana malzemenin korku olacağından emindi.

Ölümden ya da tehlikeden korkmuyordu. Onun gece mesleği, ölüm karşısında sıra dışı bir cesaretin kanıtıydı.

Peki, bu cesur ve gözü pek şövalyeyi korkutan neydi? Onu kendini ve geçmişini gölgelerde saklamaya iten neydi?

Ona ne yapılmıştı? Ya da o ne yapmıştı?

Kahvesinden bir yudum alırken, "Yemek yemiyorsun," dedi. "Eğer zevkinize uygun değilse, başka bir yere gidebiliriz."

Düşüncelerinden sıyrılan Prudence kaplarını tekrar eline aldı ve kendine özellikle lezzetli bir ısırik hazırladı. "Hayır, bu harika. Sadece düşüncelere dalmıştım."

"Oh? Ne hakkında?" Adamın diğer her şeyi yaptığı gibi yemek yediğini fark etti, doğru ve kararlı bir verimlilikle. Adama hacimli bir kırmızı sos içinde etler, peynirler ve tuzlu otlarla doldurulmuş bir makarna tabağı servis edilirken, o hemen Capelli d'Angelo üzerine tereyağı ve beyaz şarap indirgemesini seçti.

"Daha fazla yemesi gereken kişinin sen olduğunu düşünüyordum," dedi.

"Şu anda gerçek bir yemek dağı tüketiyorum." Tabağını işaret etti. "Aslında, böyle devam edersek pantolonumu yeniden giymem gerekecek."

Pek sayılmaz. Biraz kilo alıyordu ama fazladan aldığı porsiyonlar çirkin bir yerde depolanmak yerine kas üretimini körüklüyor gibiydi. "Evet, ama beni tüm bu harika yerlere götürmen için sana baskı yapmaya başlamadan önce, cezalandırıcı programın yüzünden evdeki algı senin ne yazık ki yetersiz beslendiğin yönündeydi. Bunun ötesinde, zar zor uyuyorsun."

Son bir hafta içinde cildinin biraz daha renklendiğini ve yanaklarının zayıflıktan sivrilğe döndüğünü fark etmişti. Daha iyi besleniyordu ama gözlerinin altındaki lekeler hâlâ duruyordu ve sürekli gerginliğin, her zaman hazır olmanın çizgileri yüz hatlarının yontulmuş yakışıklılığına kazınmıştı.

Kapları makarnasının içinde hareketsiz kaldı ve ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolan tuhaf bir gülümsemeye yemeğe baktı. "Subayların yıllardır eşlerinin daha sık evde kalmaları için başlarının etini yediklerinden yakındıklarını duydum. Sağlıklarına daha iyi bakmaları için."

Adam ona öyle şefkatli bir bakış attı ki, kadın sandalyesinin altında eriyip bir su birikintisine dönüşebilirdi.

"Onları hep kıskanmışımdır." Adamın gözlerindeki parıltı, küçük bahçe fiskiyesinden süzülen güneş ışığından daha çok gözlerini kamaştırıyordu. Yuvarlak masaları yemeklerini yiyebilecekleri kadar büyüktü ama sadece o kadar ve dizleri sık sık birbirine değecek şekilde oturmalarına neden oluyordu. Sümbül, nergis ve leylak çiçekleri onları içerideki yemek yiyenlerin gürültüsünden koruyor, dünyanın en büyük şehrinin ortasında kendilerine ait lüks ve samimi bir vaha yaratıyordu.

"Evet, Leydi Morley," dedi ihtiyatlı bir ekmek ısırığının etrafında. "Benim uykusuzluğum tamamen sizin suçunuz. Beni saatlerce yatağınıza çağırmadan önce, programıma uykuyu sıkıştırmayı oldukça iyi başardığımı bilmenizi isterim."

"O zaman sanırım seni yatak odamdan kilitleyeceğim," diye iç geçirdi, sanki büyük bir utanmış gibi. "Sadece sağlığınıza düşündüğüm için."

Meydan okurcasına dizini dürttü. "Sakın buna cüret etme."

Kadın çapkınca güldü ama sonra içinde bir belirsizlik belirdi. "Çok önemli iki hayat yaşadığınızı biliyorum ama... birkaç geceyi evde kalmaya ayırmayı düşünür müsünüz?" diye cüret etti.

Benimle yatabilirsin, demedi. Çünkü henüz yatmamıştı. Gece onu terk edecekti, Gölgeleer Şövalyesi olarak kendi kendine ilan ettiği görevlerine bağlıydı. Döndüğünde, koridorun sonundaki odada uyuyacaktı. Nefesi boğazında öyle bir titredi ki, elbisesinin yüksek yakasını çekıştirmek zorunda kaldı. "Yersiz taleplerde bulunmaya hakkım olmadığını biliyorum ama bebek doğduktan sonra-"

"Başka bir şey söyleme." Uzandı ve hâlâ göğsünde çırpınan elini yakaladı, başparmağıyla parmak eklemlerini okşadı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum-"

"*Mi scusi, Signore Morley, mi scusi!*" Muhteşem bir bıyık, yuvarlak bir göbek ve bir Pazar gazetesiyile ağırlaşan ev sahibi Francesco masalarına doğru ilerledi. "*Il giornale! Il giornale! È così brutto quello che dice! Non ci credo!*" Adam kadına döndü. "İnanmıyorum."

Kâğıdı lokantacının elinden kapıp tararken kaşları çatıldı ve kocasının tüm neşesi kayboldu. Gazeteyi avucunun içinde ezerken gözlerinde fırtınalar koptu ve yüz ifadesinde gök gürültüsü belirdi.

"Teşekkür ederim Francesco," dedi, dudağı sessiz bir hırıltıya dönüşürken dişleri hiç ayrılmıyordu.

"Tabii ki..." Adam ona acıyan bir bakış fırlattı ve Pru'nun başına geleceğini bildiğı şeye verdiği tepkiye tanık olmak istemeyerek içeri kaçtı. Onu takip edebilmeyi diledi. Kalbi kafesteki bir serçe gibi kaburgalarının arasında kaçmak istercesine çırpınmaya başladı.

Şansın lüksünden çok uzun süre yararlandılar. Eninde sonunda hikâye ortaya çıkacaktı. Gerçek her zaman ortaya çıkacaktı ve hikayeyi lezzetli bir skandalla tatlandırmak için birkaç yalan da beraberinde gelecekti.

Okumak istedi ama gözleri odaklanmayı reddetti. Sadece gözlerini kırpıştıtararak gözyaşlarına boğulma tehdidini değil, aynı zamanda çevresini saran karanlığı da geri püskürttü. Kafasına bir darbe yemiş gibi hissediyor ve buna eşlik eden yönelim bozukluğunu atlatamıyor gibiydi.

Makalenin başlığındaki açık kelimeyi yakaladı.
CİNAYET.

"Ne diyorlar? Ne diyorlar? Benim-"

"Her şey yoluna girecek," diye yatıştırdı, içgüdüsel olarak kâğıdı arkasına sıkıştırdı.

"Bana ne yazdıklarını söyle," diye yalvardı ona.

Bir an tereddüt etti ve sonra yenilgiyi kabul etti. "Sutherland'in bıçaklandığı ve sizin de onunla birlikte odada olduğunuz basına yansıdı. Makalede onun geçmişteki sadakatsizliklerinden ve sizin bunlara olası tepkinizden bahsediliyor."

"Bana bir sebep verdiler." Hâlâ bir nedeni olduğundan emin olmak için elini yüzüne götürdü, çünkü eli aniden uyuşmuştu. "Hepsi bu olamaz," diye endişelendi. "Bay Francesco gazeteyi size getireceğini nereden biliyordu, içinde evliliğimizden bahsediyor mu?"

Yüz hatları daha da acımasızlaştı. "Neyse ki hayır." "O zaman..."

Kâğıdı çıkardı ve kızın görebileceği şekilde katladı. "Korkarım ki portreniz."

"Aman Tanrım." Benzetmeye baktı, soğuk, soğuk bir dehşete kapıldı. "Ne kadar kaba bir çizim! Bana benzemiyor bile."

"Mükemmel değil ama Francesco'nun dikmesine yetecek kadar."

"Ne yapacağım ben?" diye haykırdı, okumak istemediği kelimelerin üzerine atlamasına engel olamadı. "Beni bir kötü kadın gibi gösterdiler. Yargıcın davasını onun lehine sonuçlandırdılar."

"Bunun için hazırlıklıyız," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. "Ancak, sanırım eve gitsek iyi olacak."

"Ama... Bugün Farah'la birlikte Trenwyth Düşesi'nin Hanımlara Yardım Derneği toplantısına gitmem gerekiyordu." Soğumakta olan makarna tabağına keyifsizce baktı. Henüz bitirmemişti ama iştahı kaçmıştı.

"Yapmamamı tercih ederim." Masanın üzerine atmadan önce dudaklarını ve ellerini çarşafıyla son bir kez sildi. "Bunu yazan lanet olası akbaba ve diğer basın seni arıyor olacak. Bu işi çözene kadar bir süre gözlerden uzak kalman en iyisi."

"Bunun mantığını anlıyorum," dedi, içi çaresizlikle burkuluyordu. "Bu gazetecinin haklılığını kanıtlamaz mı? Utanç içinde saklanıyor olacağım. Suçlu görüneceğim."

Bunun ötesinde, eskisi gibi olamazdı, sadece sessiz çalışanlarına ve toz zerreciklerine sahip olduğu günlere geri dönemezdi. Katıksız sessizliğe ve kendisi için çok şey ifade etmeye başlayan tek adamdan uzaklaşmaya geri dönemezdi. "Sence bu iş çözülmeye ne kadar yakın?"

Ona bu konuda fazla baskı yapmaktan kaçınmıştı. Son birkaç kaygısız, tutkulu gece ilişkilerinde yeni bir dönemi müjdelemişti ve kendini onun şüphesini tamamen unuttuğuna ikna etmişti. Elllerinde kan olmadığına inanıyordu.

Onu temize çıkarmaya çalıştığını.

Yüzü dikkatli bir boşluğun soğuk maskesine dönüştü. "Sutherland davasında bir kilise dolusu şüphelim var ve cinayet anında en yakın olanlardan başlayarak elimizden geldiğince hızlı bir şekilde onları araştırıyoruz. Lord ve Leydi Woodhaven, baban, Papaz ve oradan yayılıyor. Yeni Sutherland Kontu Adrian McKendrick'e bile bakıyorum."

Kâğıdı tekrar tekrar tarayarak başını salladı. "Peki ya babam?"

"Babanızın depolarında ve ilgi alanlarında yaptığım araştırmalar ne yazık ki bazı çürük meyveler verdi," diye isteksizce itiraf etti ve bir tepki vermesi için onu inceledi. "Bitkinin yerli olduğuna inanılan limanlardan yapılan sevkiyatların kayıtlarını buldum. Sutherland'ın adını ve imzasını taşıyan sevkiyatlar. Bu da nişanlınızın babanızla işbirliği içinde olabileceğini gösteriyor... ve eğer durum buysa,

Komiseri de cinayetle ilgili baş şüpheliler listesine eklememiz gerekecek."

"Ne?" Sarsılarak doğruldu ve elindeki kâğıdı yemeğinin üzerine bıraktı. "George bir iş adamı değildi, ticaret ve gemiciliğin ona göre olmadığını düşünüyordu."

"Ve kesinlikle öyle yaptı," diye kabul etti. "Ama yoksullaşan soylular, azalan servetlerini desteklemek için her türlü çaresiz yolu düşünmek zorunda kalıyorlar. Sutherland de onlardan biri olabilir mi?"

Şaşkınlıkla başını salladı. "Sormak hiç aklıma gelmedi. Ama bakması gereken birkaç gayrimeşru çocuğu olduğunu duyduğumda çeyizimin peşinde olduğuna inanmak için sebeplerim vardı."

"Utanç verici piç kurusu," dedi nefesinin altından.

Ölülerin arkasından kötü konuşmamaları gerektiğini biliyordu ama buna karşı çıkmayı da kendine yediremiyordu.

Gerçekten onun ve babamın... Tanrım. Bu durum gittikçe kötüleşiyor, değil mi?" Elleri titreyerek tabağındaki kâğıdı aldı ve muhtemelen hayatının geri kalanında onu lanetleyen kelimelere baktı. "Bu bilgiyi nasıl elde ettiler?"

Başını iki yana salladı. "Olası tüm sızıntıları kapattığımızı sanıyordum," diye mırıldandı. "Belki de peder? Vicdanı mı sızladı?"

"Sanırım... ama bu pek olası değil. Sizin gibi benim ailem de yıllardır Patronlar. Hepimizi vaftiz etti. Peki ya Yard'daki herhangi biri? Yargıç? Bizi evlendiren nikah memuru?"

Olumsuz yönde hararetli bir hareket yaptı. "Sana söylesem inanmayacağın bir sürü iyilik istedim," dedi. "Hepsi de eğer konuşurlarsa başlarına yağdıracağım gazap yerine cehennem ateşinin tercih edileceğini biliyordu."

"Peki ya Honoria'nın kocası William?" diye fısıldadı. "George'u seviyordu ve bana... bana çok *kızgındı*. Bunu benim yaptığımdan o kadar emindi ki." Bir bant göğsünün etrafına uzandı ve çekştirerek oldukça güçlü bir nefes vermeye zorladı. Aynı baskı başını da mengeneye benzer bir şekilde kavradı.

zonklayan şakaklar. "William cinayetten paçayı sıyırdığımı düşünüyorsa, seni zorlamak için halkın görüşünü kullanıyor olabilir. Bana bunu ödetmek için." Daha fazla konuşamadı, ciğerleri nefes alma yeteneğini tamamen elinden almıştı.

"Senin lanet olası ailen," diye homurdandı, öfkeyle masayı fırlatacakmış gibi görünüyordu.

Duygularının akışını durdurmak için inşa ettiği baraj yıkıldı ve tüm varlığını ıssız bir duygu seliyle boğdu. Son bir çare olarak, çığlıklarını bastırmak için iki elini de ağzının üzerine bastırdı ama yine de başaramadı. Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı gerçek nehirler halinde dökülürken ondan fışkırdılar.

Bir anda onun yanındaydı. Onu bir yığın kopuk uzuv ve hıçkırık içinde kendine doğru çekti. Acısının gelgitleri göğsüne çarptığında göğsü Cebelitarık kayası gibi sert ve sağlamdı.

"Özür dilerim tatlım," diye mırıldandı, başını çenesinin altına sıkıştırırken elleri kadının omurgasında aşağı yukarı rahatlatıcı bir dans yapıyordu. "İşte şimdi oldu. Her şey yoluna girecek. Daha önce olduğundan daha fazla tehlikede değilsin. Ben seni korurken değil."

Ona sarıldı, göğsünde gürleyen sözlerini dinledi, umutsuzluğunun altında boğulmadan önce kendisine atılan bir cankurtaran simidi gibi onlara tutundu.

"İşte, sevgilim." Ağzını kızın alnına bastırdı. "İstediğin gibi ağlayabilirsin. Sana sahibim."

Evet. Ona sahipti. Tamamen onun olmuştu. O da aynı şeyi iddia edebilir miydi?

"Ben ağlamıyorum," diye açıkladı, her şeyden çok kendine durması için bir emir gibi.

"Tabii ki hayır canım," dedi şefkatle.

"Yani. Ben asla," dedi nefes nefese kalarak. "Ben histerik bir insan değilim. Ama bir türlü duramıyorum. BEN-" Yüksek sesle hıçkırdı ve adamın gülümsemesini saçlarında hissetti.

"Tatlım," diye gürledi. "Muhtemelen hayatının en zor sınavından geçmekle kalmıyorsun, aynı zamanda hamilesin." Başparmağıyla ıslak yanaklarını okşamadan önce, sonsuz bir şefkatle ona bakabilmek için onu geri çekti. "Ailen hakkında böyle bir şey söylememeliydim," diye tekrarladı. "Ben... senin sıkıntın yüzünden sinirlenmiştim, hepsi bu."

"Onları lanetlemekte sonuna kadar haklısınız. Ben de onlardan hoşnut değilim. Burada neredeyse fazla dürüst olduklarını düşünüyordum ve ikizler dışında hepsinin sahtekâr olabileceği ortaya çıktı." Yeni bir hüznün dalgası kendisini ondan uzaklaştıracak kadar saldırdığında çenesi titredi. "Tanrım, benden ne kadar pişman olmalısın. Düzenli hayatına öyle bir kaos getirdim ki. Keşke hiç birlikte olmasaydık diyorsundur-"

Onu yakaladı, kollarının koruyucu çemberine geri çekti, bu sefer bir mendil çıkardı. "Kes şunu," diye emretti şakağına küçük teselli öpücükleri kondururken. "Böyle düşünme."

"Nasıl yapamam-"

Mendili parmağına dolayarak ve gözyaşlarının aktığı ağzının kenarlarında, sonra çenesinde, burnunun yanında ve nazikçe yanaklarında gezdirerek dikkatini dağıttı. Şişmiş göz kapaklarına ve ısınmış alnına serin, şarap kokulu öpücükler kondurdu.

"Benim ailemin seninkini utandıracağını bilmek seni daha iyi hissettirir mi?" diye sordu, sesine biraz ciddiyet katarak.

Nazik bir koklama yaptı ve sonra daha içten bir koklama yaptı. "Biraz," diye itiraf etti adam burnunu silebilmesi için mendili ona uzatırken. "Ailenizden hiç bahsetmediniz," diye fark etti, azımsanmayacak bir üzüntüyle. Onlar hakkında hiç soru sormamıştı. "Nerede yaşıyorlar?"

"Yok," diye cevap verdi, merhamet istemeyen, sakın bir ses tonuyla. "Annem bizim doğumumuzdan kısa bir süre sonra öldü ve babam da bir avuç dolusu içkiyle kendini öldürdü."

Ama kız kardeşim ve benim için hayatı zindan etmeden önce değil."

Ona bakmak için çenesini kaldırdı ve yüz ifadesinin şaşkınlıktan bozulduğunu gördü. "Bir kız kardeşin mi var?"

"Yaptım. Ben...yaptım. Bir ikiz. Caroline."

"Bir ikiz," diye nefes aldı, onun adını söyleme şekliyle kalbi yumuşadı ve sonra geçmiş zaman kullanımıyla çarptı. Mercy'yi Felicity olmadan hayal etmeye çalıştı -ya da tam tersi- ve gözleri henüz görmedikleri türden bir fırtınayı çağırmakla tehdit etti. "Bana... ona ne olduğunu anlatabilir misin?"

Uzun bir süre ona baktı ve kadın onun bakışlarını sessiz bir cesaretle karşıladı. Bu tıpkı evlerindeki kapılar gibiydi. Ondaki sakladığı şey buydu, gözlerinde parıldayan, bedeninden yayılan ve ruhunu parçalayan bu acı.

Bir sonsuzluktan sonra dudakları aralandı ve arabada söylemeye hazır olmadığını anladığı şeyi ona açıkladı.

Adam zaten kırık olan kalbinin parçalarına balyozla vururken kadın adamın kollarının arasında duruyordu. Ona soğuk kaldırımlarda titreyen, yiyeceklerini ve gerekli malzemelerini çalan iki çocuktan bahsetti. Kız kardeşinin en iyi arkadaşıyla evlenmesini umduğunu. Kendisinin, cahil bir hırsızın sağlayamadığını sağlamak için pek çok kişinin mesleğine yöneldiğinde yaşadığı çaresizliği ve hayal kırıklığını.

Caroline'in öldüğü şiddet dolu günü belirsiz ve kırık dökük ayrıntılarla anlatıyordu ama Caroline onun iyiliği için mi yoksa kendi iyiliği için mi anlattığından emin olamıyordu. Gözleri kuru kalmıştı. Uzaktaydı. Sanki başka birinin kız kardeşinin acımasızca öldürülmesinin korkunç hikâyesini anlatır gibiydi.

Kelimeleri tükendiğinde Pru yine duygu seline kapılmıştı. Hikâye tam olarak bitmiş gibi görünmüyordu ama yine de... aniden durdu.

Tıpkı Caroline'ın hayatı daha başlamadan önce olduğu gibi.

Bu kez, yüzünü onun göğsüne gömdüğünde, kollarını onun beline doladı, onu kendine yakın tuttu ve mümkün olan tüm teselliği vermek istedi.

Bir an kıpırdamadan durdu, kaskatı ve kararsızdı, sonra tuttuğu nefesini bıraktı ve yanağını kızın saçlarına yasladı.

Ona karşı gevşedi, birbirlerine destek olurken onun ağırlığının bir kısmını almasına izin verdi ve ortak yüklerini paylaşmak için daha güçlü bir yaratık yarattı.

"Düşünsene," dedi. "O acının içinde boğulabilirdin. Sana sahip olmasına izin verebilirdin. Ama sen bunun yerine yükselmeyi, bu mucizevi, olağanüstü adam olmayı seçtin."

Aniden geri çekildi, daha nazik bir şey söylemesin diye bir parmağını kaldırarak dudaklarına bastırdı. Gözleri hâlâ kapalıydı, endişeye varan bir belirsizlikle donuklaşmıştı. Sanki hâlâ bir karara varamamış gibiydi. "Sana ne sempatin ne de hayranlığını kazanmak için söylemedim," dedikten sonra bahçeye kaçamak bir bakış attı ve sadece sonbahar çiçeklerini çalmadan önce lavantaların son çiçeklerini gürültüyle dinleyen arıları buldu.

"Sana söyledim çünkü bilmeni istiyorum ki... bu evlilikte lanet olası sırları olan tek kişi sen değilsin."

Prudence anlamayarak başını salladı. "Benim sırrım yok."

"Onu ben öldürdüm." İtiraf havada soğuk bir bıçak gibi asılı kalmış, onları parçalara ayırmak için bekliyordu. "Kız kardeşimi inciten, körelip ölürken gözlerinin içine bakan adamı. Onu buldum, boğazını kestim ve kanının ellerimi ıslatmasını izledim." Sonra onu serbest bıraktı, sanki leke kalmış gibi sert avuçlarını göstermek için uzaklaştı. "O bir saatçiydi, kadınları incitmekten hoşlanan önemsiz biriydi. Kızları. Bunu hak ettiklerini düşünen biri." Sesi bir an için kesildi ve gözlerini kaçırdı, acı içinde değildi ama bu dünyadan öbür dünyaya gitmesine yardım ettiği bir insandan tiksindiği belliydi.

"Dorian o gece hırsızlıktan yakalandı, bu da bana bir kaçış sağladı ve Papaz Applewhite'ın kapısına geldim. Bana sığınma hakkı verdi. Ellerimdeki kanı temizledi, tıpkı evlenme teklif ettiğim gün sana yaptığım gibi."

"Aman Tanrım." Prudence sanki ayakkabıları kaldırım taşlarına kaynaklanmış gibi duruyordu. Kocasını az önce ona bir cinayeti itiraf etmişti. Scotland Yard Başmüfettişi. Kız kardeşine tecavüz edip öldüren adamı soğukkanlılıkla öldürmüştü.

Peki neden dehşete kapılmadı? Ya da kızgın? Neden hâlâ onu -o pis, açlıktan ölmek üzere olan ergeni- alıp, acısını dindirene kadar kollarında sallamak istiyordu? Gerçekler karşısında şaşkına dönmüşken, adamın bir sonraki cümlesini anlaması bir anını aldı.

"Bunu sana bir zeytin dalı olarak gösterdim," dedi ciddiyetle. "Hayır, bir teselli. Sen ve ben o kadar da farklı değiliz. Görüyorsun, intikam sadece insani bir özellik değil, evrensel bir özellik. Adalet, toplumumuzun suçları cezalandırma yoludur, ancak adalet olmadığında intikam almak doğaldır

."

Kadın öylesine şiddetli bir şekilde ondan uzaklaştı ki, bahçenin köşesine doğru birkaç adım geri çekilirken adamın elleri hâlâ uzanmıştı.

"Evet, biz *farklıyız*," diye ısrar etti, titremesi yeniden şiddetlenmişti, ama öncekinden tamamen farklı bir nedenle. "*Biz kesinlikle farklıyız.*"

Adam ona baktı, neredeyse köpek gibi bir şaşkınlıkla başını yana eğmişti.

"Kız kardeşinizin intikamını aldınız ve bunun için sizi kınadığımı sanmıyorum. Ama ben..." İki elini de göğsünde kavuşturdu. "*Ben yapmadım.* Seninle o bahçede birlikte işlediğimiz suç dışında her türlü suçtan masumum."

Tekrar ağlamak istiyordu ama görünüşe göre gözyaşları akıp gitmişti. Şimdi elinde kalan tek şey, eskiden kalbinin bulunduğu yerde, her nefeste sızlayan ve acıyan ham ve açık bir yaraydı. "Hâlâ benim bir kadın olduğumu düşünmen

Suçlu, tüm imparatorluktaki her gazetenin ve kişinin kınanmasından daha fazla hayal kırıklığı yaratır. Anlamıyor musun?" Başını salladı, şu anda bile kocasının aklının, kalbinin ona kapalı olduğunu biliyordu. "Tüm bunlara, tanıdığım ve sevdiğim her bireyin bana sırt çevirmesine göğüs gerebilirim, yeter ki bana inanmanı umut edeyim."

Öne doğru bir adım atarak ona doğru uzandı, ta ki kadın ona karşı bir el kaldırırsa kadar.

"Sana söylediğim şey, Prudence, benim neye inandığının bir önemi yok," dedi şiddetle, elinin hararetli ve keskin hareketleriyle. "O odada ne olduğu önemli değil, ben senin tarafını tutuyorum. Ne olursa olsun, elimdeki her araca, adıma kayıtlı her kuruşa ve gücümün, nüfuzumun ve uzmanlığımın her zerresine sahipsin. Seni bu durumdan kurtaracağım, söz veriyorum."

"Bunun için size teşekkür ederim ama bunu yapmak sizi mahvetmiyor mu? Sadece buna layıksam savunmamı üstlenmeniz gerekmez mi? Masum olduğumu *bilmiyorsun*."

"Ve hiç umurumda değil!" diye kükredi. "Sana söylüyorum, lanet olsun, senin için her şeyi yaparım. Anlıyor musun? Yardımı olacağını düşünsem sorumluluğu kendi omuzlarıma alırdım. O piçi geri getirir ve onu kendim öldürürdüm. Senin için yalancı şahitlik yaparım Prudence, korkarım ki benden cinayet işlememi istesen bile yaparım."
_"

"Ama ben *yapmazdım*. Ben. Yapardım. Asla!" Kollarını havaya kaldırdı ve ondan uzaklaştı, çeşmeye doğru volta attı, suyun sesinin tanıştıkları gecenin anılarını canlandırmamasını diledi. "Senden tek istediğim George'u kimin öldürdüğünü bulman ve adımı temize çıkarman."

Onu arkasında hissetti, çatışmalı bir azabın yaklaşan gölgesi. "Neden kızgınsın?" diye sordu boğuk ve düzensiz bir fısıltıyla.

"Çünkü bana güvenmiyorsun," dedi çeşmeye, ona bakamadan. "Üzgünüm ama bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu hayal bile edemezsin."

"Lütfen," diye yalvardı ona. "Anlamaya çalış, Prudence. Seni istiyorum. Ben... sana düşkünüm. Tanrım, sen benim çocuğumun annesisin ve burada bir hayat kurduğumuza inanıyorum. Ama benim işimde, neye inandığın önemli değildir. Neyi kanıtlayabildiğin önemlidir. Sana karşı beslediğim hisler herhangi bir soruşturmanın sonucunu zaten etkileyecektir ve bu da birlikte yaşamaya karar verdiğim bir sorumluluk."

"Ne kadar fedakârsın." Onun her sözüyle kalbindeki yara kapanmaya başladı. Dindirici bir rahatlıkla değil, buz gibi bir soğuklukla. Öğle yemeğinin tam ortasında kan kaybından ölmek için kendi surlarını dikmeye başlamıştı.

Ve hala devam etti. "Eşiniz olma şansımı takdir etmeye çalışın. Sadece bir kez pervasız bir karşılaşmada tanıştığım bir kadın. Elinde bıçak olan ve müstakbel kocasının kanı onu ıslatan bir kadın. Daha önce hiç tanışmamış olsaydık. Eğer tanışmamış olsaydık..." Acımasız bir sesle uzaklaştı. "Kanıtlara bakmak zorundayım Prudence ve hepsi önüme serildiğinde, bundan çıkarılacak tek bir sonuç var."

"Benim bir katil olduğumu." Ona doğru döndü, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Bu yüzden mi benim yatağında uyumuyorsun? Bu yüzden mi odalarınızın ve çocuk odasının kapısını kilitliyorsunuz? Kendini benden, senin deli, katil karından korumak için mi?"

Gözleri uzaklara dalarken çaresiz bir hareket yaptı. "Hadi ama, bu adil değil. Haklı olarak söyleyemem..."

"O zaman yanlış söylüyorsun!" diye tükürdü.

"Odalarınıza gizlice girip sizi uykunuzda öldürebileceğimden mi korkuyorsunuz?" "Korkmuyorum. Ben sadece, seninle olan ilişkiyi

belli bir mesafe."

"Ugh!" Eteklerini toplayarak çeşmenin etrafından dolandı ve kendini kapıya doğru fırlattı. Her şey çok fazlaydı. Skandal, onun ifşaatları, itirafları, ikiyüzlülüğü ve tavizleri. Şimdiye kadar adlandırdığı her duygu

Ta ki içinde milyonlarca volkanik kül bulutu patlayacakmış gibi hissedene kadar. "Sana bakamıyorum."

Ayak sesleri onu takip etti. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"
"Trenwyth'e."

"Bekle." Bileğini kavradı, dikkatli ama sıkı tutuyordu. "Bu güvenli değil. Seninle anlaştığımızı sanıyordum-"

"Kabul ettin!" Ona doğru döndü ve artan öfkesini tüm gücüyle ona yöneltti. "Başından beri benim adıma karar vermekten başka bir şey yapmadın. Ve ben de çok istekli davrandım, değil mi? Çünkü minnettar olmam gerekiyordu. Çünkü bana güvenmene ihtiyacım vardı. Bana yardım etmene. Beni kurtarmana. Çünkü tanıştığımız gece içimde bir şeyler uyandı ve o zaman sana biraz aşık oldum. Kollarına düştüğüm anda." Bileğini adamın ellerinden kurtarmak için çevirirken yeni ve öfkeli gözyaşlarını silkeledi.

"Ama sen bana güven olmadan aşkın, kanıt olmadan da güvenin mümkün olmadığını öğrettin, o yüzden..." Ellerini iki yanında kavuşturmadan önce sinirli bir hareket yaptı. "İşte geldik. Ben şimdi gidiyorum, siz de işinize bakabilirsiniz. Git, Başmüfettiş Carlton Morley, git ve önlemimi bul."

"Prudence-" Ellerini kaldırdı, ama Prudence ellerinin erişemeyeceği bir yere savruldu.

Bir faytonla kaçmak için kapıdan geri çekilirken tek söylediği "Yapma," oldu.

O yapmadı.

BÖLÜM 16

Sana biraz aşık oldum.

Pru'nun arabasını Trenwyth Dükü'nün beyaz taştan yapılmış muhteşem Belgravia malikânesine kadar takip eden ve Pru'nun içeri girişini uzaktan izleyen Morley'nin aklından bu sözler hiç çıkmıyordu. Başka bir şeye, herhangi bir şeye odaklanmaya çalışırken birkaç huzursuz saat boyunca onu rahatsız ettiler. Hiçbir eğitim, evrak işi, okuma ya da araştırma bu itirafı susturamıyordu.

Aşık oldum.

İncelediği her belge, kadının gözlerindeki dipsiz acı kuyularının görüntüsü altında bulanıklaştı. Öfkesini tetikleyen o yaralı ifade. Dikkatsizce, bencilce açtığı yaralar.

Makaleyle ilgili felaketten sonra böyle bir konuşma yaparak ne büyük bir aptallık etmişti. Kız üzüntülüydü ve adam da o anın gerektirdiği soğukkanlılıkla davranmak için kendi hatırladığı keder ve kayıpla çalkalanıyordu. Aceleyle konuşmuş ve söyleyebileceği her türlü yanlış şeyi söylemişti.

Eğer evliliğin bir aptal şapkası olsaydı, haftalarca bir köşede burnunu duvara dayardı.

Tedirgin bir halde, kendi derisinden sürünerek çıkma ihtiyacını yatıştırmak için bir dizi uğraş denedi. Dizlerinin üzerinde ona doğru sürünmek ve affetmesi için yalvarmak.

Her geçen dakikayı izliyor, onun dönmesi için yanıp tutuşuyordu. Başka bir yerde huzur aramamasını diliyor ama aynı zamanda ondan ayrılma ihtiyaının da farkındaydı.

Ev dışında şehirdeki en güvenli yerlerden birinde, kendisinden başka aklına gelebilecek en tehlikeli ve koruyucu adamların eşlerinin arasındaydı.

Sonsuz akşam yerini karanlığa bıraktı ve Morley buna daha fazla dayanamayınca yumruklarını ceketinin kollarına geçirdi ve gözünü trafikten ayırmadan Belgravia'ya doğru yürümeye başladı.

Trenwyth'in görkemli evi ışıl ışıl yanarken Morley, muhtemelen aynı nedenle yürüyüşe çıkan müsrif en iyi arkadaşıyla karşılaştı. Kontes'ine eve kadar eşlik etmek için.

Ash, Lord Southbourne, bastonunu şapkasına dayadı ve korsanca bir sırıtışla onu selamladı. "şu halimize bak Morley," dedi şeytani bir ses tonuyla. "ocukken, Batı Yakası'nı mahallemiz olarak sahipleneceğimizi, yüksek sınıftan karılarımızı maliknelerimize götürüp sıradan sapıklar gibi becereceğimizi hiç hayal eder miydin?"

"Milyon yıl geçse de asla." Morley, Southbourne Kontu'nun karizmatik saygısızlığından hoşlanıyormuş gibi davranmaya bile cesaret edemiyordu. Bu gecenin kendi soylu karısıyla bu yönde geçeceğinden çok şüpheliydi.

Bunu hak etmedi.

"Bugün gazeteleri gördüm, Cutter," dedi Ash, köpekbalığı gözlü korsanın toplayabildiği kadar evlat endişesiyle sınırlanan dikkatli bir bakışla onu süzerek. "Kız nasıl? Soruşturma nasıl gidiyor?"

Adamı ismiyle ilgili düzeltmenin bir anlamı olmadığını düşünen Morley, elini gergin boynunun arkasına götürdü ve bir cevap bulmaya çalışarak sıktı.

Bunu yapmaktan kapıların neredeyse menteşelerinden çekilmesiyle kurtuldu ve kaşları atık bir Farah ortaya ıktı

Blackwell, bir başmeleğin hanedan halesi izlenimi verecek kadar fenerle arkadan aydınlatılmıştır.

Görünüşe göre, biri savaş yolunda.

"Carlton Morley, seni eşsiz *aptal*," dedi yumruklarını menekşe rengi elbisesinin kalçalarına dayayarak.

Morley irkildi. Kadınların ona karşı toplanacağını biliyor olabilirdi.

Hak ettiği buydu.

"Aman Tanrım!" Ash ona döndü, kara kaşları şaşkınlık ve azımsanmayacak bir zevkle alnına doğru kayıyordu. "Bunu duymak için ölüyorum."

"Hamile karınıza sizi uykunuzda öldürmeye çalışabileceğini düşündüğünüzü mü söylediniz?" diye neredeyse çığlık atacaktı.

Ash nefes nefese kaldı ve elini göğsüne bastırdı.

"Morley!"

Farah'nın kendisine baktığı sahanlığın birkaç basamak altında duran Morley gözlerini kısarak baktı ve Farah'nın sözlerinin biraz bulanık, gözlerinin de fazla parlak olduğunu düşündü.

Refleks olarak "Hayır!" dedi ve sonra yanıldığını fark etti. "Yani, inkar etmedim-"

"*Hayatım boyunca* hiç kimse beni bu kadar hayal kırıklığına uğratmamıştı," diye azarladı Farah.

"Kocanızı tanıyorum, Leydi Blackwell," diye şaka yaptı Ash. "Bundan çok şüpheliyim."

Morley derin bir iç çekerek başını salladı ve kirpiklerini çekmeye niyetlendi. "Beni içeri davet et Farah, ben de telafi edeyim."

"Sanmıyorum!" diye tersledi. "Ya ait olduğun yerde durup kendini açıklayacaksın ya da hemen dönüp evine gideceksin."

"Ama..." Yardım için Ash'e baktı ve sadece hırslı, kötü gizlenmiş bir zevk buldu. "Burası senin evin bile değil. Leydi Trenwyth orada mı?"

Elini Aziz Petrus'un yargısıyla ona doğru uzattı. "Şu anda o evdeki kadınlarla yolunun kesişmesini istemezsin Morley, çünkü sen

Şu anda sana bir nebze olsun merhamet duyan tek kişiyle konuşuyorum."

Ash ağzının kenarından, "Oraya girme, ihtiyar delikanlı," dedi. "Seni linç edecek bir sürü korkuluk var. En iyisi kaçıp adını değiştirmen... yine."

Omuzları çöken Morley, suçladığı kişiyle en azından göz hizasında durmak için son birkaç merdiveni tırmandı. "Durumu kötü idare ettiğimin farkında olduğumu belirtmemeye izin verin."

"Az bile söyledim, ama devam et." Farah gözlerini kıstı.

Ash'e döndü. "Caroline'ın neye benzediğini hatırlıyor musun?"

Adamın kirpikleri aşağı doğru indi. "Evet, ama bunun ne ile ilgisi olduğunu bilmiyorum-"

"Yüzü bir azize gibiydi," diye devam etti Morley. "Dünyadaki tüm masumiyeti barındıracak kadar geniş gözler."

Ash'in dudağı hoş bir anıyla seğirdi. "Evet, zeki kız bir tazıdan domuz pastırması çalabilir ve bundan paçayı kurtarabilirdi."

"*Kesinlikle*." Morley açıklamak için Farah'a döndü. "Karım hayatım boyunca hayal etme fırsatı bulabileceğim en güzel varlık. Işıl ışıl, tatlı huylu ve bilge bir kadın ve ben onun varlığı kadar hiçbir şeyden zevk alamıyorum. Ama bu onu mükemmel bir dolandırıcı yapmaz mı? Onu tanımadığım halde benden nasıl ona güvenmemi isteyebilir?"

Farah onun sözlerini düşünürken kaşları endişeyle çatıldı. "Haftalardır onunla birlikte yaşıyorsun. Artık onun karakteri hakkında bir fikriniz vardır."

"Hiç kimseyi gerçekten tanıyor muyuz?" diye sordu, savunmacı tavrı öfkeye dönüşürken. "Onlarca yıldır evli olan suçluları, eşlerini hayrete düşürecek şekilde tutukladım. Ayrıca, ben sizin gibi aylaklık edip gezmekten ve birbirleriyle eğlenmekten başka bir şey yapmayan aylak zenginlerden değilim. Şehrin güvenliği ve diğer işlerle oldukça meşgulüm ve sonra tamamen farklı bir işim var."

akşamları meslek. Ne zaman zamanım oldu ki
_."

"Ah lütfen," diye homurdandı Ash kendine özgü bir alaycılıkla. "Az önce söylediğin saçmalıkların yarısını bana yutturmaya çalışan adamları öldürdüm Morley."

"Zaman ayırın," diye araya girdi Farah sertçe. "İkinizin de iyiliği için. Çünkü karınızla sadece iki kez karşılaştım ve yarın onun masumiyetini itiraf etmek için kürsüye çıkabilirim. Sadece bu da değil, onun tanıdığım en yalnız kadın olabileceği de apaçık ortada."

Morley şaşırılmış bir halde irkildi. "Ne demek istiyorsun?"

Farah ona şüpheyile baktı. "Senin için heceleme zorunda mıyım?"

"Aptalmışım gibi davran."

Yanındaki adamdan bir kıkırdama yükseldi. "Neden numara yapma ihtiyacı duyuyorsun?"

Farah öfkesini unutarak ya da belki de sadece ona çok acıdığı için süzülerek yanına geldi ve elini adamın geçtiğini fark etmediği kollarına koydu.

"Morley, bu skandal yüzünden tüm ailesini ve itibarını kaybetti. Babası bir suçlu olabilir. Nişanlısı gözlerinin önünde öldü. Kız kardeşlerinin onunla konuşmasına bile izin verilmiyor. En iyi arkadaşı ve ablası tarafından kandırıldı. Ve sonra... *kocas*ı onu yabancı bir evde terk eder ve çocuğuna hamileyken kafasını meşgul edecek stresten başka bir şey yoktur. Bir yabancıнын çocuğuna. Ve sen de yabancı kalmaya kararlı görünüyorsun. Birbirinizi tanımayı nasıl imkânsız hale getirirsiniz ve bunun için onu nasıl cezalandırırsınız?"

Yeterince azarlandıktan sonra başını öne eğdi. "Her zaman bir koca olmak istemiştim ama sanırım bir parçam bunu berbat edeceğimi bildiği için bu kadar uzun süre bekledim."

"Ah, taşaklar." Ash, bir zamanlar paylaştıkları sevgiyi nadiren göstererek onun omzuna kendi omzuyla vurdu. "Sen bizim en iyimizsin, Morley. Her zaman öyleydin. Ama şu anda önceliğin

Doğru olanı iyi bir adam olmanın önüne koyuyor ve böylece kendi yolunuza çıkıyorsunuz. Hepsi bu."

"Sanırım seni seviyor," dedi Farah.

Morley başını kaldırdığında onun gamzelerinin bilmiş bir gülümsemeye belirlediğini gördü. "Bir kadının kalbini bu acıya açmadığı sürece sadece kelimelerle bu kadar incinebileceğine inanmıyorum."

Bu kelime bu gece ikinci kez telaffuz ediliyordu. Daha önce hiç düşünmeye cesaret edemediği bir kelime.

"Ve biz de onu sevdik," diye bitirdi sözlerini, kolunu okşayarak. "Geldiğine sevindim, şimdi evine, karının yanına. Senden haber almak için yanıp tutuşuyor."

Kadının sözleri üzerine adam anında alarma geçti. "Eve gitmek mi? Onu eve *götürmek* için buradayım."

Şüphe Farah'ın yumuşak gri gözlerini bulandırdı. "Morley... neredeyse bir saat önce ayrıldı."

Kadının omuzlarını tuttu, panik karnına bir taş gibi oturdu ve damarlarındaki kanı sıktı. "Bir saat mi? Gittiğini gördün mü? Ne tarafa döndü? Fayton mu tuttu?"

"İtiraf ediyorum, vedalaşırken başka ayrıntılarla meşguldüm." Onun da gözlerine endişe çökmüştü. "Tehlikede olduğunu düşünmek için herhangi bir nedeniniz var mı?"

Hayır demek istedi ama bir şey buna izin vermedi. "Zaten bir kez bayıldı ve babasıyla ilgili soruşturma... bugün gazetelerde çıkan haber... Bilmiyorum. Tehlike seziyorum."

Yanındaki Ash'in iri yarı vücudu ince takım elbisesinin altında gerilmişti. "Bunlar görmezden gelmen gereken içgüdüler değil, Cutter. Evine geri dön, orayı darmadağın et, ben buralara bakacağım ve eğer kız hemen bulunmazsa toplanırız."

"Dorian'a soracağım," dedi Farah, gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. "Bir süre önce ortadan kayboldu; sanırım Trenwyth'le birlikte saklanıyor."

Morley, Ash'i omzundan alkışladıktan sonra kendini sahanlıktan aşağıya, merdivenlerden yola attı. O

ciğerleri patlatırcasına bir hızla eve doğru koştu. Yayaları atlattı ve birçok sürücünün şaşkınlıkla onayladığı bir şekilde arabaların arkasına ve etrafına daldı.

Umurunda değildi. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Şehri paramparça edecekti. Onu bulmak için şehri yerle bir edebilirdi. Her tuğlayı sökecekti. Her kulesini yakacaktı. Onun için önemli olan her şey, onun yokluğunda yok oldu ve bu kısa süre içinde onun için ne hale geldiğini tam olarak ortaya çıkardı.

Doğmamış çocuğu için korkuyor muydu? Elbette korkuyordu. Ama her adımda yankılanan *onun* adıydı. Prudence. Karısı. Onun kadını.

Kendi sokağının köşesini döndüğünde, altın tuğlalı terasların önünde rölantide duran tanıdık bir at arabasını görünce yavaşlamasına izin verdi. Karısını verandada durmuş, sanki şehrin ortasında başıboş dolaşan bir kurtmuş gibi kendisine bakarken bulduğunda, her nefes alışında korkunun içinden süzüldüğünü hissetti.

"Morley," diye selamladı Dorian Blackwell onu vagonun penceresinden, bir Cheshire kedisinin bedensiz kafası ve kibirli gülümsemesiyle. "Az önce sevgili eşinizle çok eğlenceli bir saat geçirdim."

Morley, Prudence'la göz göze gelmeye çalıştığında adrenalini hala içinde yükseliyordu ve dizlerini titreten bir rahatlama hissiyle karışıyordu. Prudence buna izin vermek yerine ona arkasını dönerek eve girdi ve kapıyı ölümcül bir klik sesiyle arkasından kapattı.

Morley kuduz bir köpek gibi Blackwell'in üzerine çullandı. "Siz ikiniz bir saattir hangi cehennemdeydiniz? Farah'ın seni aradığı Trenwyth Place'den geliyorum. Karınıza ne kadar bağlı olduğunuzu bilmesem, benimkiyle yalnız kaldığınız için sizi o arabadan indirip öldüresiye döverdim."

Blackwell'in ellerini kaldırırken gülümsemesi onu şaşırttı. "Neredeyse tek başıma, baldızlarım Leydi Ravencroft ve Leydi Thorne'u Savoy'a götürdüm."

İskoçya'dan gelirken burada kalacaklar. Yola çıkmadan önce Farah'ı bu konuda bilgilendirdim."

Bu çok makul açıklama yelkenlerindeki rüzgârı çaldı.

"Evet, şey... seni işaretlemedi."

Blackwell sevgiyle kıkırdayarak, "Bunun suçunu üçüncü kadeh şarabına atacağız," dedi.

Morley kaşlarını çatı, hoşnutsuzlukla dalgalandı. "Neden önce Prudence'ı buraya bırakmadın? Burası senin yolunun oldukça dışında." "Onun isteği üzerine." Blackwell'in üstü örtülmemiş

Gözleri uğursuzca kapanan kapıya doğru anlam yüklü bir bakış fırlattı. "Dürüst olmak gerekirse, eve gitmek için pek de acelesi yoktu."

Morley kendini yenilmiş bir ordunun savaş bayrağı gibi hissederek yürüyüşüne devam etti. Ezilmiş. Parçalanmış. Ve artık oldukça anlamsızdı. Blackwell'e teşekkür etmek için başını salladı ama nazik sözler söyleyecek durumda değildi. "Hemen geri dönüp Ash'e ve karına her şeyin yolunda olduğunu söylemek isteyebilirsin," diye mırıldandı.

"Elbette." Bir tereddütten sonra Blackwell pencereden dışarı eğildi. "Katilleri tanırım Morley. Ben de onlardan biriyim. Sen de öylesin. Sanırım birbirimizi hissedebiliyoruz. Eminim onun öyle olmadığını zaten biliyorsundur."

Gerçeğin içinde çarpıştığı o an, sanki gökten bir yıldırım inmiş ve ona dokunmuş gibi hissetti. Birden ne yapacağını bildi. Ne söyleyeceğini biliyordu.

Blackwell devam etti, "Eğer tavsiyemi istersen-"

"Bilmiyorum." Morley ani bir dönüş yaptı ve karısının onu temelli dışarıda bırakmadığını umarak merdivenlerden evine doğru yürüdü.

BÖLÜM 17

Prudence onu takip edeceğini biliyordu. Söyleyecek çok şeyi olduğunu da. Onunla soyunmuş bir halde yüzleşmek için büyük bir ihtiyaç hissetmediğinden yatağa hazırlanma zahmetine girmede.

Kendini yeterince savunmasız hissediyordu.

Yatağın en ucuna tüneyip koridordan gelen ayak sesleri karşısında parmaklarını acıyla birbirine kenetlerken boğazına asitli bir tat yayıldı.

Daha önce nasıl davrandığına pişman olmuştu. Hanımlara Yardım Derneği'nin kendisini desteklemesine ve cesaretlendirmesine rağmen... yine de kendini kaybetmemiş olmayı diledi.

Kadınlara Yardım Derneği'nin matronlarına hikâyesini anlatmak istememişti ama Farah Blackwell oraya vardığında ona bir bakış atmış ve yardım edebilmek için sorunun ne olduğunu öğrenmek isteyen en sıcak ve en sıra dışı kadınlardan oluşan bir çemberin içine çekmişti.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattıktan sonra Pru son üç ayın ne kadar hareketli geçtiğine şaşırdı. Kendini çökmüş bir sufle gibi sönük hissetmesine *şaşmamalıydı*. Bu öğleden sonra neden bu kadar üzgün olduğuna şaşmamalıydı.

Morley'nin tartışmalarından önce paylaştığı itirafın mahremiyetini düşündükçe utanç içini yağlıyordu. Kız kardeşi korunan ve acı veren bir sırdı. Onun

Onun ölümünün intikamını almak, onun gibi bir adam için kabul edilebilir bir imtiyazdı.

Kendisini yok etme gücünü ona vermişti ve o da bu güçle onu kırbaçlamıştı.

Öfkesi yatıştıktan sonra... adamın bazı önemli noktalara değindiğini kabul etmek zorunda kaldı. Bu noktalar onu adaletsizlik ve acı verici bir sıkıntıyla sarsmış olsa da.

Bir tartışma yapmaları gerektiğini, en az onun kadar taviz vermesi gerektiğini biliyordu. Ancak, bu gece bunu yapacak gücü kendinde bulamıyordu. Hem içeride hem de dışarıda, tüm varlığının gergin, kırılğan bir sinirden ibaret olduğunu hissettiği şu anda bunu yapamazdı.

Bunu beklemesine rağmen, yine de kapıyı nazikçe çalınca sıçradı.

Korkuya karşı gözlerini kapatarak sessizce yalvardı.
Lütfen, daha fazla dayanamayacağım. Bu gece olmaz.

Kapı açıldı ve ayağa kalkıp onunla yüzleşmesi gerektiğini, güç ve kararlılık rezervlerini toplaması, çenesini yukarı kaldırması ve sorunlarının üstesinden gelene kadar onu güçlü bir iradeyle karşılaması gerektiğini biliyordu.

Ama şu anda her şey Kilimanjaro Dağı kadar aşılmaz görünüyordu. Bırakın yataktan kalkmayı, gözyaşı dökmek bile bir angarya olacaktı.

Adam yaklaştıkça gerildi, gözleri halının üzerinden kalkamaz oldu ve bunun için kendisinden geriye kalanları çelikleştirmeye odaklandı. Onun için.

Adam gergin ve sessiz bir an boyunca onun önünde durdu ve kadın başını kaldırmaya cesaret edemeyince, adam kadının nefesini kesen bir şey yaptı.

Bir tövbekâr gibi önünde halıya diz çöktü, uzandı ve onun sıkılı ellerini kendi elleriyle kapattı. Temas, soğuk parmaklarının buzlarını çözdü ve titreyen kalbinde en küçük umut ışığını tutuşturmak için kollarına yayılan sıcaklık dallarını serbest bıraktı.

"Sana bir şey söyleyeceğim Prudence ve yanıt beklemiyorum. Aslında..." diye duraksadı. "İkimizin de bildiği gibi, bu işi yüzüme gözüme bulaştırmama izin verirsen daha iyi olur."

Cevap olarak yutkundu ve adamın iri ellerine baktı. Aynı anda hem çok erkeksi hem de zarif, hem çok yetenekli hem de çok acımasızdı.

Sesi paradoksal bir şekilde kararlı ve kararsızdı ama eskisi kadar sert değildi. Umutsuzluk için fazla uysal ve umursamazlık için fazla kasvetli bir boğuk nota içeriyordu.

Görünüşe göre soğukkanlılık ikisini de ele geçirmişti.

"Aldatmak tüm hayatımın acımasız bir parçası oldu," diye başladı, umutlarını biraz olsun söndürerek. Onu tuzlanmış bir salyangoz gibi kendi üzerine kıvrılmaya teşvik ediyordu.

Ama kadın hareket etmedi. O da durmadı.

"Annemle babama dair hatırladığım tek şey, birbirlerini incitmek için kullandıkları yalanlar. Babam öldüğünde, Caroline ve ben sadece dürüst olmayan yollarla hayatta kaldık. Sahip olduğumuz her şey daha kurnaz bir hırsız, daha iyi bir dolandırıcı tarafından alınabilirdi. Sokaklarda oynamayı öğrendiğimiz bir oyundu bu. O... ben..." Başparmaklarını kızın yumruklarına bastırırken, sanki aynı şekilde kapalı kalbine girebilecekmiş gibi göğsünü sonsuz bir nefesle doldurarak ara verdi.

Prudence tutuşunu kademeli olarak gevşeterek içinin bu hareketi yansıtmamasına izin vermek için elinden geleni yaptı. Açmak için. Onu duymak için.

"Ailem doğumumuzu hiç belgelemedi, bu yüzden elimde hiçbir belge yoktu. Carlton adını, askere gittiğim askerlik şubesinin yanındaki binaya asılan Carlton Futbol Kulübü ilanından okudum." Başını genç adama doğru sallayarak alaycı bir ses çıkardı. "Söylediğim başka bir yalan, hiçbir sonucu olmayacağını düşündüğüm bir yalan çünkü tamamen başka bir kıtada bir delikte ölmeyi planlıyordum. İngiltere'yi tekrar göreceğim kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Bunun yerine, tüm ülkeleri delik deşik

ettim. Öldürmek için

ilerleme ve genişleme karşısında insanlık ve onur gibi kelimeler yokmuş gibi dünyaya yalanlar ve yanlış beyanlar uyduran bir imparatorluk. Ve sonra..."

Devam ederken ellerini avuç içine çevirerek başparmaklarıyla oradaki narin çizgileri okşadı. "Her şey bir yana, polis memuru oldum. Ve sizden ricam, bana birisinin daha fazla aldatmacayla karşı karşıya kalacağı bir meslek bulmanız. Sadece suçlular her türlü nedenle bana yalan söylemekle kalmıyor, sıradan, korkmuş, genellikle dürüst insanlar da sırf ben olduğum ve sahip olduğum otorite için yalan söylüyor. Astlarım sürekli olarak hatalar ve süslemeler rapor ediyor ve görünüşe göre birçoğu üniformayı suç girişimleri için kullanıyor."

Dizlerinin üzerinde daha da yaklaştı, güçlü kalçaları pantolonunu zorluyor ve onu duyması için yalvarıyordu. "Günlük hayatımın büyük bir kısmı gerçekleri ortaya çıkarmak ve yanlışları araştırmakla geçiyor. Bunları her yerde görüyorum ve bu yüzden sanırım herkesten bekler hale geldim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı, kasvetinin içine bir sempati duygusu sızarken. Böyle bir hayat kolay değildi, böyle bir zihniyet korkunç derecede çetin ve külfetliydi. "Bana bu yüzden güvenemediğini söylüyorsun."

Bakışlarını eşitlerken onun ellerini göğsünde topladı. Onları çarpan kalbine sabitleyerek, parmak uçlarından birini çenesinin altına yerleştirdi ve onu kendisine bakması için dürttü. Bakışlarında daha önce hiç fark etmediği bir şey parlıyordu. Nazik bir pişmanlık. Kırılğanlığın parıltısı. "Tatlım. Sana neden aptallık ettiğimi anlatıyorum. Tam bir piç kurusu. Prudence... Özür dilerim."

Kulaklarındaki uğultu olmasa kalbinin durduğuna yemin edebilirdi. Onu doğru mu duymuştu? Yoksa bunu hayal mi ediyordu?

Yine mi bayılmıştı?

Bakışları onunkilere kaydı ve gerçekten delirdiğine dair işaretler aradı.

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Tanıyorum," diye ısrar etti, yüzünde hem çaresiz hem de kararlı bir duygu vardı. "Gerçek şu ki, seni bir erkeğin karısını tanıması gerektiği gibi tanımıyorum, ama bu benim hatam, senin değil. Bunun ötesinde, dürüst bir insan olduğunuzu düşünüyorum, sadece sahipmişim gibi davrandığım bir dürüstlüğe sahipsiniz."

Durdu ve şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Öyle mi?"

Ona sonsuz bir şefkatle bakarken yüz hatları yumuşadı, sanki bu şefkat onu tamamen eritecekmiş gibi hissetti. "Evet. Çok açık ve savunmasızsın. Bana düşündüğün her şeyi söylüyorsun. Bana ne istediğini, ne hissettiğini ve doğru olduğunu bildiğin şeyleri söylüyorsun. Daha o ilk gece, beni sana çeken ilk şey şok edici açık sözlülüğün oldu. Her şeyin başından beri... Ağzından çıkan her kelimeye inanmaya meyilliydim."

Bahsettiği ağız inanmaz bir şekilde açıldı. "O zaman... neden?"

"Çünkü herkes -kelimenin tam anlamıyla herkes- yalancı, ben de dahil ve bununla barıştım. Ama Prudence," başparmağını Prudence'in çenesinde gezdirdi, gözleri yüzünün her yerine dokunuyor, bir şeyler arıyordu. "Bana gerçekten ihanet edebilecek tek kişi sensin, anlıyor musun?"

Boynunu eğdi ve onun dikkat dağıtıcı dokunuşundan uzaklaşarak başını anlamsızca salladı.

"Bana bunu söyleteceksin," diye fark etti alaycı bir tavırla, azarlayan bir yetişkinin kendini açıklama ısrarı altında kıvranan bir çocuk izlenimi veriyordu. İfadesini göz kapaklarının arkasına gizlerken gözlerinin elektrik mavisi kayboldu. "Kendimi bildim bileli aklıma gelen her arzunun ya da hayalin özüsün ve bu çok özel bir işkence türü. Eşsiz bir güzellik, mükemmel bir sevgili, zarafet, nezaket ve zekâ sahibi bir kadınsın."

sadece saygı ve hayranlık duyabilir. Burada, benim evimde, ete kemiğe bürünmüş bir fantezi. *Benim* adımla."

Boştaki elini kaldırıp saçlarının arasında gezdirdi. "Tanrım, bazen koridorda durup arkanda uyuduğun kapıya bakıyorum çünkü şansıma, hak etmediğim iyi talihime inanamıyorum. Sen *buradasın*. Sen gerçeksin. Ve çocuğumuz da öyle."

Bir hıçkırık kaçtı. Gözyaşlarıyla değil, inançsızlıkla süslenmiş bir hıçkırık. "Ama..." Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Bir yanı onun sözleriyle uyanmıştı; ihtiyaç, sevgi, umut ve mutluluktan oluşan bir yanı. "Ama... daha bu sabah benim- sen dedin ki-"

"Ne söylediğimi biliyorum." Devam etmeden önce çenesi gerildi, alnı ciddi bir ıstırapla kıvrıldı. "Güven benim anladığım bir kelime değil. İnanç benim için yabancı bir kavram. Buna rağmen, içgüdülerim sana güvenmem için bana bağılıyor." Çenesi güçlü duygularla çalışırken bakışları aşağıya kaydı.

"Ve sonra içimdeki o sinsi ses, sana inansaydım ve sonra yalan *söylediğini anlasaydım* diye uyarıyor. Muhtemelen yaşayan en kuşkucu adam olan beni bir şekilde dolandırdınız. Pek çok hayal kırıklığı, ihanet ve üzüntü atlattım. Ama bundan dönüş yolu göremiyorum. Beni kırabilirsin Prudence, anlamıyor musun? Bu yüzden seni bu kadar zorluyordum. Neredeyse suçlu olmana ihtiyacım vardı, böylece korkunç gerçek -eğer bir gerçekse- ortaya çıkacaktı. Yani sana aşık olmak güvenliydi çünkü sen de tüm dünya kadar sahtekârdın. Benim kadar hilekârdın."

Prudence pek çok şey söylemek istiyordu. Bir sürü soru sormak için. Onu yatıştırmak ve çalkalanan zihnini dinlendirmek için... Ama şimdi başlamıştı ve sözcükler, ağır tahkimatlı bir hapishanenin serbest bırakılmış tutsakları gibi kaçarcasına dökülüyordu.

Yüzünü avuçlarının arasında şefkatle kucaklamak için elini bıraktığında, eli göğsünün sert kasının altında çarpan kalbinin üzerinde kaldı. Sıcaklık kıvılcımı

içinde tutuşturduğu ateş, akkor bir ışıltıya dönüşerek içindeki ruhu yeniden canlandırdı.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim," diye fısıldadı, bakışları onunkileri arıyor, ona yalvarıyordu. "Bunu söylediğimde düşüncesiz bir pislik gibi davransam da. Gazetede ki skandal umurumda değil ama seni üzdüğün gerçeği var. Sana zarar vermeden önce herkesi şeytana gönderirim. Ben bir şövalyeyim. Kuralları olan bir adam. İnancı olan bir savaşçıyım. Şu andan itibaren *senin şövalyen* olacağıma yemin ederim, karıcığım. Adını, hayatını ve ruhunu korumak için onurla bağlı biri. Sana yemin ederim ki, bu çocuk doğmadan önce, dünya bunu kimin yaptığını bilecek. Ve senin yapmadığını bilecekler." Kadının duymak için can attığı tek şeyle sözlerini bitirene kadar sesi hararetle yükseldi. "Benim sana inandığım gibi onlar da sana inanacak."

Sözleri aralarına barikat kurma düşüncesini yok etti. Bir sonraki hıçkırığı sevinçle doluydu, kollarını adamın boynuna doladı, onu vücuduna doğru çekti ve öpücüğünü almak için dudaklarını aşağı indirdi.

Kalbini içeren öpücük.

Kaybolmuştu. Onun kucağına yuvarlandığı andan beri onun için kaybolmuştu. Kaderinde olan bir düşüştü bu, fark etti, sanki kader onu itmişti.

Ve onu yakalamıştı, her zaman olduğu gibi.

Adam onu kendine yaklaştırıp yatağa doğru sürünerek altına çekerken, an bir anda aşırı duygusallıktan yoğun bir erotikliğe dönüştü.

Kocasını son derece içine kapanık bir adamdı... ta ki öyle olmayana kadar.

Öpücükleri dualar kadar yumuşak başladı ve sonra kendi kontrolü üzerindeki tutuşu daha az zayıf hale geldikçe güç ve talep arttı. Dilinin sıcak süzülüşleri, onun cevap veren tutkularıyla derin, çiftleşme danslarına dönüştü.

Kadın onun altında eridi ve adam onun boşluklarını ateşinin gücüyle doldurdu.

İçinden bir ses, güvenli olduğunu fark ederek tutunduğu kırılğan, umutsuz kenarı bırakması için onu teşvik etti. Düşmeyecekti. Hayır, bulutların arasında dans etmek için burada ona katılacaktı.

Öpücüğü hâlâ söylenmemiş o kadar çok şey içeriyordu ki. Parçalanmış varlığının pek çok parçasını. O aynı anda Gölgeler Şövalyesi'ydi. Acımasız bir karanlığa sahip, nefes kesici bir yoğunlukla onu yutan bir adam. Ve aynı zamanda Baş Müfettişti, dudaklarını onunkilere değdirirken değerlendirici ve gözlemciydi, ağzıyla lezzetli bir sürtünme yaratıyor, seksinde tatmin isteyen bir ağrı uyandırıyordu.

Ve belki de hırsız burada onunla birlikteydi, kalbini çalmakla tehdit ediyordu, hatta kalbinin hâlâ vermekten korktuğu kısımlarını. Dokunuşunda muhteşem bir hürmet duygusu vardı, biraz da eskiden olduğu, herhangi bir nezaket ya da şefkate alışık olmayan gençliğe ait bir inançsızlık.

İçinde bir coşku hissetmesine rağmen, adam ağzının üzerinde oyalandı, onu yavaş, durgun bir verimlilikle ve kışkırtıcı bir vaatle öptü.

İlk kez, sanki başka hiçbir şey yapmaması gerekiyormuş gibi öptü onu. Sanki aklında bu andan başka bir şey yokmuş gibi. Ve bir sonraki. Sanki yüz yıl boyunca öpüşmeye devam edebilecek ve bundan hiç bıkmayacak ölümsüzlermiş gibi.

Ve gerçekten de öyle olmasını diledi.

Eğer uzatılması gereken bir an varsa, o da bu andı.

Ve yine de... içinde, bacaklarını ayırmaya zorlayan bir baskı oluştu, böylece büyük bedenini aralarına yerleştirebilirdi. Adamın ereksiyonunun namlusu, giysilerinin engelleri arasında ona sürtünüyordu ve kadın aniden onlardan kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

Onun tenini kendi teninin yanında istiyordu. Onun tüm sıcaklığını, ihtiyacını ve seksini.

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, öpücüğü keserek, sadece küçük düğmelerin yakasını tutturmak için ondan uzaklaştı.

çenesinden beline kadar uzanıyordu.

Giysiyi yırtıp açmadan önce köprücük kemiklerine kadar ulaştı ve daha fazla dikkat dağıtıcı öpücükle onun zayıf protestolarını yutmak için geri çekildi.

"Sana bir düzine korse alırım," diye fısıldadı ağzına karşı. "Eğer her gece onları senden koparmama izin verirsen."

Yatıştırılmış bir şekilde, onun kendisini bir hediye gibi açmasına izin verdi, bu kayışı serbest bıraktı, bu kurdeleyi çözdü, bir kancayı çözdü. Ağız, sanki ilk kez keşfediyormuş gibi ortaya çıkardığı her santimi keşfetti.

Adam elbiseyi yukarı çekerken elbisesi şişmiş, hassas göğüslerinin altına takıldı ve adam elbiseyi başının üzerinden geçirip yerde bir yere fırlatmadan önce küçük bir zıplamayla serbest kaldıklarını hissetti.

"Çok güzelsin," diye inledi.

"Sen de öylesin," diye yanıtladı nefes nefese bir içtenlikle.

Göğüslerine uzanmak yerine parmaklarını saçlarına götürüp örgüde ustalıkla iğne ararken ve baskı sona erene kadar ağrıdığını bilmediği kafasından çekerken gülümsemesi hüznle karıştı. Parmakları örgünün içinde dolaşırken, onu yeni bir derinlik ve denenmemiş açılarla öpmeye geri döndü. Saçları yumuşak dalgalar halinde çıplak sırtına düşene kadar yumuşakça.

Arayış içindeki parmaklar omurgasından yukarı doğru kayarak onu iliklerine kadar heyecanlandırdı ve ürpertici bir ürpertiye ihtiyacın cevap veren sıcaklığıyla karıştırdı.

Daha fazla hareketsiz kalmak istemeyen Prudence kollarını ona doladı, parmaklarını adamın özenle kesilmiş saçlarının ağır, parlak buklelerine daldırdıktan sonra yakasını çekiştirmek için indirdi.

Parmakları yardım etmek için kalktı ve birbirlerini giysilerinin tuzaklarından kurtarmak için yeni keşfettikleri bir aceleyle elleri birbirine dolandı.

Çırılçıplak güreşmeye başladıklarında, bir kedi gibi kızın vücuduna tırmandı ve onu sırt üstü yatırdı.

altın rengi tüylerle tozlanmış kaslı bir kalçayı bacaklarının arasına bastırdı.

Kaburgalarındaki gergin kas çıkıntılarını test ederken ve aşağıdaki sert ve hassas ete ulaşmak için oluklu karnının üzerinden aşağı inerken gülümsemeler ve i ekmelerle konuştular. Hâlâ adamın seks derisinin ne kadar ipeksi olduğuna hayret ediyordu; kan ve şehvetle zonkluyordu. Çeliğin  zerine dökülmüş sıcak bir kadifeydi ve içine oturduğu andan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Sanki her zaman onun için yaratılmıştı. Kilidinin anahtarı.

Uygun bir metafor, çünkü ne zaman onunla işi bitse, kız tamamen çözülüyordu. Çözülmüş. Açık.

Dudaklarıyla onun vücudunda bir rota çizmeye başladı ve ağlamaklı bir iniltiyle cinsel organını onun avuçlarından çekti. Parmak uçlarında biraz nem kalmıştı ve artık bunun adamın uyarılmasının zirveye ulaştığı anlamına geldiğini biliyordu. Geri dönüşü olmayan bir noktaya yaklaşmıştı.

Altın rengi başı göğsünün üzerine eğilerek buruşuk tepeye buharlı bir nefes bıraktı. Meme ucuna sadece dudaklarıyla göz gezdirdi, dilini zar zor yaladı.

Cesaretlendirici iniltiiler çıkaran Pru, adamın ilgisinin altında kıvranıyor, onun vicdanlılığından etkilenmeyecek kadar ileri gitmiyordu. Göğüsleri daha önce de son derece hassas olmuştu ve adam bunu unutmayan türden biriydi.

Her zaman onun zevkini ve rahatını önemseyen biri.

Aralarındaki vadiye sokulana kadar dişlerini kullanmadı, deriyi ısırdı ve sonra kadifemsi bir yalamayla yatıştırdı.

şifonyer masasının üzerindeki lambanın ışığında bir günah silüetine dönüşmüştü; güçlü bedeni bir sonraki öğününü korur gibi onunkinin üzerine çökmüştü.

Ve bir yemek olacağı kesindi.

Başını eğip kelebek yumuşaklığındaki dudaklarına bastırmadan önce dilini dudaklarında gezdirerek parlattı.

karnının narin kabarıklığına bir öpücük kondurdu.

Onu görmek, gözlerini arzunun sıcaklığıyla yarışacak bir duyguyla yaktı. Bu çocuğu onun içine koyan oydu. Bu eylem. Sadece ölümlülere izin veren bu mucize, ilahi bir bakış olarak adlandırılabilir bir doruk noktasıydı.

"Benim," diye hırladı sahiplenici bir şekilde. Çıplak karnına değen nefesinin gıdıklaması, vücudundaki her bir tüyün farkındalık içinde titreşmesine neden oldu. Kasları ihtiyaçla kıvrıldı ve dizleri daha da ayrı düşerek öpücüğünü zonklayan merkezine davet etti.

Kendini sunuyor.

Yumuşak, yumuşacık buklelere sokulup derin derin içine çekerken, elleri kadının gergin kalçalarını düzeltti.

"Tanrım, mükemmelsin," diyerek onun seksine karşı nefes aldı ve samimi bir beklenti spazmına neden oldu.

Dili yukarı doğru bir vuruşta onu ikiye böldü.

Onu ağzından öptüğü gibi oradan da ateşli bir şekilde öptü. Dili yavaş ve uzun, sıcak ve sert bir şekilde onun mahrem etinin satenine karıştı. Öne doğru kayıyor, geri çekiliyor, kız onun altında kıvrılırken içeri girip çıkıyordu.

Nefes almakta zorlanan Pru ona doğru uzandı, dudaklarını ısırp çekiştirirken parmaklarını saçlarına doladı, hangi kısmının tadının daha güzel olduğuna karar veremiyormuş gibi diliyle araştırdı.

Ve sonra oradaydı, bedeninin sıkı, sıkışık açıklığında, ona doğru ilerliyor, onu aşırı derecede hassaslaştıran sığ itişlerle içine giriyordu, kalçaları kıvrımlı bir kavisle yataktan çıktı.

Kendini tutamayarak, kıvrak ve esnek hareketlerle adamın ağzından aldığı zevki kovaladı. Titredi ve gerildi, dans etti ve eğildi, ta ki adam kalçalarını tutup onu yere yatırmak zorunda kalana kadar, böylece ağzını sert, hassas tomurcuğun üzerine kapatarak onu tamamen parçalayabilecekti.

Arzunun doruk noktası ıslak bir salıverme dalgası halinde üzerine çökerken, coşku onu zevk spazmlarına boğdu. Her pagan seks ve günah tanrısına teşekkür etmek istiyordu ve daha önce hiç ulaşmadığı bir mutluluğu ondan alırken çıkardığı ritmik, kendinden geçmiş seslerin yeterli bir haraç ödemiş olabileceğini düşünüyordu.

Ancak kızın yeterince dünyaya geri döndüğünden emin olduktan sonra, elinin tersiyle ağzındaki parlaklığı silmeden önce son bir yaramaz öpücükle onu terk etti.

Kadının ayrılmış kalçalarının arasına diz çöküp, açıkta kalan cinsel organına, kâse arayışının sonundaki bir adamın saygısıyla bakarken, yüz hatları özel bir kötülükle gerilmişti.

Birden utanarak, hâlâ titreşmekte olan etini onun görüşünden saklamak için dizlerini kapatmaya gitti. Elini monsunun üzerinde şekillendirerek onu durdurdu, hafifçe okşadı, parmaklarını ıslatmak için içine daldırdı, sonra nektarını seksinin çıkıntısına yaydı.

Bir yastık almak için ayağa kalktı ve zahmetsizce manevra yaparak onu kalçalarının altına kaydırıp yukarı doğru eğdi.

Kadının üzerine eğilerek, shaftının başını kaygan yarık boyunca kaydırıp girişine yerleştirirken dirseklerine tutundu.

Gözleri kızın gözlerinin içine bakarken, kendini o kadar derine gömmüştü ki, kız yeni bir zevkin kıpırtılarını hissetti. Kullanılmamış bir zaferin.

Adam onun içine oturduğunda bir şey ortaya çıktı. Daha önce uykuda olan ve açıklanamayacak kadar tatlı bir şey. Şu ana kadar birkaç kez mest olmuş bir şekilde sevgili olmuşlardı ve her seferinde kendi içinde inanılmazdı.

Ama bu. Bu bağ... fiziksel olanın ötesine uzanıyordu. Onun kalp atışlarını hissedebiliyordu ama kendi göğsünde.

Yalnızlığının mağarası ve onun içinde kapladığı alan, mağarayı küçültüyordu.

Bakışları kuşkulu bir hal aldı ve ne olduğundan emin değilmiş gibi kızın adını soluk soluğa sayıkladı.

"Biliyorum," diye fısıldadı ellerini onun teninin ihtişamında gezdirirken. "Ben de hissediyorum."

Nefes alış verişindeki dengesizlik onu çağırdı ve kollarını ona dolayarak yakıcı bir öpücük için onu kendine çekti. Dudaklarında onun zevkini tattı. Onun yeteneğinin ve ona duyduğu bitmek bilmeyen arzusunun özünü.

Sonra hareket etti.

Derin, ilkel bir ritim tutturmuş, çıldırtıcı bir ustalıkla ona doğru ilerliyordu. Adamın ağırlığını içinde, ona karşı, üzerinde ve etrafında hissediyor, vücudunu onunkiyle koza gibi sarıyordu.

Böylesine tüketen bir doruk noktasını takip eden uyuşuklukla uzuvları sıvı gibi hissetse de, kendini onun altında hareketsiz kalmaya ikna edemedi. Dizlerini onun yanlarına doğru kaldırdı ve bacaklarını onun pistonlu kalçalarının etrafına sardı.

Aleti içinde bir şeye dokundu ve o kadar keskin bir zevk ortaya çıkardı ki, acıyla sınırlandı. Ona doğru eğildi. Ya da belki de uzaklaştı, sanki omurgasına bir yıldırım çubuğu saplamış ve akıntılar onu bir fırtınanın onu parçalara ayırdığı gök gürültülü bulutlara kaldırmış gibi hissediyordu.

Adamdan bir ses kopmadan önce kendi nefesinin kesildiğinin belli belirsiz farkındaydı, kasları kendi üzerine inşa edilirken kadifeye takılan bir hırıltı gibi bir şeydi. Sıkılaşıyor. Titriyordu. Tutuklanıyor. Serbest kalmasının ılık telaşı içine yayılmadan önce.

Yıldızlardan dönüş yolunu bulması biraz zaman aldı. Kocası her zamanki gibi her şeyle ilgileniyordu. Önce onu, sonra da kendisini yıkadı, lambanın ışığını kısmak için durakladı, duvarlardaki gölgeleri sadece loş bir kehribar parıltısıyla kaplanana kadar eritti.

İkisini de yorganın altına yerleştirdi, omuzlarını yastık yığınının dayadı ve onu kendine doğru çekti.

Böylece çenesini onun başına yaslayabilecek ve kollarını ona dolayabilecekti. İri elleri onun sıkılaşıp karnını sarmaladı ve sonrasında tembellik ederken onu boş boş okşadı. Uzuvarları birbirine dolandı ve adamın bacaklarındaki ince tüyler kızın poposunu gıdıkladı ama kız bunu umursamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Prudence birleşmelerinin artçı şoklarını, vücudunun seğirmelerini ve zonklamalarını, kalbinin yankılanan atışlarını ayarladı. Onların kokusunu seviyordu; ter, sıcaklık ve boşalma kokusu, ince ve çekici. Baştan çıkarıcı ve erotik.

Ona daha önce hiç böyle sarılmamıştı. Hiç kalmamıştı.

Ani bir endişeye kapılarak yutkundı. "Eğer gideceksen, şimdi gitsen iyi olur." Sesine alaycı bir ton kattı. "Beni sonra uyandırırsan çok kızarım."

"Kalırdım..." diye tereddüt etti. "Eğer beni kabul edersen." "Peki ya Gölgele Şövalyesi?" diye itiraz etti, Başını eğerek ona baktı. "Gitmesi gereken bir yer yok mu?"

Elleri kadının kaburgalarında gezindi ve göğüslerinin ağırlığını hafifçe avuçlayarak altındaki ince, ipeksi teni test etti. "Tam olarak olması gereken yerde."

Ona karşı gevşedi, kalbi odasından iki kat daha büyük hissedene kadar şişti. Bu mutluluktı. Bu an. Eğer bir kedi olsaydı, mırıldanırdı.

"Sana daha iyi bir koca olacağım," diye mırıldandı, sanki dünyanın geri kalanından bir deri, kas ve kan tamponu oluşturabilecekmiş gibi onun etrafında kıvrılırken sesi kendini beğenmişlikle doluydu.

Ona daha da sokularak çenesine bir öpücük kondurmak için döndü ve uykunun göz kapaklarına vurduğunu hissetti. "Zaten öylesin."

BÖLÜM 18

İhtiyaçları olan şeyin bir balayı olduğuna karar verdi Morley.

İlk başta bu fikirden kaçınmıştı - hayır, bu doğru değildi. Belli nedenlerden dolayı bu fikri aklından bile *geçirmemişti*.

Ama şimdi...

Artık işine odaklanma yeteneğini kaybetmişti.

Raporlar brifing gerektiriyordu, adamlar emir ve izin istiyordu, arama emirleri mahkemeye gitmek için onay istiyordu. Sadece bu ilçede yarım düzine aktif suç mahalli ve Londra Köprüsü'nde gerçekleşmeyi bekleyen bir demir işçisi grevi vardı.

Doğru evrakları imzaladı, uygun müfettişleri görevlendirdi, sorgulamaları ve benzerlerini elinden geldiğince dinledi. Ama şimdi, raporları karıştırırken, aynı paragrafı on beş kez okuduğunu fark etti.

Her şeyi şeytana havale etmek ve karısıyla yatağına geri dönmek istiyordu.

Bu sabah on beş yıldır ilk kez işe geç kalmıştı, çünkü onu uyurken izlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Genelde perdeleri koyu ve sıkı tutmasına rağmen, Prudence perdeler açık uyumayı tercih ederdi, böylece şehrin üzerinde oynanan ışığın tadını çıkarır ve onu yataktan çağıran güneş ışığıyla uyanırdı.

İlk başta bu fikre karşı çıkmıştı ama sonra şafağın sütunlarının, yastığın beyaz ipeği üzerinde ilerlerken saçlarının cömert koyu dalgalarını bir kuzgunun kanadının güzel yanardönerliğiyle boyamasıyla uyandı. Bir peri masalının efsanevi kahramanı olabilirdi, bir uyuşukluk büyüüne hapsolmuş, ejderhalarını öldürmesini ve onu öpüp uyandırmasını bekliyordu.

Çırpınan gözlerinin altında küçük gölge lekeleri gizlenmemiş olsaydı, o da yapabilirdi. Nefesleri o kadar yumuşak ve derindi ki, akik kirpikleri sevdiğinden daha solgun yanaklarının üzerinde keskin bir tezat oluşturuyordu.

Bunun yerine, dirseğine yaslandı ve nadir, korumasız bir anda onu inceledi. Bu sadece adil görünüyordu. Onu çırılçıplak soymuş, savunmasızlığa tehlikeli bir şekilde yaklaştırmıştı. Aralarında oluştuğunu hissettiği yakınlık, kaburgaları ile onunkiler arasında örülen, tik tak eden kalplerini birbirine diken bağ, kalbinin etrafına sardığı çelik ve buzdan daha güçlü bir malzemedir yapılmıştı.

Muhtemelen büyüü bir şey, eğer böyle saçma şeylere inanılıyorsa.

Ama yapmadı.

Ve yine de, ne zaman bu kadar iyi uyumuştı? Ne zaman böylesine dik ve sonsuz bir çıkıntının uçurumunda bulunmuş ve kendini bu kadar güvende hissetmişti?

Gerçekten de masumların uykusunu uyuyordu. Birlikte yaptıkları onca kötülükten sonra bile.

Ve hala yapmak istediklerini.

Tanrım, haftalara ihtiyaçları var. Belki de daha uzun. Balayları artık çok anlamlıydı.

Onu Antigua'ya, gözleri kadar mavi ılık bir okyanusta yüzmeye götürebilirdi. Ya da belki daha yakın, kıtasal bir yere? Uzak kuzeyde, camdan tavanların altında kendilerini şımartabilir, Viking lordları gibi yumuşak kürklerin üzerinde onunla sevişirken Kuzey Işıkları'nın tepeden süzülüşünü izleyebilirlerdi. Ya da Fas'ta bir baharat pazarını ziyaret edebilirlerdi.

Çarşıda, egzotik çiçeklerle renklendirilmiş havada, ipekten kafeslerin altında uyuyun.

Kararı ona bırakacaktı elbette. Umurunda değildi.

Son zamanlarda ilk kez... belki de hiç... hiçbir şey yapmama fikri ona cazip gelmişti. Onunla birlikte olduğu sürece. Bir Olimposlu gibi dinlenecek, tanrıçasını istediği ambrosia ile besleyecekti. Onu öğrenecek, onu tüketecekti. Zihnini, bedenini ve ruhunu.

"Aklın neredeyse, ben de orada olmak istiyorum."

Morley, sırttan Christopher Argent'ın ofisinin kapı çerçevesine yaslandığını görmek için şimdiki zamana geri döndü.

"Davetli değilsiniz," dedi sinirli bir şekilde.

"Ah." Adamın berrak gözlerinde sinsi bir anlayış parladı. "Karınızdan bahsetmişken. Bir haberci çocuk bunu teslim etmeye geldi. Eşyalarını toplamaya yardım etmek için kız kardeşine gitti."

Morley kitabı elinden kaptı, öfkesi sabırsızlığa dönüşmüştü. "Okudun mu?"

"Zarfta değil, karttaydı," diye itiraz etti Argent, kendini savunmaya alışık bir adam değildi. "Kendime nasıl yardım edebilirdim ki?"

"Vcdansız ahmak." Morley, kusursuz bir kadın yazısıyla karalanmış ismine bakarken sözlerinde hiçbir sıcaklık yoktu.

Argent'ın omzu kalktı. "Bana daha kötülerini de söylendi." Duraksadı ve elini çenesine götürerek oradaki gerginliği ovuşturdu. "Morley... birkaç ay önce bana teslim ettiğiniz cinayet davası, St. James'in Geyikleri..."

Notu okumaya fırsat bulamadan Argent'ın sesindeki belirsiz nota baktı. St. James'in Geyikleri... gün geçtikçe soğuyan bir dava.

Her şeyi başlatan soruşturmanın ta kendisi. "Ne olmuş ona?"

Argent istikrarsız bir zeminde yürüdüğüünün farkındaymış gibi soğukkanlı yüz hatları dikkatle düzenlenmişti. "Geçenlerde bir adamla görüştüm.

James'in soylu, siyah saçlı bir güzelle düzenli olarak yattığını söyledi. Onun, tırnak içinde söylüyorum, 'İyi bir kız' olduğunu söyledi."

İyi kız... Goode kız gibi mi?

Morley kıpırdamadan durdu ve bu bilginin üzerinde yarattığı etkiyi dikkatle inceledi.

Onun Goode kızı değildi. Bunu biliyordu. Buna güveniyordu. Karısı ona, arkadaşıyla ablası arasında geçen bir tartışma yüzünden geyik aramaya başladığını söylemişti.

"Prudence'in siyah saçlı bir kız kardeşi var," dedi. "Evli ama bu tür amaçlar için kızlık soyadını kullanabilirdi. O ve kocası, Woodhaven Vikontu William Mosby, Baron tarafından İtalya'ya gönderildi."

Ajan bunu düşünürken kaşları yavaşça kalktı. "Bir Baron bir Vikont'u İtalya'ya nasıl gönderir, insan merak ediyor? Damadı bile olsa Woodhaven gibi bir adama ne yapması gerektiğinin kolayca söylenebileceğini sanmıyorum."

"Yoksul Vikont," diye açıkladı Morley, bir hevesle Woodhaven hakkında hazırladığı ince dosyayı bulmak için bazı kâğıtları karıştırırken. "Anladığım kadarıyla onları ayakta tutan tek şey Honoria'nın çeyizi ve aylık bakım masrafları."

"Honorio?" Argent yankılandı, sesi kapalı ofiste bir bıçak kadar keskindi. "Eğer o İtalya'daysa... karınız onunla Gloucester Meydanı'ndaki bir evde nasıl buluşabilir?"

Morley'in teni sıcaktan kızardı, ancak karısının aceleyle karaladığı mesajı taramak için aşağı bakarken kanı damarlarında buz gibi hissediyordu.

Sevgilim,

Kız kardeşim bir araba gönderdi ve yardımımı istedi. Görünüşe göre Honoria, William tarafından kötü muamele görmüş ve onu terk etmeye karar vermiş. Eşyalarını toplamasına ve yeni geçici yaşam koşullarını belirlemesine yardımcı olmak için Gloucester Meydanı'ndaki evinde olacağım. Akşam yemeğine geç kalacağımı sanmıyorum, ancak sizi uyarıyorum, oldukça kutsal olarak gördüğüm akşam yemeklerimizde üçüncü bir misafirimiz olabilir. Şimdiden özür dilerim.

Seninkiler,

Prudence

Ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini iliklemeden ve şapkasını almadan önce başparmağı *Darling* kelimesinin üzerinde gezindi. Kaburgalarının arasından bir huzursuzluk sızıyordu ve karısına gitmesi gerektiğini içten içe biliyordu.

Bu kadar önemsiz bir notla ilgili içgüdünün gücü karşısında şaşırان Argent'a bilgi vermek için durdu. "Kitada kalışlarının süresiz olmaması gerekiyordu, ancak..." Göğüs kafesinin altına yerleşmiş tuhaf bir ağırlığı ovuşturdu. "Doğru olmayan bir şeyler var."

Argent'tan sert bir baş selamı almak için söylemesi gereken tek şey buydu. "Size Gloucester Meydanı'na kadar eşlik edeceğim, tabii ki."

Mucizevi bir şekilde yarım saat sonra, sanki tüm Londra Rotten Row'muş gibi sokaklarda dörtnala koştuktan sonra vardılar.

Ev güzeldi, ama bir Vikont'tan beklenecek gibi değildi ve Morley, Woodhaven gibi bir palavracının onun küçültülmüş koşulları hakkında ne düşündüğünü ancak hayal edebilirdi.

Morley, içeri girmelerine izin vermemeye kararlı olan uşağı ite kaka geçip Honoria'yı loş bir salonda, elinde bir kadeh şarapla gözlerini kısmış bir kitaba bakarken buldu.

Öğleden sonra saat bir buçuk bile değildi.

Karanlık, yırtıcı kuş bakışlı gözlerini kaldırarak kadının henüz kadehlerinde olmadığını ilan etti.

"Başmüfettiş," diye selam verdi ve kitabı kapatıp elbisesinin hacimli, krem rengi eteklerini toplayarak ayağa kalktı.

Morley, Honoria'nın Goode kızlarının en güzeli olduğunun herkes tarafından kabul edildiğini biliyordu ama buna katılmayı kendine yediremiyordu. Yüz hatlarındaki simetride asla bakmayı tercih etmeyeceği bir keskinlik vardı. Çok fazla sivri açı ve dramatik

çizgiler. Karısının hoş, ruhani güzelliğini daha çok tercih ediyordu.

"İçeri buyurun. Sevgili Prudence'ın kocasıyla doğru dürüst tanışamadım. Lütfen," diyerek yarım yüzyıl öncesine ait pahalı bir mobilya parçasını işaret etti, "oturun ve ben de çay için zili çalayım."

"Prudence nerede?" diye sordu, nazik teklifini geri çevirerek. Eli kapının mandalını bırakacak gibi görünmüyordu. Karısını görene kadar rahatlamayacaktı.

"Kesinlikle burada değil." Yüz hatları pürüzsüz ve temperli cam gibi soğuktu.

Morley'in kalbi durdu. "O zaman nereye? Araba onu nereye götürdü?"

Tepki verdiğini gösteren tek işaret başını hafifçe eğmesiydi. "Bana kız kardeşimi... kaybettiğinizi mi söylüyorsunuz, Başmüfettiş? Çünkü sizi temin ederim ki onun gidebileceği en son yer bu... perişan evdir."

"Kaybolmadıysa." Kartı ona doğru itti. "O zaman kaçırıldı."

"Evi arayacağım," dedi Argent ve birinci katın koridorundaki tüm kapıları açmaya başlarken izin istemeyi ihmal etti.

Honorla notu tam iki kez taradı, soğukkanlılığı eski bir kale harabesinin duvarları gibi parçalanıyordu. "Yüce Tanrım." Nemle dolup taşan gözleri onunkilere kayarken ağzını kapattı. "William bu notu taklit etti. Yemin ederim. Eğer kız arabalarımızdan birindeyse, o zaman... kız onun elinde demektir."

"Woodhaven," dedi Morley, bu ismi duyunca kaslarının sertleştiğini hissetti. Adamın Prudence'a verdiği tepkiden hiç hoşlanmamıştı ama bunu kederin getirdiği bir delilik olarak görmezden gelmişti. Adam hakkında yaptığı kısa bir araştırma, onu ailesinin eski adıyla yemek yiyen, şımartılmış bir süt çocuğu olarak görmesine neden olmuştu. İtalya'dan bu kadar erken döndüyse, en yakın arkadaşının ölümünden sorumlu tuttuğu kadından intikam almaya niyetli olabilir miydi?

Honorina dehşet içinde fısıldayarak, "O kadar çok şeye kızmıştı ki," dedi. "Ama yapacağını düşünmemiştim-" Düşüncesini tamamlamadan ileri atıldı. "Lütfen. Benimle gelin. Nerede olduklarını biliyor olabilirim."

Soğuk bir dehşet bıçağı kaburgalarının arasından kayarak kendi dengesini tehdit etti. "Sutherland yüzünden ona zarar verir mi?"

Sanki ısırarak gözyaşlarını tutabilirmiş gibi dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Tahmin etmem gerekirse, bunun benimle bir ilgisi var."

"Senin bununla ne alakan var?"

"Kocam saplantılı bir adamdır, Başmüfettiş," dedi, ön girişteki şalına uzanmak için onun yanından geçerken huzur cephesine musallat olan gölgeleri ortaya çıkararak. "Kindar ve çıkarıcı biri. Onu kontrol eden tek şey beni kontrol etme ihtiyacı. Onu sevmemi *sağlama* ihtiyacı. Beni... Tanrım. Onunla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

"Eğer Prudence'ın saçının teline bile dokunduyorsa, artık onunla yaşamak konusunda endişelenmene gerek kalmayacak," dedi Morley karanlık bir sesle. "Nereye gittiler?"

"William bana kendisinin ve yatırım planlarından birinin bazı ortaklarının Southwark'taki Chariton's Dock'ta işleri olduğunu söyledi."

Morley burayı bilmiyordu. Bu şehrin her santimini bildiğini sanıyordu ama bu rıhtım ona bir şey çağrıştırmamıştı bile.

"Orada eski bir un deposu var. Babam yıllar önce satın aldı ama hiçbir şey yapmadı. William'ın orada çalıştığını biliyorum. Size yerini gösterebilirim." "Y a n ı n d a kaç adam vardır?" Argent koridorda süzüldüğü yerden sordu.

"Bunlar ortaklar silahlı olabilir mi?"

Bu soru karşısında gözleri panikle irileşti ama başını salladı. "Bilmiyorum. İş konuşurken kocamı nadiren işaretlerim. Anlamalısınız, girişimlerinden hiçbirini başarıya ulaşmadı." Kaşları birbirine çatıldı. "Ama bu seferki kârlı oldu. Daha önce

Geliri yüzüme vurmaktan kendini alıkoyabildi ama... Ayrıntılara sahip değilim."

"Ben gidiyorum." Morley kapıya doğru koştu.

"Ben de öyle." Honoria onu merdivenlerden aşağıya ve ön taraftaki yürüyüş yoluna doğru sürüklerken, adam dönüp onu omuzlarından yakaladı.

Kızın gerildiğini ve ürktüğünü hissettiğinde tutuşu yumuşadı. "Burada kalıyorsun," sesini nazik tutmak için mücadele etti

kendi aciliyetinin yükselen gelgitine karşı.

"O benim kız *kardeşim*. Ayrıca, az önce nerede olduğunu bilmediğini söyledin."

Argent peşlerinden koşarak merdivenlerden indi. "Eğer bu iş ortakları göründükleri kadar şaibeliyse desteğe ihtiyacımız olabilir. Ben Dorian ve Ash'in yanına gidiyorum."

"Çok iyi." Morley, Southwark ile Mayfair arasında ne kadar çok şehir olduğunu düşünerek ters yöne doğru ilerledi. "Seninle rıhtımda buluşuruz."

Argent elini koluna koyarak onu durdurdu. "Bu akıllıca mı? Yalnız gitmek?"

"Akıllıca olup olmadığı umurumda bile değil," diye homurdandı. "Olan biten bu."

İri yarı adam o soğuk bakışlarıyla onu değerlendirdi. "İyi misin Morley? Öfken nerede?"

"Ne tür bir soru bu?" diye sordu sabırsızlıkla. Argent o monoton sesiyle, "Önemli bir soru," diye ısrar etti. onun gibi. "Nerede o? Çünkü onu göremiyorum. Öfke derinlerde mi yoksa yüzeye yakın mı? Verilmesi gereken kararları verebilir misin? Çünkü o senin karın ve doğmamış çocuğun. Ya en kötüsünü bulmak için gelersen-?"

"Yapma," diye hırladı Morley, kolunu çekti ve parmağını suikastçının acımasız yüzüne doğru itti. Bir an öylece durdular, Morley'in nefesi göğsünde gidip geliyordu. "Sadece... *yapma*."

Düşünmeye bile değmezdi. Bu onu tamamen paramparça eden bir kayıp olacaktı.

Morley penceredeki yansımasına baktı. Kendisi gibi görünmüyordu. Sert. Acımasız. Sıkı sıkıya kapanmış ve kilitlenmişti. Gözleri dümdüz olmuştu.

Öldü.

"Karımı almaya gidiyorum," dedi. "Sen istediğini yap, ben yapmam gerekeni yapacağım."

Argent başını salladı ve onu veda sözleriyle baş başa bıraktı. "Bizi bekle Morley. Öfkenin onun hayatını tehlikeye atmasına izin verme. Ben bu hatayı bir kez yaptım ve Millie bunu kanla ödedi."

Morley atının üzerine sıçradı ve Honoria'yı arkasından çekmek için uzandı.

Honoria onun kulağına, "Hamile olduğunu bilmiyordum," dedi. "George'un mu?"

"O benim," diye homurdanarak dizginlerini topladı. "Şimdi cehennem gibi süreceğim," diye uyardı. "Dayanabilir misin?"

"Biz Goode Kızları ancak böyle ata bineriz," dedi, sesi takdire şayan bir güçle titriyordu.

Morley atını mahmuzlayarak meydana çıktı, giderken sosyete kadınlarını ve koşuşturan ayak işlerine bakan görevlileri şaşırttı.

Öfkesi *neredeydi*? Şimdi içinde hangi duygu yaşıyordu?

Öfke genellikle ateşliydi. Her erkeğin içinde taşıdığını varsaydığı erkeksi vahşetin daimi bir yoldaşydı.

Ama şimdi değil. *Bu* duygu yalındı. Dile getirilemeyecek kadar kasvetliydi. Göğsünde açılan uçurumda yankılanan buz gibi bir ürperti. İnsanların şeytanları çağırmasına ve bakireleri kurban etmesine neden olan şey buydu. Bu öfke. Bu güç. Bu ezme ve tüketme ihtiyacı. Sadece en değerli olanı korumak için bile olsa, kontrolü dışındaki her şeyi durdurmaya yönelik bu umutsuz umut.

Argent gibi adamlar. Karanlıklarına sahiptiler. Onu tenlerinde taşırlardı. O her zaman kendi karanlığını altın bir rozetin arkasına saklamak zorunda kalmıştı. Ya da siyah bir maskenin. Karanlık orada değilmiş gibi davranmak zorundaydı. Bekliyordu. Üremek. Büyüyordu.

Onunki sabırlı bir öfkeydi. Her zaman var olan gazabın parlayan bir koru.

Ve Şimdi, bu öfke açığa çıkmak üzereydi.

BÖLÜM 19

Prudence, bir çocuk taşımalarının kayınbiraderinin çılgınlığından kurtulma ihtimalini artırıp artırmadığını merak etti.

Bu şimdiye kadar düşünmek zorunda kaldığı en korkunç şeydi.

Onu, küflü taş zemine gelişigüzel serpiştirilmiş tahta sandıklardan oluşan bir labirentin bulunduğu uzun bir deponun köşesine itmişti. O ve dört yoldaşı şimdi levyelerle çılgınca parçalara ayırıyor, kapaklarını fırlatıyor ve kutsal kâse içerebilirmiş gibi içine dalıyorlardı.

Öğleden sonra gri bir hava vardı, ama bol miktarda pencere, içinde iskele ya da ofis bulunmayan açık bir kattan biraz daha fazlası olan iki katlı depoya ışık süzüyordu. Geniş bir ahşap kapı, buhar gücüyle çalışan teknelerin mallarını depolamak ve Water Street'e bakan geniş körfezin dışına dağıtmak üzere boşalttığı rıhtıma açılıyordu. Cadde tarafındaki girişin neredeyse tamamını kaplayan silo iskeletinden ve çatının tuhaf, katmanlı mimarisinden Prudence buranın bir zamanlar tahıl ya da un depolanan bir yer olabileceğini düşündü.

Şu anda söylemek imkansız.

Felç edici paniğinin büyük kısmını arabada, William'ın yüzüne bir tabanca dayadığı ve

Sürücüye devam etmesi için bağırdı. Onu kurtaran şey, şoförün el ve ayak bileklerini bağlarken berbat bir iş çıkarmış olmasıydı.

Tanrı'ya şükür.

Onların dikkatinin dağılmasından yararlanarak çılgınca bağlar üzerinde çalıştı. Ellerindekilerin gevşeyeceğinden hiç şüphesi yoktu, sadece devam etmesi gerekiyordu.

Ona umut veren tek şey buydu. Akıl sağlığını korumasının tek nedeniydi.

Çünkü özgür kaldığında bir sonraki adımını düşünmek zorundaydı.

Hiç silahı yokken, yelek kılıflarına ya da bellerine tabanca sokmuş beş adamı nasıl geçecekti?

Her seferinde bir şey.

En azından yaptığı yanına kâr kalmaz, diye düşündü. Eğer en kötüsü olursa... kocası onu yemekte özleyecek ve aramaya gelecekti. Onu kimin kaçırdığını *bilirdi*.

Morley... İçindeki özlem öylesine içgüdüsel bir çaresizlikle kabardı ki, hıçkırıklarla dışarı çıktı.

William bir başka sonuçsuz arayıştan sonra doğruldu, seyrelmiş saçlarını terleyen alnından geriye doğru savururken ona kısık bir bakış fırlattı. Onun gibi boş zamanlarını değerlendiren bir beyefendi bu kadar yorucu efor sarf etmeye alışık değildi. Özellikle de onun gibi yumuşak ve şişkin biri.

"Lanet olası kocan," diye çıkıştı, sanki az önce onun düşüncelerinin nereye takılıp kaldığını okuyormuş gibi. "İhtiyar Goode'a beni bir izin bile almadan yurtdışına gönderme emrini verdi. Sırf senin dar postunu kurtarmak için." İnce dudakları tiksintiyle dolu bir bakışla aralandı, ona zar zor bakabildi. "Ne sanıyordun, ondan emir alacağımı mı? Bir *hiçten mi?*"

Ona kocasının önemsiz biri olmadığını söylemek istiyordu. Bir düzine vikonttan ya da yüz dükten bile daha avantajlı bir eş olduğunu.

Çocuğunun iyiliği için öfkesine hakim oldu.

"Krizdeki ailene yardım edeceğini düşündü," dedi onu sakinleştirmeye çalışarak. "William, eğer bu Geor-"

"*Bu aile, bu kadar düşük rütbeye göre çok kibirli.*" Başını salladı ve levyesini bir sonraki bel yüksekliğindeki sandığa sıkıştırmaya başladı. "Ben bu aile için üzerime düşeni yaptım, sadece onu sıradanlığın کنار mahallelerinden yükselttim."

Vücut ağırlığını levyenin üzerine verdi ve koruyucu ambalajın talaşlarına dalmadan önce kapağı kenara devirdi. "Baronların unvan sahibi olmalarına neden izin veriyorlar ki?" dedi kendi kendine mırıldanır gibi. "Bugünlerde onlara pek ihtiyaç yok, Orta Çağ'da değiliz. Ve baban, servetine servet katmak için bu gemicilik girişimiyle kendini küçük düşürüyor, sadece maaşlarıyla bu kadar cimri kalıyor." Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Hristiyan âleminde daha sıkı bir banka cüzdanı yok. *Nerede o!*" Şok edici bir öfke patlamasıyla bütün bir sandığı itti. Sandık parçalandığında Prudence irkilerek uzaklaştı ve bir renk cümbüşüne dönüşen ipekler etrafa saçıldı.

"Ne arıyorsun?" diye sordu, sağ elindeki düğüm *sonunda* kaymasına yetecek kadar çözülüp diğerini işe yaramaz hale getirirken onu konuşturmayı umuyordu.

Yine de ellerini arkada tuttu.

"Aldığım risk için ödeme," diye hırladı. "Ödeşme! Rıhtımın sonunda bekleyen bir mavnam var ve bir sandık dolusu parayla gözden kaybolmadan önce denize açılmış olacağız."

"Eğer mesele paraysa..."

"Tabii ki parayla ilgili!" diye kükredi "Bugünlerde her şey parayla ilgili. Doğum, unvanlar ve mavi kan, artık ulusumuz olan bu çalkantılı, küfürlü makinede hiçbir şey ifade etmiyor. Soylulara ne oldu?"

Ona en soğuk bakışlarını yöneltti. "Şimdi de asilce mi davranıyorsun, William?"

"Beni sorgulama, seni sofu inek." Elinin tersiyle ona vurarak boynunu yana doğru büktü. Acı yanağını yaktı ve gözlerini yaşarttı.

Hemen ardından bir patlamayla yerle bir oldu.

Prudence tam zamanında geriye bakmayı başarmış ve pencereye en yakın adamlardan birinin eğildiği sandığın üzerine düştüğünü görmüştü.

Kafasının tepesini kaybetmiş.

İçinden yükselen çığlığı bastırmak için iki eliyle açık ağzını kapattı. Çığlık çığ, boğuk bir ses olarak kaçtı.

Bir başka çatırtı depoda yankılandı ve kır saçlı bir adamın silahına uzandığı yerin yanındaki pencereyi kırdı.

Kurşun boynunu delip geçmiş.

Deponun dışında bir kargaşa patlak verdi, gündelik işçiler ve liman işçileri tüfek sesleri üzerine etrafa dağıldılar.

Prudence, göğsü sevinç ve rahatlamayla genişlerken bile korktukları için üzülüyordu.

O buradaydı. Gölgeler şövalyesi.

Onun için gelmişti.

William levyeyi bıraktı ve kalan iki adamla birlikte silahlı adamın hangi gölgeden ateş ettiğini bulmak için çabalarken tabancasını çekti.

"Pencerelerin önünde durmayın, sizi lanet olası embesiller!" diye bağırdı.

Kiralık haydutların ilk yaylım ateşinden sonra toparlanmaları akıllıca olandan daha uzun sürdü ve Morley, aradıkları kasaların arkasına saklanmak için çabalamadan önce üçüncü bir adamın kanadını kırmayı başardı.

Sağır edici bir mermi sağanağı zeminden yukarıdaki birkaç tavan penceresine kadar her yerde çınladı. Prudence dizlerinin üzerine çöktü ve parçalanmış tahta parçaları üzerine yağarken elleriyle başını kapattı.

Sonunda tkendiler.

Bunu takip eden ürkütücü sessizlikte kalbi birkaç kez çarptı.

Onu yakalamışlar mıydı? Sevdığı adamı vurmuşlar mıydı? Tek kurtuluş umudu?

Tam da mutluluk ellerindeyken mi?

Arkalarından gelen cam kırılma sesi dikkatlerini deponun yükleme bölümünün uzak ucuna çekti. Silah patlamasının yankıları kafasında yankılanmayı bitirmeden bir adam daha düşerek öldü.

"William," diye tısladı, botlarının etrafındaki ipi gevşetebilmek için bacaklarını altına soktu. "Şimdi gitmeme izin ver, yoksa bu senin için çok kötü bitecek." Son hecede ayağı serbest kaldı ve zorlanarak sertleşti.

Tabancasının silindirini açtı ve titreyen elini yeleğinin cebine sokarak iki mermi çıkardı ve fişek yatağına yerleştirdi. "Beni tehdit etmenin *gerçekten* akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sizi tehdit etmiyorum, sizi uyarıyorum," diye bağırdı. "Kocam orduda uzun mesafe tüfekçisiydi. Bu odadaki herkesi vuracak. Sizi *öldürecek*."

"Seni öldürmeden olmaz."

Prudence, adamın bir konteynerin yanına bıraktığı levyeyi gördü ve silahını yeniden doldurmaya fırsat bulamadan onu almak umuduyla ona doğru hamle yaptı.

Ayağa fırladı, onu saçlarından yakaladı ve bir kalkan gibi kullanarak kendine doğru çekti.

Tabancanın şakağına değen soğuk öpücüğü, ağzındaki korkunun metalik tadıyla eşleşti.

"Ya ikimiz de buradan canlı çıkarız. Ya da ikimiz de kurtulamayız," diye fısıldamadan önce görünmeyen silahlı adama bağırdı. "Yaşamayı hak ettiğinden değil."

Onu sırtını taş duvara yaslayacak şekilde sürükledi ve bir kolunu boynuna dolayarak önüne doğru çekti.

Biraz daha sıkı olursa boğulacaktı.

"George'u ben öldürmedim," diye nefes nefese kaldı, boğazının sıkışmasını önlemek için iki eliyle adamın kolunu çekiştiriyordu. "Yemin ederim. Bana zarar vermek için hiçbir neden yok."

"Bunu başından beri biliyordum, seni aptal amcık. Bıçağı boynuna kim sapladı sanıyorsun?"

Şok, Prudence'ın uzuvlarının tamamen gevşemesine neden oldu.

Mantıklı gelmişti. William onu bulmuştu. Onu suçlamak için çok hevesliydi.

Çünkü bu onu cezasız bıraktı.

"O senin... senin en yakın arkadaşındı!" diye bağırdı.

"Karımı beceren arkadaş." Nefret, sözlerinden asit gibi döküldü.

"Ne?"

"Honorias'ya fazla kızma," dedi talaş gibi kuru bir sesle. "Vicdan azabı çekiyordu. Ona seninle George arasında bir maç ayarlayacağımı söylediğimde, şiddetle karşı çıktı. Sonunda nedenini anladım. Ayda en az üç kez onun için eğiliyordu. Sevgilisinin kız kardeşini becerdiğini düşünmek onu iğrendiriyor ve rahatsız ediyordu."

Prudence nefes almakta zorlanıyor, rıhtıma açılan kapılara yaklaştıkça paniği daha da alevleniyordu. Honorias? Ya George? Kız kardeşinin ihaneti, George'un ona verebileceği her türlü acıdan daha kötü bir şekilde içini parçaladı.

"Eğer onları öğrenirsen, seni henüz aklına bile gelmeyecek bir şekilde mahvedeceğimi söyledim. O da beni inanacak kadar iyi tanıyordu."

Pru kırık bir sesle, "Ama ben sana hiçbir şey yapmadım," dedi.

Sonunda deponun uzak köşesine ulaşmıştı ve bir eli havaya uçmadan kapıyı açıp açamayacağını görmek için yukarı bakmaya cesaret etti.

Dışarıdaki uğultu dışında hava hareketsizdi. "Korkarım ki tüm savaşlarda ikincil hasar vardır." Sesi soğuk taş duvarlarda yankılandı. "Ayrıca, artık bunu hak ediyorsun. O lanet olası kocan yoluma çıkıyor.

Mallarına el koymak. Komisyoncularımı tutuklamak ve tedarik zincirimi kesintiye uğratmak, hepsi sizin adınızı temize çıkarmak için."

"Kokain," diye fark etti yüksek sesle. "Babamın gemileriyle kaçakçılık mı yapıyordunuz?"

Uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. "Mallar umurumda değil," dedi. "Kurbağayı yavaş yavaş kaynatacaktım, mal kaçakçılığı yapmak için adi sevkiyatlar kuracaktım, düzenli bir servet yapacaktım. Sonra da polise haber verip Baron'un tutuklanmasını sağlayacaktım. George'u da, çünkü evraklarda onun adını taklit etmiştim. Ve babanın servetini de alıp gidecektim."

"Ama sen onu öldürdün? Düşün günümüzde mi?"

Alaycı bir ses çıkardı. "Evleneceğiniz zaman George'un aslında sana aşık olduğunu biliyor muydun? İyi bir adam olmayı denemeyi düşünüyordu. İşte o zaman anladım ki, onun mutluluğu talep etme hakkı yoktu. Hiçbiri bunu yapamaz. Ve onu bitirdim. Şimdi aç şu lanet kapıyı."

Uzandı ve mandalı kurcaladı, parmakları kansızlıktan zayıf ve soğuktu. Durdu, durakladı. "Kimin hiçbiri?"

"Cüruf karımın kendi çatımın altında becerdiği adamlar!" diye kükredi.

Prudence dondu kaldı. "Aziz James'in Geyikleri," diye fısıldadı.

"Fahişeler!" Görünüşe göre panik ve öfke onu manyaklaştırıyordu. "Karım *fahişelere* para ödedi. Ona iftira attılar. Onu iğrenç arzuları olan bir yaratığa dönüştürdüler ve yoldan çıkmaya teşvik ettiler. Onlar gibi adamlar, George gibi, kurnaz, yakışıklı ve karizmatik."

"Yani sen... onları öldürdün?"

"Sadece *ona* iki kez ödetmek için. Hatta üç kez. Kimsenin göremeyeceği çürükleri vardı. Asla iyileşmeyecek yaraları var. Bundan emin oldum. Ama yine de yatağımdan çıkmadı. Bana itaat etmedi. Benden korkmuyordu! Ve böylece, beni zorladı. Karıma dokunan her erkeği yerin dibine soktum. Ona bir uyarı olarak..."

Kaçacak yerimiz yok, kaçıktan sonra bile. Onun için geleceğim. Geleceğim-"

"Neden beni şimdi almıyorsun?" Kapı açıldı ve silah yıkıcı bir güçle Prudence'ın kafasına indi.

Honorio'nun sesiyle William kolunu öylesine sıktı ki, nefes almak için çırpınan Prudence'ın çevresinde küçük yıldızlar dans etti.

Honorio kapının girişinde pötikareli ve krem rengi ipek kumaşlar içinde duruyordu, yüz hatları mükemmelliği içinde neredeyse dingindi. Güzelliği kan, ceset ve cam kırıklarından oluşan kaostun içinde bir fener gibiydi.

Prudence William'ın kolunu pençeleyerek kız kardeşini uyarmaya, onun adını haykırmaya çalıştı.

Honorio sadece başını salladı. "William. Bütün bunlar gerçekten gerekli mi? Bunun yerine bugün beni de yanına alamaz mıydın?"

"Honorio," diye boğuldu, tutuşu biraz gevşemişti. "Sen geldin."

Gözlerini nazlı bir şekilde devirerek, "Tabii ki yaptım," dedi. "Sen benim kocamsın. Kaçmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Çıkardığı ses saf ıstırap ve sefil bir neşeydi.

Bu durum Pru'yu tiksindirmiş, elinde olmadan kapı aralığında başka bir gölge aramaya başlamıştı. Bu dehşete bir son verebilecek adamı.

O buradaydı. Tüm alanı çoktan düzleştirmişti. Ama... şimdi neredeydi? Ne yapabilirdi ki?

"Git, Honorio," diye yalvardı Pru. "O delirmiş."

Kız kardeşi kocasıyla göz temasını hiç kesmedi. "Ne yaptığını çok iyi biliyor. Her zaman bilir, değil mi kocacığım?" Bir elini uzattı, zarif parmakları sabit ve ikna ediciydi. "Şimdi buradan birlikte gidelim."

"Para," dedi ağlamaklı bir çocuk sesiyle. "İçinde olması gereken o lanet sandığın içinde değil. Henüz bulamadım."

"Çünkü dün gece onu ele geçirdim."

Morley'in bedensiz gibi görünen sesi üzerine William tabancayı Prudence'in şakağına dayadı ve ondan utanç verici bir inilti çıkardı.

Hayır, Morley paraya el koymamıştı. Bütün gece onunla birlikteydi. Neden yalan söylüyordu? Neden kafasına silah dayanan adamı üzsün ki?

"Sakin buna cüret etmeyin, Müfettiş," diye bağırdı William. "Tekneye binip kanalı geçeceğim. Bu ikisi benim Blighty'den çıkış biletlerim, anlıyor musunuz?"

"İşte burada yanılıyorsun," dedi gölgeler. "Bir adım daha atmayacaksın."

"Ya da ne, ha? Zemini onun beyniyle boyamamı mı istiyorsun?"

"William, hayır," diye yalvardı Honoria, soğukkanlı görüntüsü çatlıyordu. "O hamile. Bir çocuğu öldürmeyeceğini *biliyorum*."

"Görünüşe göre yanlış kız kardeşi seçmişim," diye tısladı tiksinen William onun kulağına. "Honoria Sahra kadar kuru ve çorak, Kuzey Kutbu kadar da soğuk."

"Yalnızca sana karşı," dedi ölüm kadar düz bir sesle. "Tohumunun asla kök salmamasını sağladım ama diğer sevgililerimden hiçbirini beni soğuk bulmadı."

William'ın tüm vücudu gerildi ve Prudence bir an için her şeyin bittiğini anladı. Zaman kendi hızının bir kısmına yavaşladı ve son anında toplayabileceği en büyük pişmanlık, sevgili kocasının yüzünü sondan önce göremeyecek olmasıydı.

Gözlerini sıkarak kapatırken bir damla gözyaşı süzüldü.

Sarsıldı ve bir mermi patladı, acı başının yan tarafına sondan önce hissetmeyi beklemediği yakıcı bir ıstırapla vurdu. Bir kurşun daha patladı. Ve bir tane daha.

Adamın boğazına dolanan kolunun ağırlığı hemen gevşedi ve kadın uzun bir nefesle çığlık attı.

Yaşıyorum, ilk düşündüğü buydu. Ama acı... Acaba vurulmuş muydu?

Şoktan çok şaşkınlık içinde olan Pru gözlerini tam zamanında açarak hemen sonrasına tanık oldu.

William'ın silahı artık kafasına değil, ileriye doğrultulmuştu, eli gevşedi ve silah yere düştü.

Honorias'nın gözleri onunkilere kaydı ve Prudence'ın duyabildiği tek ses, havanın dayanılmaz tek heceli bir notayla çığlık atmasıyken bir an öylece kaldılar.

Acı sadece kulağındaydı, çünkü tabanca kulağının yanında patlamıştı.

Honorias'nın tereyağlı elbisesinde kalbinin hemen üzerinde kırmızı bir yıldız patlaması belirdi.

William'ın bedeni yere yığılırken ikisi de kız kardeşinin göğsündeki kurşun yarasına baktı, çizmelerinin altında bir kan birikintisi vardı.

Kocasını onu öldürmüştü ama William kendi karısına ateş etmeden önce değil.

Prudence'ın çığlığı çok uzaklardan yankılanırken, kadının bükülen bacakları onu yarı yolda bırakmadan önce kız kardeşini yakalamayı umarak kendini ileri attı.

BÖLÜM 20

Dorian Blackwell içeri daldı ve Honoria öne doğru yığılırken onu kollarıyla yakaladı.

Prudence, Honoria'yı homurdanarak kaldırıp depodan dışarı, tahta boşaltma rıhtımına doğru sürüklerken ona attığı korkunç bakış karşısında paniğe kapıldı.

Prudence peşlerinden koştu, kız kardeşinin elini tutup yanağına götürürken gün ışığı onu kör ediyordu.

"Honor! Hayır. Oh, lütfen. Beni duyabiliyor musun?" diye bağırırken Blackwell kız kardeşini nazikçe rıhtımdaki tahtaların üzerine yatırdı ve bir bandaj oluşturmak için kombinezonunu yırttı. Sargıyı Prudence'in ellerine tutuşturdu ve kurşun yarasının üzerine acımasızca bastırması için onu yönlendirdi.

"Bunu burada tutun," diye emretti ayağa kalkıp onları terk etmeden önce. "Kimildamayın."

Pru bir kurşunun verdiği acının ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemezdi ama Honoria'nın gözleri sadece dalgalandı, yüz hatları solgunluktan hayaletimsi bir gölgeye dönüştü.

"Gitme. Gitme," diye yalvardı Pru kız kardeşine. "Sonunda güvendeyken olmaz. Sonunda ondan kurtulmuşken."

Honoria'nın koyu renk gözleri bir an için açılıp Prudence'inkileri yakaladı ve tanımlayamadığı korkunç bir duyguyla doldu. Dudakları kıpırdadı ama Prudence'in kulaklarındaki basınç ve çınlama hâlâ bu tür nefesli sesleri duymasını engelliyordu.

"Seni duyamıyorum. Lanet olsun. Seni duyamıyorum," diye yakındı.

Honorio'nun kansız dudakları daha dikkatli kımıldadı, porselen yüz hatları acıyla buruştu. "Özür dilerim. Sana söylemeliydim... Ben... korktum..."

"Şşş. Şşş. Şşş." Prudence saçlarını düzeltmek istedi ama yarasının baskısını bırakmaya cesaret edemedi. "Honoria, onun ne olduğunu bilmiyordum. Sana ne yaptığını. Yolunu şaşırmana şaşmamalı. George'a kızgın değilim. Lütfen kendini suçlama. Sadece iyi ol."

Kız kardeşi gözyaşları arasında, "Seni seviyorum," diye mırıldandı ve Prudence işitme duyusunun kelimeleri seçebilecek kadar geri geldiğini fark etmekten memnun oldu. "Biz böyle şeyler söylemeyiz, değil mi? Biz Goodes'lar. Ama ben söylüyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Pru, gözyaşları burnunun ucundan sızarken. "Uzun bir süre daha seveceğim, o yüzden bunu veda eder gibi söylemeye başlama."

"Sen harika bir kız kardeşsin. Ve ben... Ben..."

Prudence neredeyse terk edilmiş rıhtıma baktı ve bazı cesur ruhların sığındıkları yerlerden kendilerini uzaklaştırmaya başladıklarını fark etti. "Bir ambulans çağırın!" diye bağırdı onlara.

"Ben daha iyisini yaptım," dedi Dorian, adamları kendilerine doğru yönlendirirken. İki direği yere koyup aralarına bir branda yaydılar, muhtemelen derme çatma bir sedye kuruyorlardı. "İki sokak ötede, hastanelerde soru sorulmasını istemeyen adamların kurşunlarını çıkarmak için on yıldır kullandığım bir testere kemiği var."

"Kesinlikle olmaz!"

Neredeyse histerik olmasına rağmen, yüz hatları ona bakarken yumuşadı. "Leydi Morley, bunun gibi pek çok yara gördüm. Acil bakım ve temizlik yaparsak ölümcül olma ihtimali düşük. İzin verin-"

"Sana *hiçbir şey vermeyeceğim*," diyerek bedenini kız kardeşinin üzerine attı ve ağırlığını ellerine verdi. "Bir şey alacaksın

ambulansa bindirilecek ve hastaneye götürülecek, yeraltı dünyasının testere kemiklerine değil. Buna izin vermeyeceğim!"

Blackwell sabırsız bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Kocanız nerede acaba?"

"Bizi beklemesi *gerekiyordu*." Millie LeCour'un kocası Argent olduğunu anladığı adam kapı aralığından içeri baktı ve içerideki büyük katliamı gözden geçirdi. "Bize cesetleri temizlemekten başka yapacak bir şey bırakmadı." Eğer daha iyi bilmeseydi, sesin ağlamaklı geldiğini düşünebilirdi.

Sanki şiddeti dört gözle bekliyormuş gibi.

"O halde işe koyulmanızı öneririm." Yukarıdan gelen bir ses dikkatlerini çekti ve hepsi Morley'in kayrak grisi gökyüzüne karşı durduğu deponun çatısına baktı.

Tabii ki. Pencereleden içeri ateş etmiyordu. En azından zemin kattakilerden. Bir şekilde binanın ikinci ya da üçüncü katına tırmanmış ve yukarıdaki daha küçük portallardan aşağıya ateş etmişti. Çatının keskin açısında gezinmek ve bu açılardan, bu mesafelerden loşluğa ateş etmek için kendini tehlikeli tünelerde sabitlemek zorunda kalacaktı.

Yeteneği mucizevi olmaktan başka bir şey değildi.

Morley tüfeğini Argent'a doğru bıraktı ve sonra ustalıkla kendini çatının kenarından aşağı bıraktı, ayakları yerden çömelecek kadar uzaklaşana kadar düşüşünü sadece kollarının gücüyle kontrol etti.

Etrafı taradı, bakışları Prudence'ın üzerinden atlayarak ayağa kalktı ve tüm bu çile boyunca sadece hafifçe yamulmuş olan kravatını düzeltti.

"Morley," Blackwell artık silahlı olmamasına rağmen çaresizce ellerini kaldırdı. "Conleith'i tanırsın; yeterli bir cerrahthan daha fazlasıdır."

"Titus Conleith?" Bir orman kedisinin yırtıcı zarafetiyle onlara doğru yaklaşan Morley'in keskin çenesi gerildi. "O İrlandalı şeytan, yaşayan herhangi bir adamdan daha fazla askerden daha fazla mermi çıkardı. Bunu gözleri bağlı bile yapabilirdi."

Prudence yerinden kıpırdamadı, içinde bir şeyler kopmuştu. "Burası savaş alanı cerrahının çadırı değil," diye tısladı. "Bu benim *kız kardeşim* ve-"

"Titus Conleith?" Honoria ŞAŞIRMIŞ onlar hepsi Adını hıçkırıklarla söyleyerek. Pençe gibi parmaklarıyla Prudence'a sarıldı. "Beni ona götür," diye yalvardı. "Beni ona götür, *hemen*. Onlara izin vermelisin, Pru," dedi, gözleri çaresiz gözyaşlarıyla dolup taşarak. "İzin vermelisin."

Pru, Honoria'yı en son ne zaman ağlarken gördüğünü hatırlamaya çalışarak ona baktı. "Emin misin?"

Honoria'nın gözleri her an daha da solgunlaşan yüzünde vahşi ve fazladan karanlıktı. "Ona ihtiyacım var. Lütfen Pru, bırak beni. Bırak beni alsınlar."

Blackwell ve adamlar kız kardeşini derme çatma sedyeye koyup rıhtımdan yola doğru ilerlerken Prudence güçlü kollar tarafından ayağa kaldırıldığını ve kocasının yanına sabitlendiğini hissetti.

"Onunla gitmeliyim," diye hayıflandı, bacakları aniden kemiklerini kaybetmiş gibi hissetti.

William'dan hiç hoşlanmamıştı. Kız kardeşiyle hiçbir zaman çok yakın olmamıştı; Honoria bunu her zaman imkânsız kılmıştı. Bu kadar uzak olmasına şaşmalı mıydı? Çok yalnızdı. Kendi evinin içinde özel bir cehenneme kilitlenmişti.

Bir canavarla evli.

"*Hiçbir yere* gitmiyorsun." Kocasını hâlâ ona bakmayı reddediyor, ağzını sıkı bir tire şeklinde sıkıştırmış, şaşkınlık içinde ona bakan birkaç liman işçisini süzüyordu.

"Sen," diye emretti, ellili yaşlarında, sert bakışlı bir işçiyi göstererek. "Blackman Caddesi'ndeki M Bölümü'ne git. Çavuş Catesby'yi ve rıhtımın güvenliğini sağlamak için bir grup adam iste."

"Efendim." Adam kasketine dokundu ve Morley bir emir verdiğinde erkeklerin yaptığı gibi zıpladı.

"Argent." Kumral takım elbiseli, iri yapılı adamın elindeki tüfeği incelediği yere döndü.

"Vikont Woodhaven'ın orada fesat çıkaran haydutları olma ihtimaline karşı adamlarımızı Komiser Goode'un konutuna gönderin. Ardından Dedektif Müfettişler Sean O'Mara ve Roman Rathbone'un Woodhaven'ın aradığı kaçak malların bulunduğu kayıp sandıkları bulmak için Baron'un depolarını didik didik etmelerini istiyorum."

Argent iki parmağıyla alaycı bir selam verdi ve uzaklaştı.

"Geri kalanınız, bu rıhtım bir sonraki duyuruya kadar kapalıdır, çekilin."

Bir günlük yevmiyelerini kaybettikleri için mutsuz oldukları belli olan birkaç işçi tartışacakmış gibi görünüyordu. Diğerleri, belki de Morley'in çatıdaki yeteneklerine tanık olanlar, göz teması kurmadan onları sürükleyerek götürdü.

Kocası kendini tekrarlama alışkanlığı olan bir adam değildi.

Bu şekilde, buharlı mavnaların ve çeşitli gezi teknelerinin durmak bilmeyen trafiğiyle nehri çalkaladığı deponun nehir tarafındaki köşesine doğru ilerlerken Prudence'ı da yanında götürdü.

Köşeyi döndükleri anda kendini bir kaya duvarı ile sert bir yer arasında sıkışmış halde buldu - sert yer kocasının cesediydi.

Dudaklarından bir küfür seli dökülürken elleri her yerdeydi. "Tanrım, Prudence. Sana zarar verdi mi?"

Parmakları kör bir adam gibi kızın yüzünü tarıyor, başparmağı William'ın vurduğu yanağın üzerinde geziniyordu. Buz gibi gözleri, kontrol etmekte zorlandığı sinir bozucu bir yoğunlukla parladı.

Aralarındaki söylenmemiş ama görünmez olmayan gerilimin içinde boğulurken, konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Dizlerini zayıflatan dalgalar halinde içinden geçen hesaplanamaz duyguları ifade edecek hiçbir kelime çıkmadı.

Artık tanımlayabildiği ama ifade etmeye cesaret edemediği bir duygu.

"Ben- biz iyiyiz," diye güvence verdi sonunda, niyet ettiğinden çok daha titrek bir sesle.

"Ama ben değilim!" diye patladı ve titreyen ellerini saçlarında gezdirmek için ondan uzaklaştı. "Asla," dedi düşmanca bir bakışla. "Asla bir başkası için kendini tehlikeye atmayacaksın, anlaşıldı mı?"

"Ama... o benim kız kardeşim. Eminim bunun önemini takdir edersiniz. Her gün insanlar için hayatını tehlikeye atıyorsun." Sesini eşit ve yumuşak tuttu, omuzlarının ve kollarının ağır kaslarında kaynayan, göğsünü düzensiz nefeslerle kabartan uçuculuğu takdir etti. "Her gece," diye ekledi anlamlı bir şekilde.

"İkiyüzlülüğümün farkındayım Prudence," diye tersledi. "Ama bunun bir önemi yok. Yapamazsın, yapmayacağım Tanrım! Ben bunun için yaratılmadım." Üç adım uzaklaştı ve sonra görünmez bir duvardan seker gibi geri döndü.

Adamın sözleri kadının içine işledi ve kadın korkuyla gerildi, arkasındaki duvarın onu ayakta tutmasına şükretti. "Ne için?" diye sordu sulu bir nefesle, her şeyin değişmek üzere olup olmadığını merak ederek.

Eğer onu kaybetmek üzereyse.

"Seni sevdiğim için, lanet olsun," dedi neredeyse vahşi bir antipatiyle. "Gözlerimi her kapattığımda o piçin silahının şakağına dayandığı görüntüsüyle savaşmak zorundayım. Lanet hayatımın geri kalanı boyunca. Seni kaybetme olasılığımın acısını yeniden yaşamak zorundayım. İkinci de kaybetmenin acısını."

"Ah..." diye nefes aldı, kalbi fazladan birkaç kez daha çarptı.

"Bu beni delirtecek," diye söyleniyordu. "Senin varlığının tadını çıkarmak için duyduğum bu kutsal olmayan, sağlıksız ihtiyaç. Bu sahiplenme, bu *saplantı*. Senin tarafından bu kadar tüketilmişken Londra'nın tüm polis teşkilatını nasıl yönetebilirim?"

"|-"

Daha yarısını bile bitirmemişti. "Seni benimle birlikte işe götürüp hücreye atasım var.

güvenliğinizden eminim. Bu beni ne tür bir deli yapar? Her şey farklı gelişseydi hayatta kalabilir miydiniz sizce?" Keskin, vahşi kollarıyla kendini işaret etti. "Ve tüm bunlar dün gecedan hemen sonra. Tam da istediğim her şey elimdeyken, *her şey*. Eğer o olsaydı

-" Sesi kesildi ve kaba bir hırıltıyla örtbas etti. "Yemin ederim, daha önce hiç böyle bir korku hissetmemiştim, Prudence. Hayatımda göz açıp kapayıncaya kadar bir süre sana sahip oldum ama yine de sensiz geçireceğim yılların geri kalanıyla yüzleşmektense kurşun yerdim." Ona döndü, yüzü benek benekti ve kulaklarının uçları kızarmıştı, neredeyse tükenmemiş duygularla titriyordu. "Şimdi," diye sordu. "Kendin için ne söyleyeceksin?"

Prudence onun kalbindeki ışıltıyı gözlerinden görüp göremediğini merak etti. Onu azarlarken söylediği her kelimenin nasıl da Byronic bir şiir gibi kulaklarına düştüğünü bilip bilmediğini. Söyleyecek çok şey bulup bulamayacağını merak ediyordu, çünkü bulabildiği tek şey "Ben de seni seviyorum" olmuştu.

Gözlerini kırptırdı, yüz hatları tamamen karardı.

Sonra, yıldırım hızıyla onu yakaladı, ellerini siyah saçlarına gömdü ve ağzını onunkinin üzerine eğerek çaresiz bir vahşilikle öptü.

Prudence öpücüğe anında teslim oldu. Adamın rıhtımdaki soğukluğunun ne anlama geldiğini şimdi anlamıştı. Ona bakmamasının nedenini.

Soğukkanlılığındaki çatlaklar çatlamadan ve sonra paramparça olmadan önce her şeyin halledildiğinden emin olmalıydı. Az önce beş kurşunla beş adam öldürmüştü. Üç katlı bir depoya tırmanmış ve bir kedi gibi gizlice, ölü gözünü kullanmıştı.

Aralarındaki sıcaklık hararete dönüştüğünde, görünüşe göre çevrelerinin farkında olarak ağzını ayırdı.

Alnını onunkinin üzerine koydu ve ellerini onun kollarından aşağıya doğru indirirken çaresiz nefeslerini paylaştılar

Avuçlarını kadının ortasına koyarak belini kavradı. "Seni uyarmamalıydım," diye itiraf etti pişmanlık dolu bir sesle. "Özellikle de yaşadığın travmadan sonra. Tanrım, tek istediğim bu günü hafızandan silmek. Yanağında oluşan morluğu silmek. Seni şımartmak ve kucaklamak. Bu çok rahatsız edici." Alnı üzüntüyle kırıştı.

Burnuyla onu dürttü. "Bu günü sonsuza dek hatırlamak istiyorum. Bugünü, hayatımı kurtardığın ve kız kardeşimi kötü bir adamın pençelerinden kurtardığın gün olarak hatırlayacağım." Gülümsedi ve kollarını onun boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldı. "Bugünü beni sevdiğini söylediğin gün olarak hatırlayacağım."

Adamın kolları Prudence'ın etrafına dolandı ve sanki onu yeterince yakınında tutamıyormuş gibi tamamen kendisine yaklaştırdı. "Sana söz veriyorum Prudence, bunu hayatımızın sonuna kadar her gün söyleyeceğim."

Çektiği çilenin yarattığı panik ve gerginlik yüzünden hâlâ güçsüz olmasına rağmen, bir tatmin ve aidiyet duygusuyla heyecanlanıyordu. Sanki adamın aşkı onu güçlendirmiş, varlığının ipeksi kadınsı dokusuna çelikten iplikler bağlamıştı. Hiçbir şey onları ayıramazdı. Ne yalanlar ne de şüphe. Ne kötüler, ne düşmanlar, ne de kendi yaralı kalpleri.

Geri çekilerek onun sevgili yüzüne baktı ve bakışlarının gümüş mavisi parlaklığında aynı duygulardan bir şeyler gizlendiğini görmüş olabileceğini düşündü.

"Duydun mu?" diye sordu, umut ve acı boğazına düğümlenmişti. "William'ın George'un cinayetini itiraf ettiğini duydun mu? Ve St. James'in Geyiklerine?"

"Yaptım, tatlım." Bakışlarını yana kaydırđı, gölgeler parlaklığının bir kısmını geri kazandı. "On yıl boyunca ayaklarına kapanabilirim ama bu suçluluk duygumu hafifletmez."

Uzandı ve parmak ucuyla adamın çenesindeki ince çukurun izini sürdü. "Bunun gerekli olmadığını söyleyebilirim," diye omuz silkti. "Ama eğer vicdanını rahatlatacak şey ayaklarına kapanmaksa, seni durdurmak bana düşmez."

Kollarını sıkarken saçlarına doğru bir kıkırdama hayaletini üfledi. "Pekâlâ, benim küçük fingirdek karım... İtiraf etmeliyim ki yalvarma konusunda yeniyim. Bu iş nasıl yapılır?"

Düşünüyormuş gibi yapmak için tam bir dakika ayırdı. Onu cezalandırmak için değil, koruyucu kucağının çemberinin tadını çıkarmak için. Başını onun güçlü omzuna yasladığında kalp atışlarının senkronize olduğunu hissetmek için. Kendini gerçekten canlı hissettiği tek yere yuva yapmak için. Ve evinde.

İlk geceden beri kendini ona, bir yabancıya vermişti.

"Ayak masajının mükemmel bir yalvarma tekniği olduğunu düşünüyorum," diye cüret etti.

"Sanırım haklısın."

"Ve yatakta geçen uzun Pazar sabahları."

"Şimdi," diye tersledi. "Bu bir ödül, ceza değil." "Sanırım sürünmek ikimizin de güçlü olduğu bir konu değil."

Kadın

gömleğinin içine bir gülümseme gömdü. "Seni ödüllendirmek istiyorum."

"Sen benim en büyük ödülümsün," dedi, acil durum sirenlerinin karmaşası ve at toynaklarının kalaslara çarparak çıkardığı sesler ayaklarının altındaki rıhtımı sarsarken biraz sertleşti.

Yorgun bir iç çekişle adamın kucağından çekildi ve elini adamın kolundan aşağı indirerek parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Anladığım kadarıyla senin hayatın hep böyle geçecek." Kaosla dolu depoyu, ilerleyen kanun adamlarını ve meraklı kalabalığı işaret etti. "İster Başmüfettiş ol, ister Gölgeler Şövalyesi."

Gözleri endişeyle parlıyordu, kaşları çatılmıştı ve sanki onları gönderecekmiş gibi yaklaşan gelgite doğru bakıyordu. "Sen daha fazlasını hak ediyorsun-"

Yüzünü ona çevirdi. "Eğer bana bir söz vermeni istiyorsam, o da şudur. Birçokları için bir kahraman olduğunu biliyorum ama benim için sadece bir kocasın. Kanun senin karırken ben senin metresin olmayacağım ve çocukların piç olmayacak. Boş bir evde yaşayamam ve boş bir yatakta uyuyamam.

ve bu şehrin talepleri tarafından içi boşaltılmış bir adamı sevmek."

"Biliyorum," dedi.

"Bununla birlikte, yaptığın şeyle gurur duyuyorum," diye yatıştırdı. "Kim olduğunla ve bunu değiştirmeyeceğim. Seni her gün o kapıdan göndereceğim. Ama eve, yanıma gelmelisin. Sana sarılmalı, seni sevmeli ve seninle sevişmeliyim. Düzgün yemeli, uygun şekilde dinlenmeli ve lanet olası bir hobi bulmalısın, anlıyor musun? Zamanını boşa harcayacak ama sebepsiz yere zevk alacağın bir şey."

Gülümsemesi şaşkın bir yüz ifadesine dönüştü. "Bir hobi mi?" Kadın sadece başını salladı. "Bu tartışmayı sonra yaparız."

Sokaklara doğru dönerken Galyalıları özgü bir ağırbaşlılıkla bunu kabullenmiş görünüyordu. "Farah ve hanımları seni almaları için gönderebilirim. Tüm bunlarla yüzleşmek zorunda değilsin."

Teklif cazipti ama başını salladı ve kolunu onun koluna doladı. "Bununla hep birlikte yüzleşeceğiz."

Tıpkı bundan sonra her şeyi yapacakları gibi.
Bir aile olarak.

EPİLOG

DÖRT AY SONRA

Morley yatakta uzanmış, yanağını karısının krem rengi omzuna dayamış, göbeğindeki dağa bakıyordu. Sırt üstü uzanmış ve çarşafların altında çıılçıplak yatan karısı, Gölgele Şövalyesi'nin bir kuruşunu yüksek sesle okurken, özellikle inanılmaz bir pasajda kıkırdamak için durduğunda, onu sadece yarı yarıya dinliyordu.

Bu Gölgele Şövalyesi işi kesinlikle kontrolden çıkmaya başlamıştı ama neyse ki, ara sıra bu görevi üstlenecek birkaç gelecek vaat eden adam bulmuştu. Tesadüfen karşılaşan suçluların ve sivillerin çelişkili raporlarını duymak ilginçti. Bazen orta boylu, zayıf, sarı saçlı ve çevikti. Diğer zamanlarda ise gölgelerle kaynaşabilen koyu tenli bir dağ gibi adamdı. Genç ya da olgun biriydi. Egzotik bir aksanla, İrlanda aksanıyla ya da Salı günleri ve diğer Cuma günleri kendi aksanıyla konuşurdu.

Sözünü tutmuştu ve bu bir an bile zor olmamıştı. Birlikte geçirdikleri sessiz geceler ruhunu rahatlatmış ve onu erkek yapan her şeyi heyecanlandırmıştı.

Karnı bir engel haline geldikçe, giderek daha yaratıcı pozisyonlarda durmaksızın seviştiler. Sonra içlerinden biri, genellikle de o, uykuya dalana kadar konuşuyor, gülüyor ya da kitap okuyorlardı.

Bu gece, alışılmadık derecede huzursuz ve rahatsız görünüyordu, bu yüzden dizlerinin altına yastıklar yerleştirdiler ve o, onun maceraları hakkında yazılan yeni romanlardan biriyle eğlenirken acı çekeceğine söz verdi.

Pencerelere vuran yağmur, yatağın üzerine derelerin gölgesini düşürüyordu. Karısının sesinin canlı yorumu gibi bu optik etki de onu sakinleştirdi.

"Aman Tanrım," diye alay etti. "Gölgelerin Şövalyesi, genç kızı çatılara sürükleyip ayartmak üzere! Şunu dinleyin..."

Ellerini karnının iki yanında sanki kulakları çıkmış gibi kavuşturarak ayağa kalktı. "Masum kulakları bağışlaman için sana yalvarıyorum," diye alay etti. "Bu pek uygun olmaz!"

Kitabı ona doğru fırlattı, bilerek ıskaladı. "Benimle sevişirken söylediğin şeyler de öyle."

Ona azarlanmış, sefil bir bakış fırlattı. "Touché." Eğilerek çarşafları kadının göğsünden uzaklaştırdı ve sonra kulağını dayayıp gözlerini kapatabilmek için karnından aşağıya doğru süpürdü.

Ufaklığı dinlemeyi seviyordu ve bu gece yanağının baskısına karşı hafif bir dürtme geri itti.

Adamın nefesi kesildi ve Pru'nunki de kesildi, eli adamın saç tellerini elemek ve okşamak için aşağı uzandı.

"Düşünüyordum da..." diye mırıldandı hülyalı bir şekilde. "Eğer içlerinden biri kız olursa... adını Caroline koyabiliriz. Yoksa bu sana acı mı verir?"

Gözlerini açtı, göğsünde hem acı hem de son derece tatlı bir sızı çiçek açtı. "Hatırlamak acı veriyor ama unutmak daha kötü olurdu," dedi ona dürüstçe.

Dürüstlük onların varsayılan iletişimi haline gelmişti ve bu sayede geliştiler.

"Onun kaybı benim bir parçam haline geldi. Onu asla unutmayacağım. Ama o geçmişle uzlaşabileceğim bir parça. Bununla. Bununla.

Sen. Ve onun adını çocuğumuza vermeyi çok isterim. Ona hiç yaşayamadığı çocukluğu yaşatmak için..."

"Böyle hissetmene sevindim," diyerek ona güzel bir gülümseme armağan etti ve adamın kalbi parladı.

Sonra durdu.

"Bekle." Ayağa kalktı ve çılgınca çarpan kalbiyle onun gözlerinin içine baktı. "Az önce *onları* mı söyledin...?"

Yüzü annelik gururuyla ısıltı ısıltı parlıyordu.

"Yapmış olmalıyım," dedi ve onu geri çekerek şaşkınlık içinde kendisine doğru çökmesini sağladı. "Çünkü ikizlerimiz olacak."

AYRICA KERRIGAN BYRNE TARAFINDAN

KAN İŞİ SERİSİ

[Kan İşi Hain Bir Ticaret](#)

A Vocation of Violence (2020'de çıkacak)

VIKTORYA DÖNEMİ İSYANCILARI

[Eşkıya Avcı](#)

[İskoçyalı Dük](#)

[İskoçyalı Karısını Yatırıyor](#)

[Ejderha Dövmeli Dük Karanlık ve](#)

[Fırtınalı Şövalye](#)

MACLAUHLAN BERSERKERS

[Highland Secret](#)

[Highland Shadow](#)

[Highland Stranger](#)

[Bir İskoçyalıyı Baştan Çıkarmak](#)

THE MACKAY BANSHEES

[Highland Darkness](#)

[Highland Devil](#)

[Highland Destiny](#)

[Bir İskoçyalıyı Arzulamak](#)

DE MORAY DRUIDLERİ

Dağlı Savaş Lordu

Dağlı Cadı Dağlı

Savaşçı

Bir İskoçyalı ile Evlenmek

ÇAĞDAŞ GERİLİM

Haklı Bir Cinayet

KERRIGAN TARAFINDAN DA

Eşkıya Avcı

İskoçyalı Dük

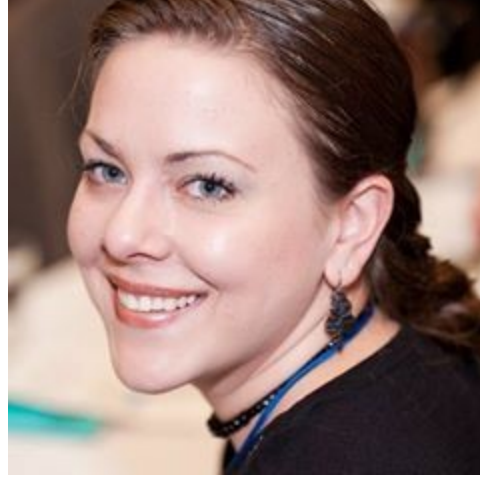
İskoçyalı Karısını Yatırıyor

Ejderha Dövmeli Dük Bir Dük On

Günde Nasıl Sevilir All Scot And

Bothered

YAZAR HAKKINDA

Kerrigan Byrne, THE DUKE WITH THE DRAGON TATTOO'nun USA Today Çok Satan ve ödüllü yazarıdır. Hem romantizm hem de gizem türünde bir düzine roman yazmıştır. En yeni gizem romanı THE BUSINESS OF BLOOD 24 Ekim 2019'da yayımlanacak.

Hayalindeki tekneyi yapan kocasıyla birlikte Washington'daki Olympic Yarımadası'nda yaşıyor. Yazmadığı ve araştırma yapmadığı zamanlarda onu suda yelken ve kano yaparken ya da karada yemek yerken, içerken, alışveriş yaparken ve köpeklerini sahilde oynamaya götürürken bulabilirsiniz.

Kerrigan okurlarından haber almayı çok seviyor! O n u n l a iletişime geçmek veya kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen sitesini ziyaret edin: www.kerriganbyrne.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

